

ANDOVER-HARVARD LIBRARY

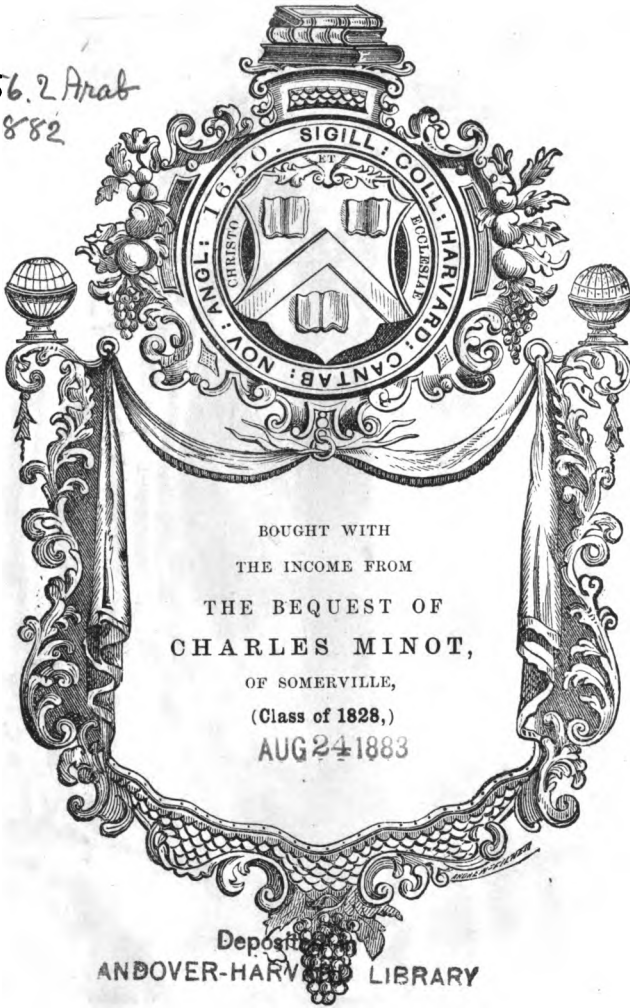
AH 5KFK 1

Harvard Depository
Brittle Book

456.2
Arab.
1882

456.2 Arab
1882

See following title-page.

Die Saadjanische Uebersetzung

des

Hohen Liedes

ins Arabische.

Von

Adalbert Merx.

Ibn Duraid's

Kitâb almalâhin.

Von

Heinrich Thorbecke.

Festschrift

für die orientalische Section der XXXVI. Versammlung
deutscher Philologen und Schulmänner

in Karlsruhe

am 26.—29. September 1882.

^c
Heidelberg,

Carl Winter's Universitätsbuchhandlung.

1882.

AUG 24 1883

Marion fund.

*Bible - O. T. - Song of Solomon.
3 edrab. (1882)*

Die Saadjanische Uebersetzung

des

H o h e n L i e d e s

in's

A r a b i s c h e

nebst andern auf das hohe Lied bezüglichen

arabischen Texten

herausgegeben

von

A d a l b e r t M e r x .

Heidelberg.

Carl Winter's Universitätsbuchhandlung.

1882.

Göttingen,
Druck der Dieterichschen Univ. - Buchdruckerei.
W. Fr. Kaestner.

Auf den folgenden Blättern biete ich zur Begrüssung der morgenländischen Section der Philologen-Versammlung eine alte arabische Uebersetzung des hohen Liedes dar, welche Saadja zugehört, und ich betrete damit ein Gebiet, dass in älterer Zeit eifrig gepflegt, in den letzten Jahrzehnten aber im Betriebe der Wissenschaft zurückgetreten ist. Denn ausser Lagarde's Materialien zur Pentateuchkritik, Schröter's Ausgabe der Propheten Hosea und Joel, sowie Baudissin's Veröffentlichung der alten Hiobübersetzung, wüsste ich nur noch Kuenens Ausgabe der arabisch-samaritanischen Uebersetzung des Abu Saïd als in den letzten zwei Menschenaltern erschienen zu nennen. In der That hat dies seine guten Gründe, diese ungelenten, gar nicht wirklich arabisch gefärbten Schriftstücke mussten in der Bearbeitung der Arabisten zurückstehen, wo es sich darum handelte die Hauptwerke der islamischen Litteratur herauszugeben und die arabische Philologie auf eigene Füße zu stellen, die lange Zeit hindurch nur im Gefolge der alttestamentlichen Wissenschaft gepflegt worden war. Und welches Interesse sollten andererseits diese Documente für Hebraïsten haben, da soviel durchaus unzweifelhaft war, dass sie für die Kritik des Consonantentextes ohne Bedeutung sind, und dass wir eine Auslegungsüberlieferung besitzen, die weit älter ist als die ältesten dieser Texte?

Wenn so das Interesse für diese Stoffe lange Zeit mit gutem Fug schlummerte, so hat doch allmählig der Kreislauf der Dinge auch zu dieser Gattung von Litteratur zurückgeführt, freilich mit ganz andern Zielen, als die waren, welche Schnurrer, Paulus und andere ältere verfolgten, welche solche Uebersetzungen theils zur Exegese theils als Elementarbücher zur Erlernung des Arabischen edirten. Denn mochten sie auch für die Variantenjagd sich unergiebig gezeigt haben, so meint doch Paulus 1789 dass sie criticae

curatori opes subministrant satis probabiles, und dass man durch ihre Hülfe saepe ad novas bonasque interpretationes geführt werde. Diese Ansicht werden jetzt wenige theilen, ebensowenig wird man sie für eine geeignete Anfangslectüre im Arabischen ansehen, und dennoch haben diese Uebersetzungen, sofern sie wirklich alt sind einen nicht zu verachtenden Werth.

Wir besitzen in ihnen ein wesentliches Mittel das was man Tradition nennt zu prüfen und zu verstehen, und die wirkliche Tradition von der Scheintradition, d. h. der Ueberlieferung nicht sowohl alter Thatsachen, als relativ junger Meinungen über unbekannte Wörter, welche von Gelehrten ersonnen worden sind, mit Sicherheit zu unterscheiden. Denn eine wirkliche Sprachtradition vollzieht sich naiv und ohne alle Autoritäten, es fällt Niemand ein für geläufige Wörter wie אמר, מלך eine Autorität anzuziehen, die mittheilt, dass sie sprechen, König sein bedeuten. Nur da tritt die einzelne Auctorität hervor, wo Zweifel und Unsicherheit herrscht. Berichtet nun ein solcher Gewährsmann eine Thatsache oder eine Meinung? Wie unterscheiden wir das eine vom andern? Das Forschen und Fragen, sagt Roth DMZ 21, 7, beginnt naturgemäss erst dann, wenn Niemand mehr aus unmittelbarem Wissen auf die Fragen eine Antwort geben kann. Und was man gewöhnlich Tradition nennt ist nichts anders als die Geschichte der Lösungsversuche, nicht die Lösung selbst. — Wir können noch beifügen, wo grammatische oder etymologische Reflexion durchschimmert, ist es von vorn herein wahrscheinlich, dass wir eine Schulspeculation vor uns haben.

Ein Uebersetzer aus dem Anfange des zehnten Jahrhunderts wie Saadja hat so gut wie keine grammatische Theorie, als arabisch Redender hat er eine unmittelbare aber ungeschulte Befähigung zur Etymologie, als Mitglied der Synagoge kennt er die schulmässige Ueberlieferung. Seine Aufzeichnung des Sinnes, den er im Hebräischen Texte findet, lässt uns das Mass der Einsicht beurtheilen, welche seine Zeit besass. Der Umstand aber, dass er zuerst überhaupt eine arabische Uebersetzung anfertigte, beweist keineswegs, dass in der Synagoge das Verständniss des Hebräischen bedenklich im Schwinden begriffen war. Ibn Ezra sagt von ihm, er habe in seinen Uebersetzungen von Thiernamen, von Völkern und Städten, von Gesteinen wohl Traumoffenbarungen, nicht aber Ueberlieferung gehabt (zu Exod. 2, 11) und verwirft sie. Vielleicht, meint er, habe Saadja so in majorem Dei gloriam für die Araber übersetzt, in deren Schrift und Sprache er die

Thora herausgegeben habe, damit sie nicht sagten (sagen könnten), dieselbe enthalte ihnen unbekannte (also geheime) Gesetze. — Mag er nun wirklich seine Uebersetzung für Araber und nicht für Juden geschrieben haben, was mit der Vorrede der Pentateuchübersetzung durchaus nicht in Widerspruch steht¹⁾, so hat er doch jedenfalls so gut übersetzt als er konnte, und eben dann bezeugt uns Ibn Ezra, dass die exegetische Ueberlieferung bei ihm unvollkommen war, bei einem Manne, der als Rector einer Academie berufen wurde, und der eine Hauptstütze der Rabbaniten war. Wenn bei ihm nicht die Fülle der Ueberlieferung zu finden war, wo soll man sie dann suchen? Und was Ibn Ezra mehr besass als Saadja, ist das wirklich Ueberlieferung oder vielmehr das Ergebniss des fortgesetzten Studiums?

Ist nun das Ermessen der wirklich sichern Wortkenntnisse und das Ausscheiden des durch gelehrte Arbeit Erschlossenen für die Lexicographie von Bedeutung, so ist andererseits für die Geschichte der Textüberlieferung von Wichtigkeit zu wissen, in wie weit Saadja der masoretischen Fixirung, also den Accenten und Vocalen Einfluss auf seine Auffassung zugesteht.

Als Beispiel für das erste führe ich das Wort סמדר an, das Saadja im hohen Liede שמדר oder שמדר wiedergiebt, und das spätere wie Raschi, und Qimhi nach Orla 1. von der Traube im ersten Stadium nach Abfall der Blüthen verstehen. Hierzu passen die Worte Cant. 2, 13 נחנו ריהו סמדר הגפנים d. i. die Reben sind סמדר, also mit jungen Trauben bedeckt, sie geben Duft, nun keineswegs, denn die Reben duften in dieser Zeit nicht. Also schliesst Abu'lwalid (Gesenius Thesaurus s. v.) dass סמדר und נצה dasselbe bedeuten, und Ibn Ezra sagt כשיצא ציץ הגפן סמדר, woneben die andere Bedeutung von Abu'lwalid aufrecht erhalten wird. Also das Wort soll bedeuten 1, junge Traube 2, Traubenblüthe, das ist aber nicht dasselbe sondern sehr verschieden. Die Syrer

1) Lagarde Materialien zur Kritik und Geschichte des Pentateuch II, 230:

انزلها . . . بالعبرانية وفسرت بلسان العربية على مناهجها وجهاتها بغير نقص ولا زيادة ممن نقلها من لسان اهلها الى العربية ابغى بذلك وجه الله تعالى والدار الاخرة ليعرفها من لا يفهمها بلسان اهلها العبرانية الذي لا يعرفه كل احد ليكتفى بذلك من الترجمة لانه ليس في كل حين يوجد مترجم عن اللسانين جميعا الخ Dies muss in letzter Instanz aus Saadja's Vorrede entlehnt sein.

Bar Ali, Bar Bahlûl und das Lexicon Adlerianum sagen כמדרר bedeute *فقاح الكرم وقداح الكرم وزهره*, also die Blüthe der Weintraube, grade wie Abu'lwalid, in einer seiner zwei Erläuterungen.

Diese doppelte Auffassung ist aber von Anfang an nicht da, denn die Alexdrina hat *αλεξδρινα* und *αλεξδρινα*, blühen, Blüthe, Symmachus hat *ολιανθη*, Hieronymus, der Dolmetsch jüdischen Wissens seiner Zeit, sagt vineae florentes dederunt odorem suum. Und somit stellt sich die Geschichte des Wortes so: Ursprünglich wird es aufgefasst, als blühend, sich entfaltend, und so nimmt es die alte Synagoge repräsentirt durch Alexandrina, Symmachus, Hieronymus, Syrer und Targum Jesaj. 18, 5, wo es dem נצה entspricht, und wo verstanden werden muss, dass das כמדרר vor dem כסר kommt. Diese Auffassung ist nach dem Zusammenhang der Stellen im hohen Liede allein richtig. — Chronologisch folgt nun Saadja mit *סמדר* oder *סמדר*, das unmöglich Salamander sein kann, sondern das כמדר selbst ist, wobei ich schliesse, dass das כ im Aramaeischen ein Quš'âyâ hatte, so dass כמדר zu *סמדר* sich verhält wie *כסר* zu neusyrisch *ܟܣܪܐ* zu *ܟܣܪܐ* und umgekehrt *ܟܢܐ* zu *ܟܢܐ*. Setzte Saadja aber das Wort *סמדר* selbst ein, so muss es damals den Arabern seiner Gegend verständlich gewesen sein, also als Fremdwort auf altaramäischen Boden eine locale Aufnahme in's Arabische gefunden haben.

Nun folgt erst die andere Fassung, die bei Raschi so lautet: *הגפנים כמדרר כשנפול הפרה והענבים מןכרובים זה מזה ונכרבים כל ענבה לעצמה קרויה כמדרר*, hier bedeutete also כמדרr die einzelne ausgebildete Traubenrispe. Dies nehmen an Qimḥi und der Graecus Venetus mit *ἄμφαξ*, es ruht angeblich auf dem talmudischen Sprachgebrauche, und so hat sich die Bedeutung Herbling für כמדרr eingeschlichen, die absolut unmöglich ist, und die nur auf ungenauer Beobachtung der sich entwickelnden Traube beruht. Schon vor der Blüthe ist die Traube vollkommen angelegt, die Blütenknospen sehen aus wie kleine Knötchen, die eine Traube bilden. Der nach der Blüthe sich bildende Herbling sieht der Traube vor der Blüthe fast gleich, die Fruchtknoten sind etwas dicker, dass also die ausgebildete Traube erkennbar ist, entscheidet gar nichts für das Wort, die Frage lautet richtig: Ist כמדרr Name der Traube vor oder nach der Blüthe? Die Stelle des hohen Liedes zeigt, dass er es vor der Blüthe ist, und genau so lehrt der Gaon, den Abu'lwalid anführt als Erklärer zu Orla 1, 7. Er sagt das כמדרr geht dem כסר voraus, denn wenn der Weinstock Früchte tragen

will, so erzeugt er zuerst סמדר (unsere Winzer nennen es Schein oder Samen) und wenn dieser סמדר (Schein) zwanzig Tage zugenommen hat, dann wird er בסר. Genau dasselbe meint das Targ. Jes. 18, 5 בסר מניה סמדר d. h. dass Boser aus dem Semadar kommt.

So ist סמדר also die Traube in der Knospe, הגפניט סמדר heisst: die Weinstöcke sind mit Traubenknospen, Scheinen, bedeckt. Die Geschichte des Wortes aber zeigt, dass Saadja noch mit zur alten Auffassung zählt, die erst seit Raschi, also grade mit der spätern Hauptautorität verschwindet, und die nur Ibn Ezra und zwar allein aus innern Gründen verwirft. Das Wort hat niemals Herbling bedeutet, auch in den Talmudstellen nicht.

Gittin fol. 31^a heisst es: Zu drei Zeiten inspiciert man (der Steuer wegen) den Wein, 1 beim Beginn des Ausgangs des Hüttenfestes, 2 beim Hervorkommen des Semadar, 3 wenn der Saft in das בסר tritt. Hier erklärt Raschi vom Früheren abweichend Semadar כסדרן באשכול נראין וענביו פרוה וכתוב פרוה, d. h. „wenn das פרוה vollkommen entwickelt ist und seine einzelnen Seitenrispen an der Traube in ihrer Anordnung sichtbar werden“, so dass פרוה nicht Blüten sondern eben das bezeichnet, was die Winzer Schein nennen. So erklärt auch Maimonides zu Orla 1, 7, Fol. 81^a wo Weinblätter, Lulab, das Wasser der Weinstöcke und des Semadar für erlaubt in der Orlazeit gelten, folgendermassen: „Lulab sind die zarten Zweige (Ranken), die an den Spitzen der harten Stöcke (d. i. des alten Holzes) hervorkommen; diese sind sehr zart. Das Wasser der Weinstöcke ist der Saft der aus den Reben ausläuft, wenn man sie im März (Nisan) abbricht oder abschneidet. Das Semadar ist das פרוה d. h. der Schein oder Samen, aus dem die Frucht wird.“ Alles dies ist nicht Frucht, das Boser aber ist schon Frucht und darum in der Orlazeit verboten, obwohl R. Jose auch das Semadar selbst als Frucht rechnen wollte. — Wenn man dies weiss, wird man erst verstehen, wie genau Hieronymus H. L. 7, 13 den traditionellen Sinn ausdrückt, wenn er הפרחה הגפן übersetzt: si floruit vinea, d. h. ob die noch zusammengeballten Scheine da sind, und dann פרוה הגפן gibt: si flores fructus parturiunt d. h. ob sich diese noch zusammengeballten Scheine öffnen, so dass das סמדר d. i. die angeordnete Traube sichtbar wird. — Die Verwirrung entsteht durch das Wort blühen, das wir für פרוה gebrauchen, während פרוה für den Weinstock die Bildung der Scheine bedeutet.

Wenn nun endlich Gesenius am Schlusse seines gehaltreichen Artikels über סמדר noch einen Anonymus anführt, der das Wort

als Name einer edlen Traubenart von der Stadt **سمندر** ableitet, deren Name aus **سنندر** das wäre Sanct Andreas, verdreht sei, so ist durch Saadja's Uebersetzung deutlich, woher diese verwirrte Notiz stammt. Die Stadt Samandar war übrigens wirklich reich an Weingärten **İstahri P. 222 Ibn Haukal 282 Mokaddasi 361**, hat aber mit **סמדר** nichts zu thun, und so ist eine unverständene Nachricht von einer arabischen Wiedergabe von **סמדר** mit geographischer Gelehrsamkeit zur Ungebühr verbunden worden.

Wenden wir uns nun zur Frage nach Saadjas Verhältniss zur Masora, so hat schon Dukes¹⁾ nach Ibn Ezra zu Exod. 21, 9 und Jes. 49, 5 darauf aufmerksam gemacht, dass er gelegentlich das Qeri und Ketib zugleich übersetzt hat, während er anderwärts je nach dem das eine oder das andere ausdrückt. Ebenso hält er sich nicht unbedingt an die Accente, wie in der berühmten Stelle Exod. 34, 6 **וּיְקַרְא יְהוָה יְהוָה**, wo er das erste **יהוה** mit **וּיְקַרְא** verbunden hat, nach Ibn Ezra's Zeugniß, woraus wir beiläufig sehen, dass die gegenwärtigen Drucke von Saadjas Pentateuchübersetzung überarbeitet sind, Lagarde z. B. hat **فناداه يا الله يا رب الطائف**. Dazu führt Dukes noch zehn Stellen an, in welchen er abweichend von der Accentuation verbunden hat, und dies ist bei einem Zeitgenossen des Ahron ben Mosche ben Ascher kein Wunder. Die Patina war noch nicht alt genug, und ein Mann wie Saadja besass wohl ebensoviel Tradition wie jener Redactor. Ibn Ezra dagegen bindet sich schon an den **בעל הטעמים**.

Aus dem Texte des hohen Liedes mache ich auf **שלהבחיה** 8, 6 aufmerksam, das einige trennen andere verbinden. Saadja gibt es wieder durch **להיבהא = להיביהא**, er fasste es also als suffigirtes Nomen, und sprach darum wohl **שְׁלֵהֶבְחִיָּה**.

Dass endlich Saadja auch dieses Buch mit Sacherklärungen und zwar diesmal mit mystisch-messianischen versehen hat, zeigt das Stück derselben, das am Schlusse erhalten ist, und das selbst auf eine frühere Stelle der Erklärung zurückweist, die in unserm Texte aber nicht vorhanden ist.

Sind nun dies Gesichtspunkte für die Betrachtung alter arabischer Uebersetzungen, welche in früheren Perioden der hebräischen Wissenschaft zurücktraten, so hat auch das selbständig gewordne arabische Studium einen neuen Standpunkt diesen Texten gegenüber. Er kann nicht besser zum Bewusstsein gebracht werden, als durch die Worte, welche sich in der Vorrede der der Pariser

1) Ewald und Dukes Beiträge II, S. 82.

Polyglotte zu Grunde liegenden Pariser Handschrift des Pentateuch mit Theilen Saadjas finden, wie sie dessen Recensent oder Kritiker ihm vorgesetzt hat¹⁾. Eben dieser Kritiker sagt von Saadja: *والمسلك الرابع نقله عدة الفاظ من اللغة المستعملة الى اللغة العربية الادبية اظهارا لفصاحته وبيانا لمعرفته بها وخبرته الا انه في بعضها وضع اللفظة العربية فيما هو بعيد من معناها*. Hiernach ist es die vierte charakteristische Eigenthümlichkeit Saadjas, dass er der gebildeten Literatursprache eine Anzahl von Ausdrücken aus der Sprache des gewöhnlichen Lebens einverleibt hat, was der Kritiker als einen Beweis seiner Sprachgewandtheit ansieht und seiner Kenntniss der volksthümlichen Redeweise, obwohl er zuweilen Wörter in einem Sinne gebraucht, der dem echterabischen Sprachgebrauch nicht eigen ist. Bezieht sich nun dies letztere darauf, dass er nicht selten arabische Wörter, die den hebräischen lautlich gleichstehen, in unarabischem Sinne anwendet, wie z. B. *دجن* für *דגן* Gen. 27, 28, obwohl ersteres nicht Korn bedeutet sondern Nebel, Dunkel, Regen, so erläutert sich das erstere, dass er Worte aus dem Dialect in die Schriftsprache nimmt durch ein Beispiel wie *جفن* = *גפן* Weinstock. Denn *جفن* heisst Augenlid, aber auch the stock of a grape-vine or a grape-vine itself in the dialect of El-Yemen, Lane. So wird es auch mit *سمندر* stehen, das gewiss local den Sinn von *סמדר* gehabt hat.

Daneben kommt weiter noch die grammatische Seite der Sprache in Betracht, die ganz dem Bilde entspricht, das Fleischer in Band I der Zeitschrift S. 155 entworfen hat. Wie die Sprache des dort behandelten griechisch-arabischen Codex rescriptus, so zeigt auch die Saadjanische Uebersetzung „schon die meisten der einfacheren Formen, die bald nach der Verbreitung des Arabischen über seine ursprünglichen Grenzen hinaus zunächst in den Ländern, wo man sonst aramäisch und griechisch [auch coptisch] sprach, im gewöhnlichen Leben, und besonders bei Nicht-Muhammedanern, welche der moslimischen philologischen Schulbildung mehr oder weniger entbehrten, bald auch in der Schriftsprache Geltung gewannen. So bildete sich die *κοινή διάλεκτος* des Arabischen, während die durch Koran und Sunna geheiligten Formen der alten Beduinensprache, gleichsam der *ἀτμός* des Arabischen, in den Städten nur noch unter den höher Gebildeten mehr künstlich als natürlich fortlebten, nach Gesetzen, denen sich keine Sprache des täglichen

1) Abgedruckt und übersetzt von Schnurrer De Pentateucho arabico polyglotto. Tübingen 1780. S. 30.

Verkehrs entziehen kann, auch aus diesen Kreisen immer mehr verschwanden und endlich nur noch in den Schulen und der Literatur gepflegt werden.“

Diesen Entwicklungsstand der Sprache zeigt auch unsre Uebersetzung, aus der Einzelheiten weiter anzuführen nicht nöthig ist, da die Texte selbst vorliegen.

Unsere ganze bisherige Betrachtung ruht auf der Voraussetzung, dass die vorliegende Uebersetzung des hohen Liedes wirklich von Saadja stammt, dies aber bedarf erst der Begründung, da in der Handschrift der Name des Uebersetzers nicht genannt ist und auch sonst eine Uebersetzung Saadjas direct nicht angeführt wird. Zwar das Schweigen des Fihrist S. 23 (vgl. De Sacy Chrest. I, 357) hat keine Bedeutung, da der Verfasser des Fihrist nur anführt, was er kennt, und dabei viele sicher beglaubigte Arbeiten Saadjas wie das *تفسير السبعين*, die Deutung von siebzig Worten, und sogar das Buch von Glauben und Wissen (*كتاب الامانات والاعتقادات*) übergeht, so dass er nicht vollkommen unterrichtet war. Aber auch umgekehrt, selbst wenn Saadjanische Erklärungen auch zum hohen Liede angeführt werden (Ewald-Dukes Beiträge II, 98), so wäre damit noch kein sicherer Beweis für Abfassung einer Uebersetzung des hohen Liedes durch Saadja geliefert, denn es könnten gelegentlich in anderen Schriften von ihm gegebene Erklärungen angeführt sein. Worauf stützt sich nun die Meinung über die saadjanische Abkunft unserer Uebersetzung?

Die Handschrift, welcher unser Text entnommen ist, Or. 1476 im brittischen Museum, gehört zu den aus Südarabien stammenden Monumenten, welche auch die Targumen mit babylonischen Vocalen enthalten. In einer andern dieser Handschriften Or. 2211 findet sich nun gleichfalls neben dem Targum noch eine arabische Uebersetzung, und diese bietet den Schlüssel für die Lösung der Frage nach dem Ursprung auch unserer arabischen Uebersetzung.

Cod. Or. 2211 enthält die Propheten mit Jeremias beginnend, dem Ezechiel, Jesajas und endlich die kleinen Propheten folgen, er hält sich also an die talmudische Ordnung der Bücher Eichhorn Einleitg. IV 228, I 174. Die junge Abschrift der verlorenen alten Datirung lautet so:

הלא אלהאג כט בניה
 הסופר זאל נכחב בשנת
 אחששו¹⁾ לשטר. כמא בייך

1) Also geschrieben im Jahre 1475 n. Chr.

פי אכרה ואליום לה מן סנה
 מן חכ. פי" אכרה אלדי
 הי סנה אחשפו אלי סנחנא
 הדה בזפט ארבע מיז'
 /// וחלאת סנה

Die vier letzten Zeilen sind nicht sicher zu lesen, die Abkürzung זרע עלינו = זכרו חגן עלינו ist nach Zunz (Zur Geschichte und Litt. S. 339) seit dem 13. Jahrhundert, als stehende Euphemie aber erst seit dem vorigen Jahrhundert im Gebrauch. Der Schreiber Benaja war ein berühmter Calligraph von dem das Brit. Mus. eine Reihe von Mss. hat, die eine volle Bibel ausmachen. — Diesem ganzen Bibeltheile ist nun eine arabische Uebersetzung nur für Jesajas beigegeben, während es doch für arabische Juden keine Schwierigkeit haben kann, auch andre Bücher mit Uebersetzung zu begleiten. Hieraus ist zu schliessen, dass es ihnen nicht auf eine Uebersetzung schlechthin ankam, sondern dass diese Uebersetzung auch in Ansehen stehen sollte, dass es eine hochgeschätzte sein muss. Die Jesajasübersetzung ist aber die des Saadja, und so begründet sich die Präsumpcion, dass wenn in diesen süd-arabischen Handschriften mit babylonisch vocalisirtem Targum eine vereinzelt arabische Uebersetzung beigegeben ist, diese von Saadja stammt. Daher kommt man zu der Vermuthung, dass auch die Uebersetzung des hohen Liedes in Or. 1476 saadjanisch ist.

Um indessen zu erweisen, dass Jesajas in Or. 2211 von Saadja ist, setze ich Jes. 52, 13 f. hierher, das man so mit Paulus Ausgabe¹⁾ vergleichen kann. Es lässt sich auf diese Weise zugleich ein Urtheil über die Güte der Handschrift gewinnen und ihr Verhältniss zu Huntington 206 bestimmen, aus dem Paulus im Anhange S. XI denselben Abschnitt mitgetheilt, und von dem R. Schroeter in meinem Archiv I, 28 gehandelt hat:

Jes. 52, 13 aus Cod. Or. 2211 des brit. Mus.

13 **אִלָּא סִיעֶקֶל רְסוּלִי וַיִּרְתַּע וַיִּתְסַנַּן וַיִּשְׁמַחַּבְדָּא. 14 וְכַמָּא יִסְתַּוְּחַשׁ מִנֵּה
 הַכַּתְּיִיבִין כְּזָאֵק יִנְפַסְדַּ כָּל אִמְרֵי מִנְהֻמָּה מִנְּטַרְתֵּה וְחַלִּיטֵה מִן בְּנֵי אִמְ.
 15 וְכְזָאֵק יִבְדַּדְדָּ אֲלֵמָּה כַּתְּיָרָא וְעִנֵּה אֲטַמְּ אֲלֵמָּה אֲחֻוּמָּה (sic) לַאֲנָהֻם רָאוּ מָא לֵר
 יִקְצַץ עֲלֵיהֶם מִתְּלֵה וְשָׁהֲדוּ מָא לֵם יִסְמְעוּ נְזִיבֵה.**

1) R. Saadjae Phijumensis versio Jesajae arabica, Jenae 1790. Die Schwächen dieser Ausgaben sind bekannt, und auch unser Codex berichtigt viele derselben. Ich setze das ألف الوافية zu, lasse aber das Alif breve mit Alif geschrieben stehen, statt Yâ einzusetzen, so wie es die hebr. Urschrift bictet.

53¹ من صدق باخبارنا هذه وقدرة الله على من تظهر. ² من نبت كالرضاعة قبل ذلك وكاصل منفرد في بلد مغارة (sic) الذى لا روعة له ولا بهجة واذا نظرنا لا منظر فتمناه. ³ كذلك هو زرى ومنقطع من الناس ذو اوجاع ومعروف بللامراض وكمن تجب الوجوه عنه كذاك هو زرى فما نحسبه. ⁴ اذا امراضنا هو احتمالها واوجاعنا ازلدها (sic! ازدمله Paul.) ونحن حسبناه مبتلا [מבחללא] مضروبا من عند الله ومعذبا. ⁵ وهو ممرض من جرومنا مدوك من ذنوبنا من امر مكافاتنا وجراحته عوفينا. ⁶ وان كنا كالغنم ضللنا وكل امرء (אמר) على وجهه توجهنا فان الله لقاءه هو ذنوب جميعنا. ⁷ تلتل وهو معذب فما يفتح فاه كالحمل الذى يودى للذبح (לאלדבח) وكرخلة بين يدى جازها ساكتة فما يفتح فاه. ⁸ ومن الحبس والحكمة يوخذ وما في جيله من ينث شيئا حتى قطع من بلد الحيوة ومن جرم قومي البلاء عليهم. ⁹ وجعل مع الظالمين قبره استقلالا (استقتلا Paulus) ومع المستغنيين بقتله ظلما مع ما لم يصنع ظلما ولا مكر في فاه. ¹⁰ والله اراد بتدويكه وامراضه ان تصير [חצייר] نفسه الاثر اثما ويبرأ النسل الخاص تطول مدته ومراد الله يثبت في يده. ¹¹ ومن شقاية نفسه يرا ثوابا ويشبع منه ومن عقله يزكى الزكى كذاك رسول للكثيرين وذنوبهم يحنملها. ¹² لذلك انصبه مع اجلاء ومع العظما يقتسم السلب بدل ما جرد¹ [عدر Paulus] للموت نفسه ومع الفاسقين انعد² [אנדע] وهو قد احتمل ذنب الكثيرين وعلى الفاسقين يستقبل.

Vergleicht man vorstehenden Text mit dem von Pocock. 32, Uri 156 in Paulus' Abdruck, so bleiben nach Abzug von Paulus' Missgriffen wenig bedeutende Differenzen übrig, in denen übrigens die Londoner Abschrift besser ist als die Oxforder, so dass man die Handschriften aus Südarabien mit babylonischer Punctuation nach dieser Probe zu schliessen, nicht geringschätzen kann. Mit Hilfe der Londoner Handschrift lässt sich eine kritische Ausgabe des Jesajas wohl herstellen.

Führen uns nun diese südarabischen Handschriften auf den Gaon als den bevorzugten Uebersetzer, so kommt es darauf an, ob wir in unserer Uebersetzung des hohen Liedes diejenigen Manieren wiederfinden, die auch sonst von Saadja bekannt sind, und dies ist in der That der Fall. Lassen wir uns zunächst von Gesenius leiten, der im Commentare zu Jesajas I S. 88 die Art und Weise

1) Das جرد² gibt er etymologisch von ערה² entblößen wieder durch جرد².

des Saadja beschrieben hat. Seine einzelnen Aufstellungen lassen sich auch aus dem hohen Liede belegen, obwohl die ersten Punkte, welche er vorführt, nämlich Auflösung von bildlichen Redensarten und Beseitigung von Anthropomorphismen der Natur der Sache nach hier nicht von Bedeutung sind. Hätte Saadja im hohen Liede die Tropen umschrieben, was hätte er dann überhaupt noch übersetzen können?

Dass er aber interpretirend übersetzt, zeigt 1, 6 wo er שמני נטרה so wiedergibt صبروني احفظ כרמי שלי לא נטרה כרומ גיפרי קמא כרמי אלדי לר אחפזת.

Dass er Einschaltungen macht zeigt 1, 5 wo er تقول einfügt, doch ist hierauf weniger Werth zu legen, als auf einige andre Punkte, wie namentlich die Behandlung geographischer Namen, für welche er die spätern seiner Zeit geläufigen gebraucht.

Gesenius führt an, dass er Jerusalem zwar auch beibehält, jedoch oft دار السلام oder مدينة السلام dafür einsetzt, genau so verfährt er im hohen Liede, wo er meist مدينة السلام gebraucht. Moderne Namen setzt er ein für Gilead, dass er جرش d. i. Geraß nennt, wie auch Genes. 31, 21 ff. was schon Gesenius im Thesaurus angemerkt hat. Thirza 6, 4 ersetzt er durch صغرية, das ist Şefûriye, denn an das Wadi Şeferiye¹⁾ wird man wohl nicht denken können. Daneben erkennt er דשרון 2, 1 nicht als Eigennamen an, sondern setzt السهل die Ebene dafür ein und nach dem Parallelismus mit Recht, wie schon die Septuaginta sahen, wogegen Aquila Saron behält. Den Namen Hesbon mit ô behält er bei, was ich bemerke um zu zeigen, dass er nicht immer die modernen Formen einsetzt, wie er denn Genesis 13, 3 sogar דרום durch داروم wiedergibt.

Häufig sucht er arabische Wörter ähnlichen Klanges oder verwandter Wurzel, wie Gesenius bemerkt hat. Unsre Uebersetzung hat dieselbe Eigenthümlichkeit. Z. B. חרז = حرز Perlen 1, 10 רענן = ريان 1, 16, מקפץ = متقفز 2, 8, כלה = كنة 3, 8, 7, 3, sogar ערמה = عرمة 3, 8 ohne den specifisch apocalyptischen Sinn dieses Wortes; כהב = فوز 5, 15 und כהב = فوز 5, 11 wozu Jesajas 13, 12 ed. Paulus die Parallele bietet. Hierher gehört auch יער = شعراء, das sich ebenso Jesaj. 10, 34; 44, 14 findet, und das früher besprochene جفن = גסן.

1) Socin-Baedecker S. 178. Der unten mitgetheilte Commentar erklärt es ohnehin als galiläische Ortschaft.

Zeigt sich so im hohen Liede die gleiche Manier wie im Jesajas, so verstärkt sich dieser Beweisgrund noch durch den identischen Gebrauch seltner arabischer Wörter für dieselben hebräischen Wörter sowohl im Jesajas als in der Genesis, sowie in Hiob und Psalmen nach Ewald's Mittheilungen. Beispiele sind: כחנה = تونية 5, 3 vgl. Hiob 29, 18, Genes. 37, 3, Jes. 22, 21. — מקשיבים = مصغيين [Mscpt. מסגין] 8, 13 vgl. Jes. 10, 30; 32, 3; 48, 18. מישרים = مستقيمين 1, 4 und مستقيم 7, 10 vgl. Ps. 17, 2; 58, 2. Jes. 26, 7; 33, 15. חשוקחו = انقياده 7, 11; vgl. Gen. 4, 7 ואליד חשוקחו = واليك قياده 8, 6; vgl. Genes. 37, 35; 42, 38; 44, 29. Jes. 5, 14; 9, 11; 28, 15. Ps. 49, 15; Hiob 17, 16. Ganz besonders auffallend ist רגל = ركز übersetzt בשם אלהינו נרגל wo Ps. 20, 6, vgl. Ps. 2, 4; 6, 4, 10; vgl. Ps. 20, 6, wo באסם רבנא נסיבך في مراکزنا ist. Zusammenreffen dieser Art kann man nicht als Zufall ansehen, sie beweisen die Identität des Uebersetzers um so mehr, je weniger dieser sonst slavisch genau ist. Dies nun ist unser Uebersetzer durchaus nicht, wie 5, 9 zeigt, wo מדה דורך מדוד frei behandelt wird, das selbst die Septuaginta buchstäblich genau wiedergibt und die Vulgata doppelt schreibt: qualis est dilectus tuus ex dilecto, qualis u.s.w. Saadja wechselt hier mit خليل und وديد. Das Wort חור 2, 12 fasst er als Turteltaube שגנין wie Genes. 15, 4 aber חורית 1, 10—11 gibt es durch شماریخ wieder. Durchaus auffallend ist das modernisirende Spiel mit محراب und كنيسة mit Moschee und Synagoge, das er 8, 9—10 treibt und hinter dem sich eine Allegorese verbirgt, das aber zugleich beweist, wie frei er übersetzt.

Dem Interesse des Modernisierens dient es auch, wenn er אשכל הכפר 1, 11 durch אقراط Ohrringe, נרד durch ورس giebt, قرمز שני durch قرمزی (fem.!), عنقود الحناء durch نرجسة حבلا, כרכב 4, 13 durch كرنفل, während unmittelbar daneben נרד = ورس = כרכב = مع زعفران gebraucht ist. Modernisirt ist es auch wenn קנמון als قسط gedeutet ist, denn Sandel ist doch kein Zimmt, und قسط als aromatische Wurzel kein Rohr.

Die Freiheit bewährt der Uebersetzer auch gegenüber der überlieferten Vocalisation, neben dem schon oben erwähnten שלהבחה 8, 6 ist noch 1, 7 anzuführen, wo er שְׁלֵמָה wiedergibt durch بسلامة. Dass er hierbei aber dennoch der synagogalen Ueberlieferung treu bleiben will, zeigt die Uebersetzung von אשישורו 2, 5, das er durch قناني Flaschen, Weinflaschen übersetzt,

wie dies die alte rabbinische Auffassung ist, Aruch ed. Kohut I, 326, Schroeter zu Hosea 3, 1 in meinen Archiv I, 153¹⁾, obwohl auch die jetzt angenommene Bedeutung Kuchen alte Vertreter hat. Denn die Septuaginta hat Hos. 3, 1 *πέμματα* (dagegen im hohen Liede *מִטָּעָה*), und dass auch Rabbinen das Wort von Kuchen verstanden, belegt Levy im Wörterbuch zu den Targumen.

Entscheidend endlich für Saadja ist die Uebersetzung von הלפיוה 4, 4 das er durch *مشرف* wiedergebt; *مُشَرَّفٌ* aber bedeutet nach dem Qamus bei Golius und Freytag *acroteriis ornatus*, mit Zinnen versehen, *مُشَرَّفٌ*, erhöht, überragend. Nun berichtet Dunasch ben Labrat (Schröter Kritik Dunasch b. L. über einzelne Stellen aus Saadjas Uebersetzung des A. T. Nro. 72) dass Saadja das ה von הלפיוה als radical betrachtet und gedeutet habe, בניי להלפיוה sei so viel als בניי להלוליוה d. h. zu Erhöhungen gebaut, womit das *مبنى مشرف* unseres Textes genau wiedergegeben ist, während die zwei andern Uebersetzungen des hohen Liedes, die ich zur Verfügung habe nichts ähnliches bieten. Denn Nissel's Ausgabe Lugduni Batav. 1656 hat *مبنى (2) لتليوس*, eine andere Uebersetzung, die ich bald besprechen werde, hat *مبنى كحافة عالية*. Diese Worte „gebaut wie ein hoher Rand“ entsprechen dem *להלוליוה* aber nicht, und so haben wir hier ein directes Zeugniß für die Abfassung unsrer Uebersetzung durch Saadja aus früher Zeit, denn Dunasch als jüngerer Zeitgenosse des Menahem ben Saruq (circa 910—970) steht dem Saadja sehr nahe.

Sonach glaube ich den Beweis geliefert zu haben, dass die von mir veröffentlichte Uebersetzung des hohen Liedes von Saadja stammt.

Ewald hat in seinen Mittheilungen aus Saadjas Psalmen (Ewald-Dukes Beiträge I, S. 2) die Frage aufgeworfen, ob es Saadjas Art war alle seine Uebersetzungen mit kurzen Anmerkungen zu begleiten, wie wir solche in seinen Psalmen sehen, und setzen wir hinzu in der unter Saadja's Einfluss stehenden Uebersetzung der kleinen Propheten, deren Veröffentlichung Schröter in meinem Archiv aus Cod. Huntington 206 begonnen hat. Die Jesajasübersetzung war ebenfalls von Anmerkungen begleitet, wie sich aus

1) Der arabische Uebersetzer des Hosea, der nicht Saadja ist, schreibt statt *دساتيج الحمر* قناني.

2) Lies *لتليوث* denn es stammt aus der Septuaginta, die das hebräische Wort beibehalten hat. Nissel mit Walton stimmend druckt wohl Le Jay ab.

Dunasch's Notiz (Schroeter Nro. 33) ergibt, dass Saadja Ben Tabeel nach der Gamatria für Ben Remalja erklärte. Dunasch benutzt die Gelegenheit dagegen zu warnen und nur die Erklärungen nach dem משקל und דקדוק als annehmbar zu preisen. Auch unsere Uebersetzung war von solchen kurzen Erläuterungen begleitet, deren Schluss erhalten ist und mit ihm eine Verweisung auf eine frühere Stelle der Anmerkungen, welche aber nicht aufbewahrt ist. Denn wenn es im Anfange dieses Commentarstückes heist: Der Sinn in den Worten: „Wir haben eine kleine Schwester“ ist derselbe, den wir in Betreff von „Juda und Benjamin“ entwickelt haben, so ist dies eine Verweisung auf eine frühere allegorische Interpretation. Es liefert also auch unser Text einen Beitrag zur Lösung dieser Frage und lässt es wahrscheinlich erscheinen, dass die Abschreiber, welche Saadjas Uebersetzung versweise zwischen den hebräischen Text und das Targum einstellten (wie dies in dem oben mitgetheilten Stücke aus Or. 2211 der Fall ist) davon absahen auch seine Erläuterungen abzuschreiben, die nur am Ende des ganzen hohen Liedes, wo sie die Reihenfolge des Textes nicht unterbrechen, aufbewahrt sind. So möchte ich also die Vermuthung aussprechen, dass Saadja überall Anmerkungen beigegeben hat, welche von den Spättern gekürzt oder sogar ganz fortgelassen sind, wie denn überhaupt frei mit seinen Uebersetzungen geschaltet worden ist.

Fragt man aber, wie viele Bücher er übersetzt hat, so wird man aus seinen von Spättern angeführten Erklärungen zu einzelnen Stellen noch nicht den Schluss ziehen dürfen, dass er die Bücher übersetzt hat, über deren einzelne Stellen seine Erläuterungen angeführt werden. Solche Erläuterungen oder Uebersetzungen führt uns Dunasch nach Schröters Verzeichniss aus allen biblischen Büchern an, ausser den Büchern der Könige, fünf kleinen Propheten (Joel, Jona, Nahum, Zephanja, Haggai) und den Klage- liedern. Sie können aber ebensogut aus gelegentlichen Discussionen, wie sie im Werke vom Glauben und Wissen vorliegen, entnommen sein. Für die Treue der Ueberlieferung dürfte es wichtig sein Saadja's Danielcommentar mit S. 253 dieses Werkes zu vergleichen.

Zum Belege für die Untreue in der Ueberlieferung führe ich aus Jesajas an, dass Dunasch (Schröter Nro. 49) mittheilt, Saadja habe Jes. 1, 29 und 57, 5 die כבשית von den Böcken אילים, nicht aber von den Terebinthen verstanden. Nun steht zwar bei Paulus 57, 5 ganz richtig כיש, worauf das כבשית des Dunasch deutlich hinweist, aber 1, 7 steht البطم. Man wird also schwerlich

irgend wo jetzt Saadja in der Urgestalt schon haben, wie dies auch Lagarde in den Materialien zur Kritik und Geschichte des Pentateuchs betont hat.

Das Stückchen Commentar am Schluss des hohen Liedes kann aber zugleich noch als letztes Beweismittel dafür dienen, dass wir hier eine Saadjanische Arbeit vor uns haben. Denn sein Inhalt, der dahin geht, dass der Messias ben Joseph nur dann kommt, wenn Israel keine Busse thut, dass aber, wenn es Busse thut, gleich der Messias ben David erscheint, deckt sich mit der breiten Auseinandersetzung in 'Amânât und Iṣṭiqâdât (ed. Landauer S. 238) und findet dort seine Erläuterung.

Wie nun Saadjas Werk frei benutzt und behandelt ist, das scheint sich aus demjenigen Commentare zum hohen Liede zu ergeben, der in Cod. Huntington 496 (Uri Nro. CLXVIII S. 190) erhalten ist, und aus dem ich zunächst nur einige Verse in Uebersetzung mittheile, um den Unterschied von Saadja zu beweisen.

Ueber diesen Commentar hat zuletzt Salfeld gehandelt in seiner lehrreichen Schrift das Hohe Lied Salomos bei den jüdischen Erklärern des Mittelalters Berlin 1879. In dem Commentare ist Cant. 4, 4 übersetzt: كبرج داود عنقك مبنی كحافة عالية الف ترس عندى تعالى من اللبنان und 4, 8 lautet عندى تعالى من اللبنان تجيين (הגין M.) تلمحى من رأس بردا من رأس جبل سنير وحرمون من مواطن الاسد من جبال النمرورة [אלנמרורה].

Vergleicht man dies mit dem Texte aus Or. 1476 des britischen Museum's, so wird man die Aehnlichkeiten nicht verkennen (تلمحين, الجبابرة, مواطن, قناديل), vielleicht sogar das מראש אמנה = מראש אמנה = dort einzusetzen haben, wo es fehlt, und endlich wird man erwägen, ob nicht das ענדי = ענדי in irgend einer Beziehung zu ענדי = ענדי steht, und ענדי das echt saadjanische ist. Denn nur dies entspricht dem ענדי, würde auf die Lesung ענדי hinweisen. Dasselbe Verwandtschaftsverhältniss ergibt sich auch aus andern Stücken der Uebersetzung z. B. 6, 4 حسنة انت يا صاحبتى كحسن صغورية وعلوها مليحة [M] كالقدس ذات هيبه [דאחהיבה M] كالعساكر الميندة. ⁵ ادبيرى عيناك لحدائى ان هما افتنانى شعرك كقطيع العنز القادمين من جرش. ⁶ اسنانك كقطعان رخال الذى صعد بياضهم من الغسل ان كلهم توم وتأكله [וחכלה M] ومعقورة ليس فيه. ⁷ كفلق الرمان صدغك [צדגך M] يبين من نقابك. ⁸ ستين ♀ ملكات وثمانين سرية وجوار ليس يحصى. ⁹ واحدة هي للجامة الصالحة

واحدة في لامها واضحة النقاء في لوالدتها فعندما نظروها البنات وصفوها
 في الملكات والسراى مدحوها

Aus dem Commentare führe ich noch an, dass er von Thirza sagt: فاما الالفاظ وتمثيله بحرצה وفي صبيعة اعلى جبل جليل:

Dass diese Uebersetzung mit derjenigen, welche Saadja zuzuschreiben ist, zusammenhängt lehrt der Augenschein, dass sie aber überarbeitet ist zeigt das Fehlen der sehr characteristischen Wiedergabe von גדולה durch مراكز, wofür hier العساكر المبتدء eingesetzt worden ist. Dann ist aber auch der zugehörige Commentar nicht von Saadja, weil er gerade ein solches Wort erklärt, البياض nämlich in Vs. 6, das Saadja nicht hat. Hierüber bemerkt der Erklärer أما הרחלות فيريد به بياض الرخال والبيان مدحه للسان لكن الرخال الذى صوفهم مغسول فيهن تفاوت في القدر.

So erübrigt es mir denn endlich noch von diesem für Saadjanisch mit Unrecht angesehenen Commentare des hohen Liedes selbst, aus dem ich hier Uebersetzungsproben ausgehoben habe, ein Stück im Zusammenhange vorzulegen. Ich wähle die Einleitung nach dem Schlusse der am Anfange verstümmelten Vorrede, deren Inhalt Salfeld kurz ausgezogen hat:

اما بعد فانا نبتدى بشرح الفواسيق والالفاظ باختصار المعانى الا ما كان محتاجا الى الايضاح ضرورة. وقبل الاشراف في ذلك ينبغى ان يذكر طريق القسمة [מלקסמא M] لهذا الكتاب اذ قد ذكرنا الغرض والسمة والمنفعة والمرتبة لمن الكتاب: فاما الغرض هو ما قصد اليه ونحا عن نحوه من تعظيم [חשיים M] البارى وامته وبيتته وولييه وهو ما ذكرناه آنفا: واما السمة فان سمته وعلامته بشير השירים: واما منفعتة فانه ينفع جميع الطالبين والراغبين في الدارين: واما مرتبته فانه يشك ان يقدم على الكتابين الاخر التى له وهو مخصوص بالحبوب من جملة خمس גדולה: واما لمن الكتاب فانه לשלמה عليه السلام

وكذلك ابتداء بعنوانه ومفتاحه وهو قوله شير השירים אשר לשלמה. فهذه¹⁾ الوجهة المذكورة في المطلوبات في مفاتيح تفاسير الكتب وخاصة هذا الكتاب وقد كتنا نثرناه في جملة كلامنا متقدما وفضلناها عند الحاجة الى القسمة والتفصيل: فاما قسمة هذا الكتاب فانه يتجه [חגמא M] ان ينقسم على اقسام الزمان اذ انف ومقيم ومستأنف

1) Hdschr. hat הנהרה. Ich kann das Wort nicht anders auflösen.

فيجعل قسمة الانف خروج الامة من مصر وقسمه البحر وكونهم في البرية
وسماع الخطاب ودخولهم (1) الى البيت وبناءه واقامتهم في جملة الدولة الى
الخراب. فاما خروجهم وشق البحر هو قوله لسوسחי برבכי פרעה ואמא
كونهم (2) في البرية [وسماع الخطاب هو قوله ושקני מנשיקוח פיהו הביאני
המלך חדריו. ואמא دخولهم في البيت وبناء القدس هو قوله מפריון עשה
לו המלך שלמה רג' ואמא اقامتهم في الدولة الى الخراب هو ذكر المعاني مثل
גן נעול الى אני ושנה..

ثم الزمان الوسطاني وهو القسمة الوسطانية هو الدلרת الذي قال في مثلثه
יונתי בחנוי הסלע בסחר רג' وما شאלה

واما الزمان المستأنف وهو القسم الثالث هو جمع الامة لقدسها وذكر الذا
קיבוצים. מי זאת עולה מן המדבר כחמרות עשן.. מי זאת נשקפה
רג'.. (3) מי זאת עולה מן המדבר מתרפקת על דודה.. אחות לנו קטנה
רג' وتام حصول الولي هو ختمة الكتاب كما (4) قال ברח דודי ודמה לך לצבי
فانهم طريق القسمة فيه

واما الابتداء [מלאבחרו M] فابتدى بحسن الخطاب وعدوبته وهو قوله ..
I 1 نشيد النشود الذي لسليمان .. يقيدني من انقياد امرة لان احسن
ودادك اكثر من الخمر .. 3 لرايحة ادهانك الحسنة دهن مروق اسمك على ذلك
الجوار [י] احبوك .. 4 اجذبني وراءك احاضر ادخلني الملك خدوره نسر ونفح
بك ونذكر ودادك اكثر من الخمر فان المستقيمين احبوك
فاما معنى قوله سיר השירים فانه يتجه ان يكون قد سبقت له نشد (5) كثيرة
وهذا هو افضلها لانه اخصه بالشرح والتدوين من دونها ان يقول فيها ויהי
שירו חמשה ואלף ופר נר [כראה] يدون من جملتها الا هذا واخرجه
[ואכרגא M] بلسان فراد وهو قوله שיר ואضاف اليه השירים ليسرى
[לירוי M] انه مخصوص من معوم فيكون اثن [און M] افضلها كما قلنا

1) Die Handschrift hat אלי ביה ohne Artikel.

2) Das Eingeklammerte fehlt in der Handschrift.

3) Die Hdschrift schreibt מך und hat die zwei Punkte vorher nicht. Hierher gehören die Trennungspunkte wie nach על דודה. Den vier Heimführungen müssen vier Stellen entsprechen.

4) קאלו M.

5) Die Handschrift hat כחירא, das nach der Aussprache geschrieben ist. So auch P. 21 letzte Zeile גמילא und חסנא.

מתקדמה في الصدر مثل מלך המלכים ואשבה ֵ ולערי אן קד קאן לה
 אקויל מוזונה כתיירא קמא קאלו רחרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם
 ומעלוה אן הערב [ערב M] אנה חכמתה על אסנתה באללאר המוזון
 ואלסאג ואלנתור איכסא קקסד שלמה עליה אלסלאר האהנא באלסאג אלנתור
 דון המוזון ליכטרב מעאניה בלא אטנאב ולא טכטאר ולא אפראט ולא טכראר אלא
 באיגאז על אעהת אלכטסאר ואנזאך (אכסא?) אליה ושקנו יכשיר על אמידח
 הר סינדי וקריק אטנאב ואן קנא קד פסרנא יכקידני מן (1) חשוקחור קאנה על
 אלכקריג מן אעהת אלכבל קאנה יכגה איכסא ֵ
 וקמילה בלדין לון מן קבעה קפריג אלכפס קמא קאלו ריין ישמח לבב אנדש
 וכדלכ אלטוריית מפרחה אלכפס קמא קאלו פקורי וי' ישרים משמחי לב
 וקל שש אנכו על אמרתוך וקולה מיין יכריד בה הרבה מיין אן אכמר
 אנה יפרח אלכפס אלששוואניית ואלחכית תפרח אלכפס אלנאקתה אלתי עי אעלי קי
 אלמריבת מן אלכפס אלששוואניית. קר קמילה בלאדהאן ואלראואיך [ראלרואחיה]
 אלטייבת יכשיר אל קראיין ופיכיה וקבו' אללה איאהו וקולה אשה ריח ניחוח
 לוויין קי אכטדאנהא ֵ וכדלכ וירח וי' אה ריח הניחוח קפאהר שם ובאנה
 קבו'. וכקמל אלסמר אלטייב אלתי [sic] אנטשר לה קי אעלמ מן אלכקבו'ל
 ואלקאעת אכד קולמ דעשה רנדשמע [Ex. 24, 7]. וכדלכ אכסל מן אלדחן
 אלטייב קי אלקמיל קולה טוב שכ משמן טוב רג' [Qoh. 7, 1]. וקסרת
 חורק מרוק לانه לעה (2) אלטרוייק ואלקפריג מן אלה אל אלה קקולה רלמ חורק
 מכלי אלכלי וקולה על כן (3) עלמורת אהכור יכשיר אל ששוה אלמם וככבתה
 אלדכול מעהמ ואלכונ קי זמרתה קקול בלעם חמורת נפשי מוח ישרים
 וקהי אחריתו כמורה ו. ואמה קולה משכני אחריק נרוצה קו אלכגזב אלדכי
 גזבהמ אל קאעת באלחבת ואללק קקולה בחכלי אדם אמשכב בעכורתוח
 רג'. וקולה אחריק נרוצה קו סרעתה לקאעת קקולה זכרתו לק חסד
 דעוריק רג' וקולה הביאני המלך חרירי יכשיר אל מה מאהמר מן כסנוף

1) Zu dieser Uebersetzung vgl. was S. 14 über חשוקחור mitgetheilt ist. Ist nun darum dieser Commentar ganz von Saadja, oder ist er auf Grund einer Saadjanischen Arbeit gefertigt? Und andererseits, ist das יקבלתי des edirten Textes der Uebersetzung in Or. 1476 Beweis gegen Saadja's Autorschaft? Oder ist der Text durchcorrigiert?

2) מלחסרוג und אלתרווק M.

3) Die andre Uebersetzung mit الاحداث lässt diese Allegorese nicht zu.

الذى كان العالم يتعجب من حكمتهم كقوله وشمرحכם ועשיחם כי היא
 חכמחכם ובינחכם לעיני העמים. . . وقوله נזכירה דודוך מייך הוּמָא
 قلناه في تمثيل الحكمة بالخمر وتفريجه للنفس كذلك ايضا مثل المحبة بالخمر
 واما قوله מישרים מהבוך فانه يشير به الى حكمة الامم وخواصهم كماحبة
 (1) יתרה (so M.) ومن أشبهه

Es genügt um die vornehmlich mystische und nur im Nothfalle auf die Worterklärung eingehende Art dieses Commentares zu durchschauen, die vorliegende Probe zu lesen. In dieser Art geht es weiter, der Verfasser ist, wenn man seiner Mystik ein Recht zugesteht, nicht ohne Geist und in der Benutzung von Parallelen oft überraschend, aber es würde sich nicht empfehlen den ganzen Text abzudrucken. So beschränke ich mich denn auf seine Uebersetzung bis 1, 17, wobei ich den in der Handschrift mit geschriebenen hebräischen Text auslasse, wie ich dies auch in 1, 1—4 gethan habe.

I 5 ⁵ שְׁמֵרָה אָנָּה וּמְלִיכָה יָא בְּנֵי הַקֹּדֶשׁ (2) קַבְּנִיָּה אַרְבִּי וְכִשְׁתָּאֵי סְלִימָאן .
 6 לא תרוני אז כנת قد אמרת لان رمقتنى الشمس بنى امى صاخبونى
 [סאכבונן M] جعلونى حارسه للكروم وكرمى الذى لى لى احرسه . 7 اخبرنى
 يا الذى احبته نفسى كيف ترى وكيف تربص فى الظهر ليلاً اكون كمشتملة
 على قطعان اصحابك . 8 ان لى تعرفى لك يا حسنة فى النساء [מלדנס M]
 فاخرجى لك فى اعقاب الغنم وارعى جدياتك على مساكن الرعاة . 9 لغرسنى
 ونشاطها بين يدى ركب فرعون لذلك شبهتك يا صاحبتى . 10 ما احسن
 خديك (3) بالفواخت الذهب وعنقك بالخروز المنظمة . 11 فواخت الذهب
 نصنع لك مع نقط الفضة . 12 الى كون الملك فى مجلس شربه فان عصفرى
 اعطى رايحتك . 13 صرة المسك خليلى لى بين تدابى يبيت . 14 عنقود القرنفل
 خليلى لى فى كروم عين جدى . 15 هوذاك حسنة يا صاحبتى هوذاك حسنة
 عينيك كعيني الحما . 16 هوذاك حسنة جميلة يا خليل [sic] وايضا لك

1) Es ist klar, dass hier Jethro gemeint sein muss, allein יתרה steht so ganz deutlich in der Hdschrift.

2) So die Hdschrift כַּבְּנִיָּה, doch könnte dies aus כַּזְבִּיָּה = לאחביה geworden sein.

3) Persisch فاخت palumbes torquatus. Die Hdschrift hat beide Male mit Yod der letzten Silbe כַּאֲלִפּוֹאֲכִית und פּוֹאֲכִית.

نعمه ولذة وايضا أسرتنا ريانة. ¹⁷ خشب سقوف بيتنا أرزى وعقودنا
(¹) ونطقنا شريين ۞

Aus dem Commentare zu diesen Versen hebe ich die Rechtfertigung der Allegorese heraus, die mit vollster Naivetät so gegeben wird, dass er sagt, der Geliebte ist Gott, die Geliebte das Volk, denn bei wörtlicher Deutung sei das Ganze abgeschmackt und nur bei allegorischer Betrachtung erbaulich: فصار الكلام كله جسماني يستبشع عند السماع وإذا ⁽²⁾ تأمل كان ضده من نسك وطاعة وتقشف وعبادة ورحمة المولى ورأفته وشفقته وتملقه لعبدته في حين ⁽³⁾ سخره وغفلته الخ

In diesem Sinne den Vergleich mit den Taubenaugen verfolgend sagt er dann, der Vergleich mit den Augen allein deute auf das Hinaufschauen des Volkes in der Zerstreuung zu seinem Gotte, die Taube aber sei gewählt, weil sie nach ihrem Wohnsitz sich zurücksehnt. Die Worte „unser Lager grünet“ deuten auf Thron und Teppich [السريير والفرش] und gezielt werde damit auf Jerusalem, wie auch mit der Stelle von Salomo's אפריון. Im weiteren Verlaufe wird der Commentar völlig apocalyptisch, der Winter der vorbei ist, ist nicht ein einzelnes sondern die Summe aller Exile: فلهذا نسف الكلال أعنى בית שני والدלות الذى نحن فيه وسماه سحر كقوله כי הנה הסתו עבר. Der Frühling ist das Nahen der ישועה, wie denn auch die Rettung durch Moses im Frühling erfolgte⁴), so

1) Hdschrift נטקנא oder נכוקנא. Der Commentar gibt keine Auskunft, da er nur über عقود redet, wodurch er רהיטנו wiedergegeben haben will

2) Ich vermute תאול.

3) M סכרה = סכרה oder סכרה?

4) Die typische Bedeutung der ersten Erlösung aus Aegypten für alle folgenden Erlösungen, die nach ihrer Analogie vorstellig gemacht werden, bildet die Grundlage für meine Erklärung des ohne sie unerklärlichen Joel. Ich hätte (Joel S. 53) auch diesen Commentar unter den jungen Zeugen anführen sollen. Dann aber kommt auch noch Mich. 7, 17 unter die alten Zeugen (Joel S. 61) und zu Jesajas II gesellt sich Micha, von dessen Schlusse ich freilich immer wieder den Eindruck erhalte, als sei er ein jüngerer Zusatz. — Die zweite Stelle unsers Verfasser's im Zusammenhang ist Ezech. 20, 38, die ich Joel S. 46 besprochen habe. — Auf diesen Kernpunkt meiner ganzen Joelanalyse hat kein Recensent seine Aufmerksamkeit gerichtet, ich weise darauf hin, dass unser mystischer Commentator in den dort nachgewiesenen und benutzten Gedankenkreisen lebt.

dass Mich. 7, 17 von der zukünftigen Rettung gesagt wird: בימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, was also dahin gedeutet werden muss, dass im Frühling die Wunder der letzten Erlösung erfolgen werden. Die Reinigung des Volkes von bösen Bestandtheilen erfolgt in den חבלי המשיח und damit verbindet sich das Gericht über Edom und Ismael, d. h. über Christen und Moslime vgl. Joel 229, 244. Der Text dieser Auslegung lautet:

فاورى ان ايشوعه تكون في زمان الربيع وكذلك ايضا كانت في زمان مשה عليه السلام في زمان الربيع كما هو معروف ولا يحتاج فيه الى دليل. وقال כימי צאתך ממצרים אראנו נפלאות ותמא الفصل. وقوله עת הזמיר הגיע معناه [מעמדה M] التنقية والزبير فيجتمل تنقية الامة نفسها من اشراها كقوله وبرוחי מכם המורדים והמושעים ב. وقال יחבררו יחלבנו ויצרמו וג' [Dan. 12, 10] وقال וצרפתים כצרף אח הכמף ובחנחים כבחן הזהב [Zach. 13, 19] وقال ועוד בה עשיריה ושבה והיחה לבער וג' [Jes. 6, 17] فهذه التنقية من الامة تكون في حבلي مשיח تصفى الامة ويبقى السامريه اللهي (الى ان?) تحصل الامة في ايامهم كقوله ואשובה ידי עליך ואצרף כבר סיגוך ואשובה שפטיך כבראשונה ويجتمل ايضا قول עת הזמיר וג' ان يرجع على الامم ورايانه معجم مخصوص فالمعوم كقوله החשיתי מעולם וג' [Jes. 42, 14] אחריב הרים וגבעות וג' [Jes. 42, 15] גוער בים ויבשהו וג' [Nah. 1, 4] כי הנה י' באש יבא וג' [Jes. 66, 15] כי באש י' נשפט ובחרבו אח כל בשר ורבו חללי י' לכן חכו לי' [Jes. 66, 17] والمخصوص هو مقول على هاتين الدولتين اعني امدوم وישמעאל. قال عن امدوم ولما יהיה شريد لبית عשו כי ي' دبر [Obadj. 1, 18] وقال ايضا יהיה בית يعקב اش ובית יוסף להבה [Obadj. 1, 18] وقال ואח עשו שנאתי ואשים אח הריו שממה וג' [Mal. 1, 3] وقال عن بلدهم ונהפכו חלליה לופת וג' [Jer. 34, 9] وقال וירשעה קאח וקפור וינשוף ועורב ישכנו בה [Jes. 34, 11] وقال في دولة وشمעאל בשלש שנים כשני שכיר ويعنى بهم קדר على طريق الاكفاء وكذلك يقول في مشاء בערב בעוד שנה כשני שכיר וכלה כל כבוד קדר [Jes. 21, 16] وقال فيهما המתקדשים והמטהרים אל הגנחה וג' [Jes. 66, 17] فبهذا الذي كان قوله عت הזמיר הגיע ان يرجع على الامم دون ישראל ان لا يكون يخلط سبحانه مع يمانى لانه يقول من بعده قول החור נשמע

בארציונו (sic) فتغريد الشغنينين وصوتها يدل على الربيع وحلوله ان كانت
 אל שועה חלא كما أورينا متقدما ✠

Mag dies zur Charakteristik der mystisch apocalyptischen Auslegung unseres Verfassers dienen, die mit der des Saadja in seinem Buche vom Glauben und Wissen nicht ganz stimmt, was um so mehr beachtenswerth, als Saadja seine Arbeit als Ergebniss seiner eignen Bibelforschung hinstellt, und verschiedene Ansichten bespricht und abweist. Denn die Zeit der Erlösung im Frühling, die Wehen des Messias und die Vernichtung von Edom und Ismael sind in dem siebenten und achten Abschnitte der Amânât und Istiqâdât, gar nicht erwähnt, obwohl die Parallele der beiden Erlösungen (S. 231 ed. Landauer) deutlich durchschimmert, und umgekehrt ist in unserm Commentare von der Erscheinung des Elias und von der Busse, die den Messias ben Joseph überflüssig macht, nicht die Rede. Vgl. Amânât S. 241. So liegen die Accente für die Betrachtung Saadjas anders, als für unsern Commentar, gewiss hat er Alles ebenso gekannt wie Saadja, aber er hebt anderes hervor als dieser.

Wenn ich nun schliesslich von ihm noch sage, dass er in seiner philosophisch grammatischen Terminologie sich ungewöhnlich ausdrückt, so ist es charakterisirt. Von אֵם in dem Satze ופסרת אֵם נִי ופסרת אֵם נִי sagt er um zu bezeichnen, dass es nicht conditionell sondern declarativ gemeint ist, so: *فسرت אֵם נִי* هذه [sic] الموضوع جزم ولم نفسره شرط مثل אֵם שנרחי ברק הרבי ופסרת אֵם נִי [Deutr. 32, 41]. Diese Verwendung von *جزم* als Declaration, die im Arabischen nicht gewöhnlich ist, scheint mir auf syrische philosophische Schuleinflüsse hinzuweisen, denn das griechische *ἀποφαντικός* geben syrische Logiker durch *pešâqâ* oder *pâsoqâ* wieder, woraus arabisch *جزم* entwickelt ist. Der arabische Sprachgebrauch ist umgekehrt, in einer Glosse zu Barhebraeus Sod Sophia wird grade *ἀποφαντικός* erklärt *المقولات (?) والقصات والجزم للجازم والقول للجازم* Codex Mus. britt. Or. 1017.

Sonach dürfen wir wohl das Verhältniss dieses Commentares mit der eingelegten Uebersetzung zu der Originalarbeit Saadjas dahin bestimmen, dass Saadjas Arbeit, die im Or. 1476 ziemlich rein erhalten ist, — denn das *انقياد*, das wir oben S. 20 besprochen haben, erregt Verdacht, — von einem spätern überarbeitet ist, und zugleich mit einem Commentar verbunden, in dem sich hier und dort auch verschiedene Erläuterungen Saadjas finden mögen. Dass er in der vorliegenden Gestalt nicht von Saadja ist, dürfte

sich auch daraus ergeben, dass nach Ibn Ezra in 1, 1 Saadja an den ריר unter der Zunge gedacht und zum Belege Prov. 7, 18 לכה נרוה דודים ער הבקר angeführt hat, was in unserm Commentare nicht geschieht. Hierbei leugnet denn freilich Salfeld, dass der zu 1, 1 von Ibn Ezra genannte Gaon Saadja sei, es könne ein anderer sein, aber er übersieht, dass in der zweiten Erklärung Ibn Ezras, von wo יותר מיון ירוו die Rede ist, deutlich die Auslegung des Gaon Saadja berücksichtigt und dieser mit Namen genannt ist. Dieser in der zweiten Erklärung genannte ist in der ersten ebenfalls gemeint, da beidemale die gleiche Sache das Trunken werden vom ריר in Frage kommt.

Die Handschriften denen die besprochenen Texte entnommen sind, sind sämmtlich mit hebräischen Buchstaben geschrieben und haben darum die Eigenthümlichkeiten dieser jüdisch-arabischen Schriftwerke. Ich habe daran nichts wesentliches in der Umschrift geändert und wo ich geändert habe die Schreibung der Handschrift mitgetheilt. Nur die Vertauschung des handschriftlichen א für ع, der Ersatz eines doppelten יי durch Teschdid, Einfügung des fehlenden Warnungselif und des Hamza und dergleichen Kleinigkeiten sind nicht immer angemerkt. Auffallend häufig ist die Imale ארי = ארי, die ich oben auch in נסא, wie نساء vocalisirt ist, besonders bemerklich gemacht habe. Für ארי ist gelegentlich ארי geschrieben, und schliessendes ה nicht selten mit א nach der Aussprache verwechselt.

Heidelberg, den 7. August 1882.

N a c h s c h r i f t.

Die vorstehende Untersuchung war bereits im Druck befindlich als ich auf Grund einer mir bisher entgangenen Nachricht in Salfelds Geschichte der mittelalterlichen Erklärung des hohen Liedes, Herrn Dr. Hörning am brittischen Museum um Auskunft über eine zweite Handschrift bat, die Saadjas Commentar zum hohen Liede enthalten sollte.

Herr Dr. Hörning hat die Güte gehabt die fragliche Handschrift (Oriental 1302) durchzusehen und folgende Beschreibung zu geben:

Oriental 1302.

Paper, consisting of 276 leaves. 4°. Oriental hand of the XIV—XV Cent. The MS contains:

1. Ruth: Hebrew text and Targum, both provided with the superlinear punctuation; Arabic translation; Arabic commentary. Wanting the beginning. Fol. 2^a.

2. Psalms: Hebrew text provided with the superlinear punctuation; Sa'diah's Arabic translation and commentary. Fol. 9^b. Colophon, Fol. 122^a: **הם מא ענא בחפסירה והאוילה רבינו**

**סעדיה הכהן בן יוסף ראש הישיבה זכרו לברכה ולחתייה
ושלמא לרבנן ולכל ישראל**

3. Proverbs: Hebrew text provided with the superlinear punctuation; Arabic translation. Fol. 122^b.

4. Canticles: Hebrew text and Targum provided with the superlinear punctuation. Arabic translation; Arabic commentary. Fol. 153^a.

[Die Uebersetzung ist mit der hier veröffentlichten identisch, wie die Probeverse beweisen, welche Herr Dr. Hörning mir ausgeschrieben hat:

IV, 4.

**ענקך כמגדל דאור מבני משרף אלף תרס מעלק עליה
כל קנאדיל אלגבאברה:**

IV, 8.

**עורי מן אללבנאן יא כנה יא ערוס הם איתי מן
אללבנאן הגין תלמחין מן ראס ברדא מן ראס סניר
וחרמון מן מואטן אלסר מן גבאל נמורים:**

Das in Or. 1476 fehlende ברדא מן ראס ברדא ergänzt dieser Text, der zugleich auch noch einen modernen Namen den S. 13 aufgezählten hinzufügt. Der Text bietet das auffallende עורי grade so wie Or. 1476 mit dem er auch נמורים gemeinsam hat.

VI, 4.

**אנה גמילה יא צאחבתי מחל צפורייה חסנה מליחה כמדינה
אלסלאם מהיובה כלמראכס:**

5. Ecclesiastes: Hebrew text and Targum provided with the superlinear punctuation. Arabic translation: Arabic commentary. Slightly imperfect at the end. Fol. 186^b.

Brieflich bemerkt Herr Dr. Hörning hierzu, dass Saadja's Autorschaft ausdrücklich nur für die Psalmen bezeugt ist, so wie dass das Stückchen Commentar, das unten abgedruckt ist, sich auch in dieser Handschrift findet, jedoch noch um eine Seite weiter geführt ist.

Wollte man nun aus dem Schweigen der Handschrift trotz der oben für Saadja's Urheberschaft der Uebersetzung des hohen Liedes geltend gemachten Gründe, den Schluss ziehen, Saadja sei nicht der Uebersetzer, weil da, wo er es ist, dies ausdrücklich bemerkt ist, so würde man den Zweifel zu weit treiben. Mag seine Abfassung der erklärenden Anmerkungen immerhin dahin gestellt bleiben, oder mögen dieselben von spätern geändert und erweitert sein, die Uebersetzung gehört ihm und keinem andern. Dies erweist eine Notiz, welche ich Herrn Dr. Neubauer in Oxford verdanke. Er schreibt, dass er in einer yemanenser Handschrift, die sich im Besitze des Baron von Günzburg in Paris befindet, und die Schlacht- und Kalenderregeln enthält, folgende Stelle gefunden habe, die auf hohe Lied 7, 2 geht:

חליות כרוז שנ' חמוקי ירכיך כמו חלמים מעשה ידי אמן
פסרה רבינו סעדיה אוראכך אלגאפיה כאלכרוז

Unsere Uebersetzung enthält die hier als saadjanisch angegebenen Worte اوراکک الجافية كالحرز, und somit hätten wir ein directes Zeugniß, das dem Zweifel an Saadja's Urheberschaft den Boden entzieht.

Heidelberg, 29. August 1882.

Der Verfasser.

¹تسيح التسايح الذى لسليمان

I.

Fol. 2^b يقبلنى من قبل فاه لان مودتك اخير من مودة للخور. ³اشتقت
 لشمير راجحة ادهانك الحسنه وطيب اسمك كطيب دهن خالص
^{3a} (¹مروق صافى لذلك احبوك الاحادث. ⁴سوقى وراك نحاضر دخلنى
 الملك خدوره نسر ونفرح بك نذكر ³وديدك الذى هو اخير من
 الخمر على ذلك المستقبين احبوك. ⁵انا سوداء وملحجة تقول بنات
^{3b} مدينة السلام ⁴كاخبية العرب ⁵كشفاق سليمان البيض. ⁶لا ترونى
 فان انا ⁶مسودة فان الشمس قد اشبهتنى وبى امى ⁷تولسوا بى
 صبرونى احفظ كروم غيرى كما كرمى الذى لى له احفظه. ⁷اخبرنى يا
 الذى احبت نفسى اين ⁸ترى اين تريض فى الظهيرة بالسلامة
^{4a} لاكون كالمشتمل على قطعان احبابك. ⁸ان له تعرفى لك يا جميلة فى
 النساء اخرجى لك فى اثار الغنم وارعى جدياتك على مساكن الرعاة.
^{4b} ⁹لغرس فى ركبان فرعون شبهتك يا صاحبتى. ¹⁰حسنا خديك
⁹بالشماريخ وعنتك بالخرز. ¹¹شماريخ الذهب نعل لك ¹⁰مع اقراط
^{5a} الفضة. ¹²ما دام الملك فى اتكايه ورسى اعطى راجحته. ¹³صرة المسك
^{5b} خليلي بين ¹¹تديي يبيت. ¹⁴عنقود اللناء خليلي لى فى كروم عين

3) M. الاحداث, אלאהחוראה Or. 1302 hat. 1) M. מרוק. 2) M. כאלכביה nicht durch Imale für ודאדק drückt ודידך aus. 4) M. אהול für خباء, was vergleiche die Lesart S. 21. Saadja setzt Gen. 9, 21 entscheidend ist. 5) Mspt. : כשקאק sind Zelttücher DMZ. XXII. 80, und zwar meist solche von schwarzem Ziegenhaar ib. 143, 100. 6) Msp. מסודה. 7) M. חולער d. i. תולעו erpicht sein, eifrig sein, Abu'ala in DMZ XXX S. 51. 8) Mspt. חרעה. 9) Imrulqais I, 24, 10) Mspt. מעע. 11) M. חרירי, 12) Mspt. געסן ein Zweig voll Ranken. 13) Mspt. זושמרייך, 14) Mspt. תדיי zu lesen.

جدى. ¹⁵ هوذاك جميلة يا صاحبتى هوذاك جميلة عيناك كعيني
⁶ ^a للجم. ¹⁶ هوذاك جميل يا وديدى ثر لذيذ وسيرنا ريان. ¹⁷ بيتوتنا
 ارز واحواضنا شربين.

II.

¹ انا نرجسة السهل سوسنة المروج. ² كالسوسنة بين الشوك كذاك
 صاحبتى بين البنات. ³ كالتفاح بين عيدان (¹ الشعراء كذاك صاحبي
⁶ ^b بين البنين في ظله انعمت وجلست وثمره حلو في حنكى. ⁴ ادخلنى
 الى بيت الخمر ومركزة على محبة. ⁵ اسندونى بالقناني ارفدونى بالتفاح انا
⁷ ^b مريضة من الحب. ⁶ فاذا بشماله تحت راسى وبمينه تعانقتى. ⁷ اقسمت
 عليكم يا بنات مدينة السلام بالطباء او بايابل (³ الصكرء ان لى
 تظهرى وتنهبى لمحبة الى ان تريد. ⁸ صوت محبى (⁴ هوذا قد جاء
⁸ ^a متصفر على للجمال متقفز على الروابى. ⁹ شبه وديدى لظى او غفر
 الايابل هوذا هو واقف وراء حيطاننا متطاع من (⁶ الطاقات مزهر من
 الكوات. ¹⁰ ابتدا وديدى وقال قومى يا صاحبتى وامضى لك. ¹¹ ان
⁸ ^b هذا الشتاء قد جاز والغيث مضى وانطلق لسبيله. ¹² النوار
 نظروا في الارض ووقت الزبار قد دنى وصوت الشقنين سمع في بلادنا.
¹³ التينة قد عقدت فجها والجفن والسمندر قد اعطت ارياحها قومى
¹⁵ ^a (⁸ امضى صاحبتى يا جميلتى وانطلقى لك. ¹⁴ يا حمامتى في (⁹ كهف
 في ستر الدرجة (¹⁰ اريبنى منظرى اسمعيني صوتك (¹¹ ان صوتك عذب
 ومنظرى حسين. ¹⁵ اضبطوا لنا ثعالب ثعالب (¹² صغارا مفسدين
¹⁵ ^b الكروم وكرومنا سمندرى. ¹⁶ خليلى لى وانا له الراى في السوسن.
¹⁷ الى ان ينبسط النهار ويزول الظل ذر واشبه يا وديدى لظى او غفر
 الايابل على جبل التصدر.

1) M אלשערי. 2) Mspt. פאדי. Ich denke es ist zuverstehen: Und wenn das ist, dass ich krank bin, so ist er mit seiner Linken unter meinem Haupte u. s. w. 3) M אלצחררי. 4) הדלי und so immer. 5) Mspt. מחצפר. Jes. 35, 6 hat Paulus edirt يطفر Golius und Freitag führen صفر als salii, incurrit an, Lane صفر, he hastened, bounded. 6) Hier könnte طاقات und كوات verstellt sein, denn طاقات entspricht חרבים LXX διανα besser. 7) M הדלי. 8) M אמציא. 9) M כזה. Or. 2375 כזה. 10) M אריני. 11) M scheint אין. 12) M סגאר.

III.

16^a 1^a على مضجعي بالليل بغيت الذى احبت نفسى وطلبتة لى اجده.
 2^a اقوم الان وادور فى القرية والاسواق والرحاب ابغى الذى احبت
 نفسى فطلبتة وما وجدته. 3^a صادفونى للراس (1) الذين يدوروا فى القرية
 16^b 1^b فسالتهم وقلت لهم الذى احبت نفسى رايتهم. 4^a عن قليل لما جزت
 عنهم (2) واذا قد وجدت الذى احبت نفسى اخذته ولم ارحيه الى ان
 17^a ادخلته الى بيت امى والى خدر والدنى. 5^a اقسمت عليكم يا بنات
 مدينة السلام بظباء او باييل (3) الصكرء ان لم تظهروا وتنبهوا للخبنة
 الى ان تريد. 6^a من هذه الصاعدة من (4) البرية كافوار الدخان متخرة
 17^b بالمسك واللبن من كل (5) جونة عطار. 7^a هوذا السرير الذى لسليمان
 ستين جبار (6) مستديم [ين] بها جبابرة (7) الاسرائيلين. 8^a كلهم صابطين
 للسيوف ومتعلمين الملحمة المراء سيفه على وركه من الفزع (8) بالليالى.
 18^a 9^a صنع له الملك سليمان هودج من عيدان اللبان. 10^a صنع عمدته
 من فضة ورفادته من ذهب (9) وجلالته ارجوان ووسطه مرموف من
 صبة من بنات مدينة السلام. 11^a اخرجن وانظرن يا بنات صيون
 الى الملك سليمان وتبصرن الى التاج الذى (10) توجتة امه يوم عرسه
 ويوم فرح قلبه.

IV.

18^b 1^a هوذاك جميلة عيناك كعيني الحمام من عند نقابك شعرك كقطعان
 المعز الذى انحدر من جبل جرش. 2^a اسنانك كقطيع الحدودات
 9^a 9^a الذين سعدن من الرخصة فكلهن صحاح ولا فيهن مثكل. 3^a كخيوط
 القرمز شفتيك وكلامك حسين كفلح الرمان وجنتيك من تحت نقابك.
 4^a عنقك كمجدل داود مبنى (11) مشرف الف ترس معلق عليه كل قناديل
 الجبابرة. 5^a كلا ثدييك ككلا غفرين تامى طيبة الذى يرمى فى السوسن.
 9^b 6^a الى ان ينمسط النهار وتزول الظلال انطلق لى الى جبل المسك والى
 10^a 10^a رابية اللبان. (12) كلك جميلة يا صاحبتى وليس فيك عيب. 8^a عودى

1) Das M אלוהי 2) M ואלהי 3) M אלצהרי 4) M אלבריה

5) Das Wort bedeutet ein Körbchen zur Aufbewahrung der Büchsen für Wohlgerüche. Freytag und Lane. 6) M מטהדיר 7) M אל אטר

8) M באללילי 9) Sind dies die Glöckchen am Geschirre der Zugthiere?

10) M תרוגה 11) M משך so bezeichnet. 12) M כולך

من اللبّان يا كنة ثر عودي ايتي من اللبّان ¹ تجييين تلمحين [من
 رأس بردا] من رأس سنير وحرمون مواطن الاسد من ² جبال نهور. ⁹ اخذت
 قلبي يا اختي يا عروس اخذت قلبي بواحدة من عينيك بمخنقة واحدة
 من عنقك. ¹⁰ ما احسن توددك يا اختي يا عروس ما اجود محبتك اطيب
¹⁰ من الخمر ودهانك اخير من الاطياب. ¹¹ شفتاك تنطف شهدا يا عروس
 العسل والبن تحت لسانك ورايحة بّوك كرايحة اللبّان. ¹² يا حمامتي
 يا اختي يا عروس انت كجنان مغلوق ومعين مختوم. ¹³ ميدانك فردوس
¹¹ رمان مع ثمرة الفواكه قرنفل مع زعفران. ¹⁴ ورس وزعفران قسط وصندل
 مع كل ³ عيدان اللبّان والعنبر مع كل رّوس الاطياب. ¹⁵ معين لجنان
 بيّر ماءً نابيع وهوائل من اللبّان. ¹⁶ ⁴ انتبهى الى الشمال ثر واقبل الى
 الداروم وانفكي في بستاني حتى تهطل اطيايه يدخل خليلي الى بستانه
 وياكل ثمر فواكه.

V.

¹¹ ^b دخلت بسطاني يا اختي يا عروس جنييت مسكي مع طيبي اكلت
 شهدي مع عسلي شربت خمري مع لبني ⁵ كلوا يا اصحابي اشربوا يا
¹² ^a احبابي واسكروا. ² انا نايمة وقلبي نابيه صوت خليلي يطرق ويقول افحى
 لي يا اختي يا صاحبتى يا حمامتي يا صيحتى ان راسي امتلاّ طل ودّوايتي
 من طيش الليل ⁶ ابتلت. ³ سلخت تونيتي كيف البسها رحضت
¹² ^b رجلى كيف اوسخها. ⁴ خليلي مد يده من ⁷ المشكاة وامعاى هاجت
 على. ⁵ قمت افتح لخليلي ويدي تنطف مسك واصابعي مسك خالص
 على ⁸ خدور المغاليق. ⁶ فتحت انا لخليلي وخليلي جفاني وجاز نفسي
¹³ ^a ⁹ خرجت عند خطابه ابتيغيه وما وجدته ودعيتنه وما اجابني. ⁷ صادفوني
 الحراس الدائرين في القرية ضربوني شجوني اخذوا رداى منى حارسى
 الاسوار. ⁸ اقسمت عليكم يا بنات مدينة السلام ان وجدتم خليلي
 فقولوا له انا مريضة من الحبة. ⁹ ما صفة وديدك من الوديد يا جميلة

1) M. הגוף. 2) גדל נמורים M. Das ist Fehler des Copisten,
 dem מורים im Gedächtniss war. Man erwartet übrigens גבאל —
 من رأس — גבאל. 3) M. אידן. 4) M. אכתבו. 5) M. אכלו.
 6) M. אבחתחי. 7) M. משכה. 8) So M. כדור;
 sollte es חדוד sein? Statt المغاليق hat M. אלמגאלק. Vielleicht
 مغلاق. 9) So Or. 2375. Or. 1476 ענר ד' כרגת.

13^b في النساء ما خليلك من خليل اذ كذا اخلقتنا. ¹⁰ خليلي صافي البياض
يلقحه حمرة مُبْتَد في البنود مثل عسكر في ربوة. ¹¹ راسه ¹ كقصوص
من فوز ذوابته مسلسل سوداء كسواد الغراب. ¹² عيناه كحمام على
¹⁴ 14^a غدران الماء مغسولة بالبين جالسات على ³ نظام. ¹³ خديه كسبيبية
الطيب مريوبات العطر شفتيه ³ سوسن ينطقن مسك خالص. ¹⁴ يديه
مثل ⁴ بكرات الذهب مرصعة بالجواهر ⁵ الجريئة امعاءه معكفة عاج مكللة
¹⁴ 14° بالفصوص. ¹⁵ ساقيه اعمدة رخام على قواعد الفوز منظره كاللبنان
ومختار كالأروز. ¹⁶ حنكه حلو وكله ⁶ منى ⁷ هذا خليلي وصاحبي يا
بنات مدينة السلام.

VI.

15^a 1^a ايين ذهب خليلك يا جميلة في النساء ايين مضى خليلك نبتغيه
معك. ² وديدى ائحدر الى بستانه والى سبيبية الطيب ليرى في الجنان
وليلقط ⁸ سوسن. ³ انا لخليلي وخليلي لى الراى في السوسن. ⁴ انت
¹⁹ 19^b جميلة يا صاحبتى مثل ⁹ صفورية حسنة مليحة كمدينة السلام
مهيوبة كالمراكر. ⁵ اديرى ¹⁰ عينيك من حدائى لانهما اُفتناني شعرك
كقطعان المعز الذى ائجازوا من جرش. ⁶ اسنانك كقطيع الرخال الذى
²⁰ 20^a صعدن من الرخصة فكلها صحاح وليس فيها مثكل. ⁷ كفلع الرمان
وجنتيك من تحت نقابك. ⁸ ستين ملكات وثمانين سريّة وجوار
غير احصاء. ⁹ حمامتى في واحدة صبيحة نقيّة في لوالدتها ¹¹ راوها
²⁰ 20^b ووصفوها ¹² الملكات والسراى ومدحوها. ¹⁰ من ¹³ هذه المشرفة كطلوع
الفجر بالسحر جميلة كالقمر ¹⁴ نقيّة كالشمس مهيوبة كالمراكر. ¹¹ الى
جنان الجوز ائحدرت لانظر في اوان ¹⁵ الوادى واذا هل تفرعت الجفن

1) M כפצוץ vgl. Jes. 13, 12. ed. Paulus. 2) M נצאם. 3) M סוסאן.
4) Bakra ist eine Welle über die das Brunnenseil läuft. Lane. Das wird
hier gemeint sein, nicht aber der Ring an der Säbelscheide, mit dem die Hände
nicht verglichen werden können. 5) M אלבוחריה. 6) M מנא, d. i.
מני Plur. von מניّة optatio, votum. 7) M הדי. 8) M סוסאן.
9) M צפרייה, doch muss صفورية gemeint sein. 10) M עינאך.
11) So M; aber fehlt hier nicht بنات? 12) M ואלמלכאח. 13) M
הלא. 14) M נקיה. 15) M אודי und אלויר.

هل نور الرمان. ¹² لا ما علمت بل نفسى جعلتنى مراكب لشعبى
الشريف.

VII.

21^a 1) ¹ أَلَا أَرْجى يا معافاة ثر عودى حتى ننظر بك أيش تنظروا ² بالمقدسية
كمريضة العسكريين. ² ما أجمل قدميك فى النعول يا ³ بنت الشريف
21^b اوراكك الجافية مثل الخرز ⁴ صنعة يدي الاستاد. ³ سرتك مثل ⁵ دور
الهلل لا يعوج المزاج بطنك عرمة حنطة ⁶ مسوجة بالسواسن. ⁴ كلى
22^a ثدييك كلى غفرين تأمى طبية. ⁵ عنقك كمجدل العاج عينيك
⁷ كبرك فى حشبون على محل الكثرة ⁸ انفك كمجدل اللبنا ناظر
وجه دمشق. ⁶ راسك عليك كالكرم وارتفاع راسك كالارجوان ملك
22^b مربوط ⁹ بالاحواص. ⁷ ما أجملك وما انعمك يا محبة بالدلال. ⁸ هذه
قامتك تشبه الخلة وثدييك كالعناقيد. ⁹ قلت اصعد فى الخلة
اضبط بعداقتها ويكونا الان ثدياك كعناقيد الجفن وراجة ¹⁰ انفك
23^a كالتفاح. ¹⁰ وحنك كالخمر ¹¹ الجيد المنطلق الى وديدى مستقيم
شفتى النيام. ¹¹ انا لوديدى وعلى انقياده. ¹² انطلق يا وديدى وخرج
23^b الى ¹² صحراء نبيت فى الحال. ¹³ نَدَلِجُ للكروم وننظر ان كان تفرعت
الجفن وانفتح ¹³ السنندر ونورا الرمان ثر اجعل محبتى معك. ¹⁴ الفلاح
فاح براجة وعلى ابوابنا جميع الفواكه الحادثة والعائقة وديدى قد
ذخرت ذلك.

VIII.

24^a 1) من يجعلك مثل اخ لى راضع ¹⁴ ثديى امى اجدك فى السوق ابوسك
ايضا لا ¹⁵ يزرى لى. ² اقودك احبيك الى بيت امى تعلمنى اسقيك من
الخمر المعطر من ¹⁶ الرمان. ³ ¹⁷ فاذا بشماله تحت راسى ويمينه تعانقتى.
⁴ اقسمت عليكم يا بنات مدينة السلام ما تنبهوا الحبة الى ان تريد.

1) M אֶלָּא mit babyl. Vocale. 2) M באַלמקדסייה. 3) M בַּח.

4) Diese Vocale gibt das M babylonisch so צַנְעָה. 5) Vocal im M דָּוָר.

6) M מְסוּגָה. סִיבָּג ist eine Hecke, מְסוּגָה mit einer Hecke umgeben.

7) M כַּבְרִיךְ. Etwa Diminutiv? 8) M אַנְפִּיד. 9) M בַּלְאֶחוראֶץ vgl. I, 17.

10) M אַלִּי סַמְנַר. 11) M אַלְגִּייד. 12) M צַחֲרִי. 13) M אַנְפִּיד.

14) M אַדְרִיא. 15) M יִזְרָא. 16) Es fehlt hier das Wort רֶבֶב. 17) M פְּאֶלֶי.

25^a 25^b 25^c 25^d 25^e 25^f 25^g 25^h 25ⁱ 25^j 25^k 25^l 25^m 25ⁿ 25^o 25^p 25^q 25^r 25^s 25^t 25^u 25^v 25^w 25^x 25^y 25^z

هناك مَحْضَتٌ بكِ امك هناك مَحْضَت بك والدتك. ⁶ (2^a صير في كخاتم على قلبك او كخاتم على ذراعك ان المحبة شديدة كالموت والغيرة صعبة 25^b ³ كالثرى وهجها وهج النار لهيبتها. ⁷ المياه الكثيرة لا يستطيعوا ⁴ يَطْفِئُوا المحبة والانهار ⁵ لا تجرى به وان اعطى المرء جميع ماله بالمحبة ازدرأا ⁶ يزدري به. ⁸ اخت لنا ⁷ صغيرة وثديا ليس لها ما نعمل لاختنا في اليوم الذي تخطب به. ⁹ ان كانت سور نبى عليها 26^a كنيسة فضة وان كانت مصراع تحصر عليها لوح ارز. ¹⁰ انا سور وثدياى كالحراب حينئذ كنت في ⁸ عينيه مثل الذى وجد السلامة. ¹¹ كرم كان لسليمان في صاحب الجهور ⁹ اعطى الكرم من يحفظه كل امرء ياتي بثمره الف درهم فضة. ¹² كرمى الذى لى قدامى ¹⁰ للالف الذى لك يا سليمان والمائتين لمن يحفظ ثمره. ¹³ يا جالسة في الجنان الاحباب ¹¹ مصغيين اسمعيني صوتك. ¹⁴ اهرب يا وديدى واشبه الظبي او غفر الايبل على ¹² جبال التعطر.

المعنى في ذلك الذى قال اخوت لادو كسند هوما قلنا في يهودا ربني ميم. ومعنى وشديم امون لاه لانهم عوزوا من الانبياء ¹³ لقوله دم نبوايه لاه مضمرا حوزون. وقوله مده دعهسا لاهوتونو يدلنا ام غوزر המקوم فلا يكون اكثر من الف سنة التي في عنده يوم لقوله كي امله شنيوم بعينوك كيرم امومول ولم ¹⁴ يقل كي ميم فقالوا ايش الحيلة ان انت الغامولاه وم على حال العصيان فياتي مسيح بن يوسف فقال تباركت اسميه ان كانت الامة على وجه التوبة لم تحوجها الى بن يوسف الى ان ياتي بن دود يصلح القدس ويبنيه وان كانت على عصيان فياتي بن يوسف يفتح مصاربعها ويحصر

1) M. 2) M. 3) M. 4) M. 5) M. 6) M. 7) M. 8) M. 9) M. 10) M. 11) M. 12) M. 13) M. 14) M.

عليها ¹⁾ خلقا جبابرة ممثلة بالارز فاجابت وقالت انا محصنة بثوابهم وطلبهم
²⁾ ليلا ونهارا ودعاءهم. وقوله اذ هييتي بعينني كما صاحت اذ اسميت بوعدهم
 من الله عز وجل يفرج لنا ونجد السلام ۞

1) M ذلكا.

2) M ليل ونهار.

Anmerkungen.

1) P. 18. L. 20 hat die Handschrift *مكأن أحمامنا*, was keinen Sinn gibt. Ich habe dafür geschrieben *الا ما كان محتاجا*, wie es der Zusammenhang erfordert.

2) P. 22, 2, Cantic. 1, 17 wird die Lesung *ونُطُقْنَا* und unsre „Gürtel“ neben *عقودنا* „unsre Bogen“ durch eine Bemerkung Tanhums sichergestellt und erklärt, welche mir Herr Dr. Neubauer mitgetheilt hat. Er sagt *وہی دایرہ حول اہلبیت کالاحواص*: Or. 1476 hat an dieser Stelle *احواص*. Aus *مناصک* ist auf *نصک* zu schließen als auf die beabsichtigte Lesart der Handschrift. Das Wort *عَقْد* Pl. *عقود* erklärt Lane unter Anderem als an arch; [and a vault], a structure that is curved in like manner as are [in many instances] doorways, es heisst also Bogen und ist ein architectonischer Ausdruck. Ein solcher muss auch *نطاق* und *منطق* sein, was ich in meinen Wörterbüchern nicht verzeichnet finde. Der Analogie nach sollte man denken es seien darunter architectonische Bänder zu verstehen, wohin auch das *وفي دائرة حول البيت* weist. Verhält sich dies so, dann hat auch *الاحواص* denselben oder einen ähnlichen Sinn, denn die *مناطق* oder Bänder ziehen sich um das Haus herum wie die *احواص*. Von den *حوص* Pl. *احواص* d. i. Trögen kann dies nun nicht gelten, also muss *احواص* etwas anders als Wassertröge bedeuten, es bezeichnet, wie mir scheint, die cassettierte Decke. Da die Litteratur

der Baukunst bei den Arabern nicht gepflegt ist, — bei Hadji Chalfa IV, 236 ist kein Werk genannt — so ist man auf Vermuthung angewiesen, und ich glaube dass in *احواص* ein Graecismus vorliegt. Die griechischen Baukünstler nannten die Cassettierung *φαινώματα*, ja *φάτνη*, Krippe, Trog selbst wird als Bezeichnung der getäfelten Decke verwendet, Diodor. Sicul. I, 66. Dem entspricht *احواص*. Ich kann nicht umhin es sehr auffallend zu finden, dass *רהט* der Tränketrog dem gr. *φάτνη* entspricht, dass *רהיט* genau *φαινωτός* d. i. getäfelt deckt und *רהיטנו* unsre Täfelungen mit *φαινώματα ἡμῶν* übereinstimmt, aber es würde verwegen sein über das Verhältniss dieser Bauausdrücke jetzt etwas sagen zu wollen. — Uebrigens hat auch *نطق* sein Aequivalent im Syr. *ܢܘܩܐ* d. i. Bänder in der Peschita. — Cant. 7, 6 ist wieder *احواص* benutzt.

3) P. 29 L. 6. Cant. 1, 3. Or. 1476 und 2375 haben *אלאחזרה* und *אלאחזלה*, Or. 1302 hat *אלאחזרה*. Aus ersterem könnte man *للحادیث* vermuthen, letzteres könnte „neue Ereignisse“ bezeichnen. Wie entsteht dies aber aus *עלמור*?

4) P. 29 L. 11. Cant. 2, 7. Die Hdschrift hat *חצהרי וחנברי*, doch ist der Plural zu lesen wie 3, 5.

5) Die Veröffentlichung der Varianten aus Or. 1302, welche erst theilweise in meiner Hand sind, muss ich auf später verschieben. Ihre Zahl ist nicht gering und sie liefern den Beweis für die oben betonte Thatsache, dass man mit Saadja's Bibelübersetzung ebenso frei umgegangen ist, wie mit den Bibelübersetzungen anderer Autoren.

•
Ibn Duraid's
Kitâb almalâhin

herausgegeben

von

Heinrich Thorbecke.

Heidelberg.

Carl Winter's Universitätsbuchhandlung.

1882.

Einleitung.

Der grosse Gelehrte Ibn Duraid¹⁾ förderte ganz besonders die Kenntniss der arabischen Luġa und man sagte von ihm, dass er in seinen lexicalischen Werken über seine Vorgänger hinausgegangen sei (Mas'ūdī a. a. O. وأورد أشياء في اللغة لم يوجد في كتب المتقدمين). Ausser dem umfassenden Wörterbuch der Ġamhara besitzen wir von ihm noch eine Reihe lexicalischer Monographieen, von welchen einzelne bereits edirt sind, alle eine Edition verdienen. Zu ihnen gehört das كتاب الملاحن²⁾, Buch der doppelsinnigen Ausdrücke, genannte Schriftchen, welches hier nach der allein zugänglichen Gothaer Handschrift herausgegeben worden ist.

Es soll dem zum Eide Gezwungenen ein sein Gewissen salvirendes Mittel zur Ableistung desselben darin geben, dass er ein Wort dabei gebraucht, welches für jeden Hörer den allgemein bekannten Sinn hat, während er selbst beim Schwure an eine andre, entlegene Bedeutung desselben Wortes denkt: eine Art der reservatio mentalis, die immer im Orient geübt wurde³⁾ und auch

1) Siehe über Abū Bekr Muḥammad ibn Alḥasan ibn Duraid ibn 'Atāhija al-Azdī († 321) den Fihrist 9† und die ihn betreffende Literatur ebenda Bd. II, 36 und Pertsch, die arab. Handschriften von Gotha I, 365 zu No. 417, wozu man noch vergleiche Mas'ūdī VIII, 304 und Ibn Alanbārī في نزعة الالباء في طبعات الأدباء أي الحكاة, Cairo 1294 S. ٣٣٣ ff. (HH VI, 322).

2) So lies mit Pertsch, nicht Al-molahin, wie HH V, 157 und Slane, Uebersetzung von Ibn Ḥallikān III, 38. Hammer, Literaturgeschichte IV, 386 übersetzt irrig „Buch der Melodieen.“ Flügel, Gramm. Schulen S. 103 führt das Werkchen gar nicht an.

3) Vgl. z. B. Gildemeister, Catal. libr. manuscr. Bonn. S. 26, 2 ff. (das dort angeführte Beispiel steht in unserm Text S. ٥, 7).

heute noch im Schwange ist. Wetzstein erzählt uns in einem seiner lehrreichen Excurse zu Delitzsch, Hohes Lied, 875, S. 453 ff. vom talhîn, d. i. von der Anwendung doppelsinniger und zwei-deutiger Ausdrücke seitens der heutigen Bewohner Syriens und Palästina's und ihrer Vorliebe dafür, worin namentlich die Damascener Juden eine solche Kunstfertigkeit entwickelten, dass man ganz besonders vom talhîn aljahûd redet und das Sprüchwort geht: alhan min jahûdi (doppelzüngiger als ein Jude)¹⁾.

Zu den aus Gauharî, Firûzâbâdî und Alanbarî's Kitâbo' l-adhdâd, ed. Houtsma über den Stamm لحن Bekannten bringt die kürzlich erschienene, ägyptische Ausgabe von Zamahšari's Asâs al balâga einiges Neue; da sie vorläufig kaum zugänglich ist, lasse ich die Stelle hier folgen²⁾: لَحْنٌ لَحْنٌ فِي كَلَامِهِ إِذَا مَالَ بِهِ عَنِ

الِإِعْرَابِ إِلَى الْخَطَأِ أَوْ صَرَفَهُ عَنِ مَوْضُوعِهِ إِلَى الْإِلْغَاظِ وَرَجُلٌ لَحْنَانٌ وَلَحْنَانَةٌ
وَلَحْنَتُهُ نَسْبَتُهُ إِلَى اللَّحْنِ وَقُلْتُ لَهُ قَدْ لَحْنْتُ وَلَحْنْتُ لَهُ لَحْنًا قُلْتُ لَهُ مَا
يَقْهَمُهُ عَنِّي وَيَحْقُقِي عَلَى غَيْرِهِ وَعَرَفْتُ ذَلِكَ فِي لَحْنِ كَلَامِهِ فِي فَحْوَاهُ وَفِيهَا

صَرَفَهُ إِلَيْهِ مِنْ غَيْرِ إِفْصَاحٍ بِهِ قَالَ

مَنْطِقٌ وَاضِحٌ³⁾ وَتَلَحَّنُ أَحْيَا نَا وَأَحَلَّى الْحَدِيثِ مَا كَانَ لَحْنًا

وَلَا حَنْنِي مُلَاحِنَةٌ قَالَ الطَّرِمَاحُ

وَأَدَّتْ إِلَيَّ الْقَوْلَ عَنْهُمْ زَوْلَةٌ تَلَحِّنُ أَوْ تَرَفُّو لِقَوْلِ الْمَلَايِحِ

أَي تَكَلِّمِ⁴⁾ بِمَا يَحْقُقِي عَلَى النَّاسِ وَعَنِ ابْنِ مَهْدِيَّةٍ لَيْسَ هُوَ⁵⁾ مِنْ لَحْنِي وَلَا
مِنْ لَحْنِ قَوْمِي أَيْ مِنْ نَحْوِي وَمَذْهَبِي الَّذِي أَمِيلُ إِلَيْهِ وَأَتَكَلَّمُ بِهِ يَعْنِي
لُغَتَهُ وَلِسَنَهُ وَمَنْهُ تَعَلَّمُوا الْفَرَائِضَ وَالسُّنَنَةَ وَاللَّحْنَ كَمَا تَتَعَلَّمُونَ الْقُرْآنَ وَهَذَا
لَحْنٌ مَعْبُودٌ وَاللَّحْنَانَةُ وَمُلَاحِنُهُ لَمَّا مَالَ إِلَيْهِ مِنَ الْأَعَانِي وَأَخْتَارَهُ وَلَسَحْنٌ فِي
قِرَائَتِهِ تَلَحِّينًا طَرَبَ فِيهَا وَقَرَأَ بِاللَّحْنِ وَلُحْنٍ وَلَحْنٌ ذَلِكَ عَنِّي بِكَسْرِ الْحَاءِ

1) Ueberall habe ich statt h ein ḥ gesetzt, welche etymologisch allein begründete Aussprache mir auch Herr Landberg bestätigt hat.

2) Die Benutzung des Drucks, Bûlâk 1299 verdanke ich Herrn Landberg und De Goeje eine Vergleichung der Stelle mit den Handschriften von Leyden und Oxford.

3) De Goeje صائب خ

4) Bûlâk تكلم

5) Bûlâk هذا

فَهَمَهُ وَاللَّحْنُ أَتِيَاهُ وَهُوَ لَحْنٌ نَحَّجْتَهُ فَهَمَّ فَطِنٌ بِهَا يَصْرِفُهَا إِلَى أَى وَجْهِ شَاءَ
وَفَلَانٌ لَسِنٌ لَفْنٌ لَحْنٌ قَالَ لَيْبِيدٌ¹⁾

مُتَعَوِّدٌ لَحْنٌ يُعِيدُ بِكَفِّهِ قَلَمًا عَلَى عُسْبٍ ذَبْلَانٍ وَبَانٍ

وَفَلَانٌ أَلْحَنُ نَحَّجْتِهِ مِنْ صَاحِبِهِ وَفَلَانٌ يُلَاحِضُ النَّاسَ يُفَاطِنُهُمْ وَيُغَالِبُهُمْ
بِفِطْنَتَيْهِ وَدَهَائِهِ وَمِنْ الْمَجَازِ قَدَحٌ لَحْنٌ لَيْسَ بِصَاقِي الصَّوْتِ عِنْدَ الْإِفَاضَةِ وَقَوَسٌ
لَا حِنَّةَ عِنْدَ الْإِنْبَاصِ وَسَهْمٌ لَحْنٌ عِنْدَ التَّنْفِيزِ²⁾ وَإِذَا صَفَا صَوْتُهُ قَبِيلٌ مُعَرَّبٌ
وَقَالَ ذُو الرِّمَّةِ فِي لَحْنِهِ عَنِ لُغَاتِ الْعَرَبِ تَنْجِيمٌ³⁾

(³⁾ اللّحنُ bedeutet demnach erstens die Ablenkung eines Wortes von seiner richtigen, grammatischen Form, zunächst Verstöße gegen den أعراب. Davon begegnen zahlreiche Beispiele schon aus der ersten Zeit des Islām; das Vergessen des richtigen أعراب der Wüstenaraber soll ja gerade die Anfänge der arabischen Grammatik veranlasst haben. Dann aber bedeutet lahn überhaupt jeden Vulgarismus (ما يُلحِن فيه العامّة) und so erscheint dieser Gegensatz z. B. bei Gies, الغنون السبعة S. 7 u. 8⁴⁾. Dem arabischen Grammatiker ist dieser lahn stets ein Fehler und mit Recht protestiren gegen die Auslegung des Wortes, als ob der lahn von Frauen in dem sehr oft citirten Vers des Mālik ibn 'Asmā (Text ۳, 20) angenehm sein könne, 'Alī ibn Jahja Almunāğğim gegenüber Gāhiz (ZDMG XXXV, 151) und Ibn Alanbārī gegenüber Ibn Kūtaiba (Adhdād S. 104, 15 ff. ⁵⁾. Kitab al'agānī giebt eine Menge

1) Dīwān S. ۶۱ 2) Die Handschriften bei De Goeje التنقيير.

3) Von lahn als musikalischen Terminus und dem davon abgeleiteten talhin sehe ich hier ab.

4) Dahin gehört auch der اللحن الجلي und الحفي des Kitāb at-ta'rifāt ed. Flügel S. ۲. und Dictionary of the technical terms ۱۳۰۸, Muḥīṭ u. d. W. S. ۱۸۸۵, 2te Spalte, Z. 6 v. u., Fleischer, Catal. libr. manuscr. Lipsien. S. 362.

5) Ġawālīkī zu Adab al Kātib (Cod. Vindob. fol. 40r) hat zu منطوق صائب in diesem Vers Folgendes: تأويله خير الحديث من مثل هذه ما كان لا يعرفه كل أحد إنما يعرف أمرها من أئحاء قولها وقال بعضهم يريد أنها تُخطىء في الأعراب وذلك أنه يستملح من الجوارى ذاك إذا كان خفيفًا ويستثقل منهن الزوم لحاق الأعراب،

Beispiele für die Berechtigung dieser Zurückweisung und die Werthschätzung feiner, grammatischer Bildung auch bei den Frauen. Nur, wo mit der Correctur des lahn die Pointe einer Tradition oder lustigen Geschichte verloren gehn würde, ist er natürlich beizubehalten, siehe Rosen, *Mélanges asiatique* VIII, 761¹⁾. 'Iḳd I, ۲۹۹, 3 drückt das so aus: وقد يستثقل الأعراب في بعض المواضع كما: يستخفّ اللحن في بعضها. Dass es beim lahn auf ein mehr oder weniger ankäme, wie die eine Erklärung bei Ġawālīḳī meint, ist gewiss nur eine unstichhaltige Ausflucht.

Die zweite Bedeutung von اللحن, welche auch für obigen Vers zutrifft, bezieht sich nicht auf die Form, sondern auf den Sinn des Wortes, und ist: es von seiner nächstliegenden, allgemein bekannten Bedeutung ablenken, ihm einen Doppelsinn geben, eine Anspielung machen, welche nur der Angeredete versteht, etwas verblümt sagen, ein Wortspiel machen. So hat auch Alḥafāḡī im *Šifā algalil* ۲.۲ ترید الشيء (لحن) قال القائل اللحن أن ترید الشيء ۲.۲, wie Ibn Dureid ۲, 11. Aehnlich sagt ۲) سلیم افندی und der رجل من الأسماء التي S. ۱۹۴, Anm. کنز الناظر عاصوری يصلح استخدامها في الملاحن وهي طرقت من اللام كانت العرب تتعدها اذا أرادت التعمية والتورية وهي من باب اخراج اللام على خلاف مقتضى الظاهر وهاك مثلاً منها قال ابن دريد الخ Mit Rücksicht auf diese Bedeutung des Wortes lahn hat Ibn Duraid (S. r, 6) sein ملاحن ۳) nach Analogie von محاسن gebildet.

Die Ausgabe basirt auf der Handschrift der Gothaer Bibliothek, welche Pertsch unter Nr. 417 beschrieben hat. Sie ist aus dem 7ten bis 8ten Jahrhundert der Hiġra in deutlichem Nashī, von einem grammatisch wenig gebildeten Schreiber, aber wie es

1) Auf solche Citate eines lahn bezieht sich gewiss auch Jākūt IV, 777, 14 وسئل ابو عبد الرحمن النسائي عن اللحن يوجد في الحديث فقال ان كان شيء تقوله العرب وان كان لغة غير قريش فلا تغيير لان النبي صلعم كان يكلم الناس بكلامهم وان كان مما لا يوجد في لغة العرب فرسول الله صلعم لا يلحن, ohne dass Nasā'i's künstliche Erklärung nöthig wäre.

2) Bairūt 1878. Auch dieses Buch hat mir Herr Landberg, auf diese Stelle verweisend zugänglich gemacht.

3) Bei Zamahšarī so viel als ألحان, die Anderen haben es gar nicht.

scheint, aus einer guten und alten Handschrift (er verwechselt Kâf und Lâm; ١٧, 17 hat er das لبنا seiner Vorlage nur nachgemalt mit Hinunterziehung des ١ unter den Strich). Nur in den wenigsten Fällen habe ich die Fehler der Handschrift in den Noten angegeben; eigene Zusätze sind in Klammern eingeschlossen. An verschiedenen Stellen ist die entgeltige Constituirung des Textes mit der einen Handschrift nicht möglich gewesen oder doch recht zweifelhaft, auch wo ich es nicht ausdrücklich bemerkte. Beispielsweise hätte ich ٥, 9 einfach ولا فوقها erwartet, wie ١٤, 14 ولا دونها; ١٥, 13 ist mir sehr bedenklich u. s. w.

Die nicht immer correcten Auszüge von عُنْحُورِي, welche sich über Seite ٢ bis ٢. (mit der einzigen Ausnahme von أوس, S. ٢٥, 17) erstrecken, boten kaum Hülfe, um so weniger, als sie keine Šawâhid (abgesehen vom letzten Citat) enthalten. Nur an einer Stelle enthält wohl das ولا خالاً وهو السحاب الخليف بالمطر ولا خالَةً und في الائمة الصغيرة einen von Ibn Duraid selbst herrührenden Zusatz zu unserm Text ٨, 18. Verschiedene Wiederholungen im Inhalt, die schwerlich vom Abschreiber herrühren, lassen vermuthen, dass die letzte Uebersetzung des Schriftchens fehlt. Ueber alle diese Bedenken, wie auch über den Umfang der Lücke S. ٢., 9 kann nur die Vergleichung anderer Handschriften belehren, deren im Escorial nach H. Derenbourg (Revue critique, 1882, Artikel 55, S. 205 Anm. 4) zwei Exemplare vorhanden sind (Casiri 440, 2 und 465, in dem Verzeichniss von Derenbourg 442 und 467). Bei der Beurtheilung dieser Ausgabe bitte ich zu berücksichtigen, dass die Frist für ihre Herstellung nach den Umständen eine sehr kurz bemessene war.

S. ١٩, Note 5 ist خالد st. خاله zu lesen, und ١٨, 19 l. تخلف.

Schliesslich ist es mir eine sehr angenehme Pflicht, meinem Freunde De Goeje für seine verbesserenden Mittheilungen, wie der Verwaltung der Gothaer Bibliothek für ihre auch für diesen Fall wieder bewiesene musterhafte Liberalität, an der sich andere ein nachahmenswerthes Beispiel nehmen könnten, öffentlich meinen wärmsten Dank auszusprechen.

Heidelberg, 19. September 1882.

Heinrich Thorbecke.

مركوب 1, 1٥	ليبيد ١, 14 ١, 8 ١, 5, 18	عمرو بن كلثوم 14, ٩
معاوية 16, ٣	١١, ٢٣	العنبر بن عمرو بن تميم
المعطل 14, ١٩	مالك بن أسماء الفزاري	١٦, ١٣
مهلهل 9, ٣١	١9, ٣	فقير (بئر) 17, ٢١
النابغة الجعدى 5, ٢١	مالك بن خالد 14, ١٩	قَطْن 7, ١٠
النابغة الذبياني 6, ١٢, 9, ٢٠	مبشر بن هذيل 17, ٧	قيس بن عاصم 7, ٢٤
النعمان بن الحرث 8, ١٢	متهم بن نوبيرة 6, ٧	كثير 2, ١٢
	المنتحل 9, ٨	الكلابي 13, ٢٣

فهرست أسماء الرجال والقبائل والمواضع الموجودة في هذا الكتاب

٣١,3 ٢٥, 2.15 ٢٤,14.19	بنو تميم ٣, 13	أَبَانٌ ١٠, 7
رَبِيعَةٌ ٢١, 2 ١٩, 7 ٩, 16	تين ٢٠, 8	أَبْلَةٌ ٢٣, 19
الشاعر (الذي ليسم اسمه)	جَنُوب ١٥, 1	ابن أحمَر ١١, 11
٩, 1 ٥, 15 ٤, 12 ٣, 8. 13	الجَوْلَان ١٢, 8	ابن دارَةَ ٦, 12
١٢, 4. 14 ١١, 18 ٩, 3. 18 ٧, 9	الحَرث ٣, 4. 6	ابن مقبل ٢٠, 18 ١٢, 19
١٩, 9. 14 ١٥, 18 ١٤, 1. 10	حارثة بن بدر ١١, 4	ابو ذؤيب ٣٣, 3
٢٣, 15 ٢١, 12 ٢٠, 14 ١٩, 19	حَسَن بن ثابن ١٤, 4	ابو زُبَيْد ٢٢, 12
٢٩, 7 ٢٥, 9. 18 ٢٣, 16. 17	الحسن ١٧, 12	ابو زيد ٤, 6
الشمَاخ ٢١, 17 ١٣, 9 ٨, 20	بنو الحوثرَة ٥, 2. 3	أبو سفيان بن حرب ٢٥, 12
شَيْبٌ ٢٠, 11	خفاف بن ندبة ١٠, 9	ابو الطمحان ٣٤, 4
صخر ٢٠, 10	الحليل ٢٥, 3	ابو المثلّم ٢٣, 1
الصَّمَان ٣, 10	الخنساء ٧, 2	ابو محمد الحَدَلِيّ ١١, 7
طَيٌّ ١٧, 9	الدهناء ٣, 10	ابو النجم ١٥, 16
عَبْدٌ ٣٣, 14	دَارٌ ٢٤, 1	الأعشى ١٧, 16 ١٠, 20 ٧, 2
عبد الله بن الزبعرى ١٣, 10	ذو الحرق الطهويّ ١٣, 5	٣٣, 7 ٢١, 14
عبد الله بن عنمة ١٧, 11	الراجز (الذي ليسم اسمه)	أعشى باهلة ٢٢, 5
٣٣, 5	٥, 7. 10. 12. 17 ٤, 9. 16	الأعور العنبريّ ٣, 5 ٢, 12
عبد القيس ٥, 3	١١, 9 ١٠, 17 ٨, 11 ٦, 7	امروء القيس ١٧, 10
عبيد الله بن زياد ٣, 17	١٧, 4. 6. ١٥, 8 ١٣, 13. 18	إنسان ٣٤, 8 ٢٢, 16
عَرَادَةٌ (فوس) ٤, 13	١٩, 11. 17 ١٨, 2. 17 ١٧, 18	بكر بن وائل ٢, 12
عمرو ذو الكلب ٢٥, 20	٢٤, 10 ٢٣, 9 ٢٢, 1 ٢١, 9 ٢٠, 4	٣, 2. 16

١٢, 17	نَبِيذٌ	١٩, 19	أَكْرَمَ	١, 18	كَرَمٌ	٢٥, 6	اِفْتَرَى
٣٣, 8	تَاخَّم			١١, 9	أَكْرَى	١٠, 14	فَاسَفٌ
١١, 14	نَحَلٌ			١٠, 14	كَافَرٌ	٢١, 16	فَقِيرٌ
٦, 18	نَصَحَ			٥, 4	كَلَبَ	٥, 4	فَهَّدَ
٤, 19	نَعَلٌ			٤, 11	كَلَمَ	١٧, 5	قَبِجٌ
٢٠, 8	أَنْعَمَ			١٧, 17	لَبِنٌ	١٤, 3	قَتَلٌ
٥, 12	نَكَتَ			٢, 9	لَحْنٌ	١٩, 7	قُدَامٌ
٧, 13	نَهَارٌ			٣٣, 3	لِسَانٌ	١٩, 8	تَقَدَّمَ
٣, 10. 14	النَّاقَةُ			١٩, 3	لَعِبَ	٩, 12	قَرَأَ
	الْحَمْرَاءُ			١٩, 3	لَعِبَ	١٣, 12	قَرِيَةً
٣٣, 10	هَاجَرَ			١٨, 13	لُقِيَ	٢١, 7	قَصَبٌ
١٩, 7	هَمَامٌ			٢١, 4	لَوْحٌ	١٥, 16	قَصِيدٌ
١٨, 21	هَامَةٌ			٧, 12	لَيْلٌ	١٢, 9	قَطِيعٌ
٢٥, 7	أَوْجَبَ			١٩, 2	امْتَرَأَ	١٨, 20	الْقَطَاةُ
١٤ 21 ٨, 6	وَجَّهَ			١٩, 9	مَسَحَ	٨, 19	قَلْوَصٌ
٣٤, 16	وَحْشَى			١٢, 12	مَصْبِيرٌ	١٤, 20	قَنَاحٌ
٢١, 1	وَرَقٌ			٢٥, 8	مَسْتَمَطَرٌ	٨, 17	قَنَاقَةٌ
٥, 12	وَكَّتَ			١٤, 19	مَكَّرَ	٩, 20	قَائِدٌ
١٧, 1 ٩, 2	يَدٌ			٢٤, 3	مَلَّحَ	١٨, 7	قَوَسٌ
				٩, 12	أَمَلَى	٢٤, 18	قَيْنَةٌ
				٢٠, 12	مَالٌ	٩, 10	كَاتَبٌ
							كَتَبَ

أَعْرَجَ ١٥، ٣٣	صَلِيبٌ ١٢، ١٢	أَبُو سَلْمَانَ ١٨، ٣٣
عَسِيبٌ ١٠، ٢٠ يَعْسُوبٌ	صُلْصُلٌ ١٩، ١	أَسْمَعٌ ٢، ١٣
١٩، ١	مُصَلِّ ١٨، ١١	سُمَانِي ٢، ١٩
عَاسِفٌ ١٨، ١٤	صَاحِكٌ ١، ٣٦	سِنٌّ ١٥، ٥
عَسَلٌ ١٦، ١٠، ٣، ٢٠	صَوَاحِي لِّلْجِلْدِ ١٤، ٤	سَهْلٌ سُهَيْلٌ ١٣، ١٧
عَسِمٌ ١٦، ٢٤	أَصْرٌ ٣، ٣٣	سَوَادٌ ٥، ٩
عَصَى ١٣، ١١	ضَرْبٌ ١١، ١٨	سُورٌ ١٦، ١٩
مَتَعَقِفٌ ٩، ١٨	ضِرْسٌ ١٥، ٥	سَاقٌ ١٦، ١٤
عَقَابٌ ٢، ٣٦	طَرَقٌ ٤، ١٨	شَتَمٌ ٦، ٢٠
أَعْلَمَ ١٨، ٤	طَرِيفٌ ١٩، ١٠	شَجَرٌ ١٥، ١١
عَلَى ١٨، ١٢ عِلَاقَةٌ ١٥، ٧	طَعَنٌ ٣، ١٤	شَعْبِيرَةٌ ٩، ٥
عَمْرٌ ٦، ١٠	طَلْعَةٌ ٥، ٨	شَكَا ١، ١٩
عَامِلٌ ٥، ٦	طَلَى طَبِيبَةٌ ٨، ١٧	شَكَّتِ النِّسَاءُ ٨، ٣ شَاكٍ
عَنْبَرٌ ١٥، ١٣	ظَفَرٌ ١٢، ١٤	١٨، ٢٤
عَنْزٌ ٩، ٨	ظَلَمٌ ٨، ٧	أَشْهَدٌ ٥، ٣٦
عَيْنٌ ٢، ٣٣	ظَهْرٌ ١٥، ٨	شَيْبٌ ١١، ٢٠
غَرَابَانٌ ٤، ١٩	عَبَثٌ ٤، ١٩	شَيْخٌ ٤، ٢٥
فَخَذٌ ٥، ١٥	عَبْدٌ ١٤، ٣٣	أَصْبَعٌ ١٠، ٣٣
فَرُوجٌ ٤، ٨	عَبَاءٌ ٥، ١٩	صَبِيٌّ ٢، ١٧
أَفْرَحٌ ٢، ٣٣، ١١، ٢٥	عَاجِوزٌ ٤، ٢٥	صَاحِنٌ ١٣، ١٥
فَرَحٌ ١٢، ١٠، ١٩، ٨	عَاجِلَةٌ ١٩، ٣٣	صَرْدٌ ٣، ١٩
فَرَشٌ ٤، ١٥ فَرَّاشٌ ٢، ١٩	عَاجِمٌ ١٤، ١٧	صَفْوَانٌ ٧، ١٩
فَرُوقَةٌ ١٩، ١٤	عَرَبٌ ١٤، ١٧	صَقْرٌ ١٤، ٥

١٥, 14 راعية الرأس	٢٠, 7 أَخْلَفَ	٣١, 6 خَلْفٌ	١٩, 11 حشيش
١٤, 21 مركوب		٣٣, 8 خليقة	١٤, 14 حَشَفَةٌ
١١, 17 رَاعٍ	٩, 16 اِخْتَلَى أَخْلَى		حصير ٢١, 10 ٩, 6
٣٤, 13 مرمرٌ	٣٤, 19 خَنْجَرٌ		حَلَى ٧, 11
١٧, 20 رن العصب	٨, 18 خَالٌ		حمامة ١٨, 20
١٣, 17 رَوَى	٢٥, 3 دَبِيسٌ		حمار ٧, 13
١٨, 1 زن العصب	٣, 7 أَدَبَى العَرْفَجَ		حَمَلٌ ٨, 9
٣٤, 6 زناً	٨, 4 دجاجة		حاجة ٤, 8
٢٠, 13 زنبقٌ	١٣, 17 ذَرَى		حَبِيسٌ ٣, 11
١٩, 17 زَوْجٌ	٢٥, 1 ذَلُّوا	٩, 10 خُبْرَةٌ أخيرة بشي	
١٨, 4 ١١, 17 زار	٣٣, 5 مُدْهِنٌ	١٤, 12 خَدٌّ	
١٣, 2 سَبَّ	٣٤, 1 دَارٌ	٣٣, 17 خَدَمٌ	
١١, 18 ساجدٌ	١٩, 2 ذباب	١٩, 13 خُرْجٌ	
٢٥, 11 ٣٣, 2 سَرَّ	١٩, 9 ذَرَعَ	٨, 14 أُخْرَسُ	
٣٣, 6 سَرِيرٌ	١٣, 16 ذَكَرٌ	١٨, 17 خِرْقَةٌ	
١٥, 7 سَرَبٌ	١٨, 14 ذَهَبٌ	١٥, 3 خَطٌّ	
١٤, 9 سَرَقٌ	٤, 11 رَأَى	١٩, 3 خَطَافٌ	
١٠, 3 سَرَى	١٠, 5 رَبِيعٌ	٤, 19 خُفٌّ	
سَعْدٌ سعيد ١, 1 سعدان	١٥, 15 رَجَزٌ	١٩, 6 أَخْفَى	
١٨, 6	١٩, 20 ٩, 2 رَجُلٌ	١٠, 16 خَلٌّ	
٩, 6 سَاعٌ	٥, 19 رَحَى	٢٠, 15 خَلِيجٌ	
٢٥, 15 سَكَنٌ	١٩, 3 رَحْمَةٌ	١٩, 15 خَلْخَالٌ	
٣٤, 2 سلسلة	٧, 2 رِءَاءٌ	١١, 13 خَلَعٌ	

فهرست الالفاظ المفسرة في هذا الكتاب

جَرَحَ ١٤, 3	بَلَّقَ ٩, 5	الابنة ٣٣, 19
جارية ٥, 4	بَهُو ٢١, 10	أتان ٨, ١
جَعْفَر ١٠, 3	أَبَالُ النساءِ ٧, 4	أَرْض ١٠, 8
جفنة ١٠, 7	بَيَّت ٩, 14	أَس ١٨, 16
أَجَلَّ ١٩, 18	بِيضَة ١٠, 12	أَلِيَة ١٤, 17
جَلَدَ ١٨, 11	بَاعَ ١١, 9	أُم ١٨, ٨, أُمَامَة ٤, 15
جَلَسَ ١٩, 13	تَابَت ٢١, 8	أَمْر ١١, 3
الجمل الاصهب ٣, 10.14	تَبَّن ١٥, 10	أُنْثَى ١٢, 16
جَمَلٌ ١٧, 8 متجمّل ١٨, 9	تَوَّر ١٩, 11	إنسان ٢٤, 8 ٣٣, 16
مجنون ١٢, 11	تَيْن ٢٠, 8	أَنَسَى ٢٤, 17
جَوَز ١٤, 8	ثَمْرَة ١٣, 13	أَوْز ٢٤, 9
أَحَبَّ ١١, 3	تَوَّر ٨, 7	أَوْس أَوْيس ٢٥, 17
حَبَل ٣٣, 20	ثَوْمَة ١٨, 10	بُر ٧, 5
الحواثر (بنو الحوثر) ٥, 2	جُبَة ٩, 3	أَبْصَرَ ١٧, 8
حَاجَبَ ٢١, 15	جَحَشَة ٨, 2	بَطَنَ ١٥, ١٥, ١٥, ٥, ١٥
حَدَاد ٢١, 11	جَدَّ ٨, 18	بَعَلَ ١٩, 17
أَحْرَسَ ٨, 13	جَر ١٣, 9	بَقْرَة ٨, 7
حَسَبَ ١٧, 20	جَرَاب ١٠, 11	بَكَر ١٢, 19

وتقول والله (ما) كسرت لفلان ضاحكًا الصاحكُ فُرَجَّةٌ من الجبل كأنها تصحك ،
وتقول والله ما نال فلان منى عُقابًا فالعقاب الحَبِطُ الذى يُشَدُّ فى طَرْفِ
حَلْقَةِ القُرْطِ ثم يُشَدُّ فى الطَّرْفِ الآخرِ لثَمًّا يسقطُ قال الراجز
كَانَ مَهْوَى فُرْطِهَا المَعْقَبِ ،

هـ وتقول والله ما أشهدتُ فلانًا قطُّ ولا أشهدنى اى ما صادفتُ عنده شُهْدًا
ولا أشهدنى اى ولا صادفَ عندى شُهْدًا ، وتقول والله ما كان خَلْفَى ولا
قُدَامَى فالخَلْفُ المِرْبَدُ وراءَ البيتِ قال الشاعر
وَجِيًّا^١ من البابِ المُجَافِ تَوَاتَرًا وَإِنْ يَقْعَدَا بالخَلْفِ فالخَلْفُ أَوْسَعُ
والقُدَامُ السَّيِّدُ وانشد^٢

أَنَا لَنْضَرْبُ بالسَيْوِفِ رُوْسَهُمْ صَرَبَ القُدَارِ نَقِيعَةَ القُدَامِ ١٥

آخر كتاب الملاحين

تأليف ابن دريد الأزدي رحمه الله ورحم جميع المسلمين وكتبه العبد
الفقير الى الله تعالى أحمد بن الحاج محمد عرف بالزيات السمراني غفر الله تعالى
له ولوالديه ولمن علمه ولمن أحسن انبيه ولسائر المسلمين أجمعين اللهم
١٥ صل على محمد وآله لجد لله رب العالمين ٥

^١) So lese ich mit de Goeje, cod. وحياً ^٢) مُهْلَهْل s. Gauh.
نقع und قدم ، TA قدر und نقع ، Hamâsa ٤٥٨ ، 27.

وتقول والله ما أخذت دلوًا من فلان ولا أستعرتها الدلو السبير السهل قال
الراجز لا تفلوها وأدلوها دلوًا ان مع اليوم أخاه عدوًا،

وتقول والله ما عندى دبس الدبس الكثير من كل شيء ذكره الخليل في باب
الباء والسين، وتقول والله ما رأيت عجوزًا ولا شبحًا العجوز الجعنة والشيخ
الردان من المطر أول ما يقع يصيب الأرض يقال أصاب الأرض شيخ من ردان
والشيخ المنج^١ عند ابن الأعرابي، وتقول والله ما أفتريت على فلان اى
ما لبست له فروًا، وتقول والله ما أوجب على فلان اى ما غلبنى على الوجب
وهو الخصل^٢ في رمي أو رهان، وتقول والله ما بنيت مستمطرًا ولا ملكته
المستمطر السحاب قال الشاعر

١. سقى دارها مستمطر ذو غفارة أجش تحرى منشأ العين رائج،

وتقول والله ما أفرحنى هذا الأمر ولا سرتى أفرحنى اى فرحنى من قولهم لا

يترك في الإسلام مفرح اى مثقل بالدين قال الشاعر^٣

فقلت له لما أتيت ولم أكن لأفرحه أبشر بنصر ومغنم

سقانى فروانى كميئنا مدامة على ظمًا متى سلام بن مشكم،

١٥ وتقول والله ما كلمت سكتنا ولا كلمنى السكن النار قال الراجز^٤

قوين بالدهن وبالأسكان،

وتقول والله ما صاحبت أوسًا ولا أوييسًا ولا كلمتهما وهما أسماء من أسماء

الدثب قال الشاعر

كما خامرت في حصنها أم عامر لدى الحبل حتى غال أوس عيالها

٢. وقال آخر^٥ ما فعل اليوم أوييس في الغنم،

^١) So deutlich die Handschrift, was ich nicht erklären kann.

^٢) Dartiber (roth) السبف. ^٣) ابو سفيان بن حرب 'Agânî VI, 92 ff.

^٤) So Cod. Richtig Lane unter سكن und Islâh el mantîk (fol. 28^r),

أقامها بسكني وأدهان. ^٥) Kosegarten, Hudsailian poems S. ٢٣٩ (عمر).

وتقول والله ما لي دارٌ ولا ملكٌ داراً فالدار منزلٌ بين البصرة والأحساء ،
وتقول والله ما أملك سِلْسِلَةً تريد من سِلْسِلِ الْبَرْقِ وَسِلْسِلِ الرَّمْلِ ، وتقول
والله ما عندي مِلْحٌ ولا ملكٌ صَبِيعَةٌ فيها مِلْحٌ فالملح يعني الشحم واللبن
أيضا يقال جَزُورٌ مَمْلَحٌ فيه باقى شحم قال الشاعر¹⁾

وَإِنِّي لَأَرْجُو مِلْحَهَا فِي بَطُونِكُمْ وَمَا بَسَطْتُ مِنْ جِلْدٍ أَشَعَتْ أَغْبِرَاءُ
وتقول والله ما زنا فلانٌ قطّ ولا رأيته زانثاً مهموزٌ من قولهم زناً في الجبل إذا
صعد فيه قال الشاعر²⁾ وَأَرْقُ إِلَى الْخَيْرَاتِ زَنّاً فِي الْجَبَلِ ،

وتقول والله ما رأيته في الدار إنساناً إنساناً مِبَاهٌ بجهدٍ معروفةٌ ، وتقول والله
ما عندي أَوْزٌ ولا أملكه فالأوز الرجل القصير الضخم والأوزة المرأة الضخمة
١. القصيرة والعرب تسمى صغار البط وكبارها أوزاً وأنشد

قَدْ بَعَثُونِي رَاعِيَ الْإِوزِ لِكُلِّ عَلِجٍ مُضْرَغِطٍ شَكْرٍ
ليس إذا جئتُ بهم مُمْتَرٍ³⁾

الممتر الصاحك والمستبشر وهو المنحرك في موضعه ، وتقول والله ما لي قَيْنَةٌ
ولا أملكها القَيْنَةُ فقُرَّةٌ من فقار الظهر قال الراجز
وَقَيْنَةٌ مَعْقُودَةٌ لَمْ تَعْسِمِ

١٥
أى لم يصبها العسم وهو العوج ، وتقول والله ما رأيته في الدار وحشياً ولا
إنسياً فالإنسى ما أقبل على جسديك من أعصابك والوحشى ما خالف
ذلك ، وتقول والله ما رأيته فلاناً شاكياً أى لم يتخذ شكوة وهو سقاء صغير

للبن⁴⁾ ، وتقول والله ما أملك خَاجِراً فالخَجْرُ الناقطة الغريبة قال الراجز
أَنْتَ وَهَبْتَ لِلْجَلَّةِ الْخَجْرَ إِجْرًا كَوْمًا مَهَارِيسَ مَعَا خَنَاجِرًا ،

¹⁾ قيس بن عاصم ²⁾ u. Kâmil ٢٨٤. ملح TA ، ابو الطمّحان القينى ³⁾ Vgl. TA مهز und مضرغط mit den Varrianten كَرٌ und زناً TA
⁴⁾ Cod. اللبى . مرمهز

الشاعر^١) فَبَاكُلْ مَا رُضَّ مِنْ تَمَرِهَا وَيَأْتِي الْأُبْلَةَ لَمْ تَهْرُصِصِ^٢،
وتقول والله ما أَفْرَحَنِي وَلَا سَرَّنِي أَفْرَحَنِي أَثْقَلَنِي وَسَرَّنِي أَصَابَ سُرَّتِي، وتقول
والله ما أَضْرَرْتُ بِفِلَانٍ قَطَّ أَيَّ مَا دَنَوْتُ مِنْهُ قَالَ الشاعر^٣)

غَدَاةَ الْمَلْبِيحِ يَوْمَ تَحْنُ كَأَنَّا غَوَّاشِي مُمْصِرٍ تَحْتِ رِيحٍ وَوَابِلِ

وقال الآخر^٤) غَدَاةَ أَضْرَّ بِالْحَسَنِ السَّبِيلُ،

وتقول والله ما عِنْدِي سَرِيرٌ وَلَا مَلِكْتُهُ فَالسَّرِيرُ الْمَاءُ الْمُجْتَمِعُ أَوْ النَّهْرُ^٥) قَالَ

الْأَعَشَى إِذَا خَالَطَ الْمَاءُ مِنْهَا السَّرِيرَا

والسَّرِيرُ أَيضًا مَرْكَبُ الرَّأْسِ فِي الْعُنُقِ قَالَ الشاعر

ضَرْبًا يُزِيلُ الْهَامَ عَنْ سَرِيرِهِ إِزَالَةَ السُّنْبُلِ عَنْ شَعِيرِهِ،

١. وتقول والله ما مَسِسْتُ أَصْبَعَ فِلَانٍ وَلَا كَسَرْتُهَا فَلِأَصْبَعِ الْأَثَرِ الْحَسَنِ يُقَالُ

لِفِلَانٍ عَلَى بَنِي فِلَانٍ أَصْبَعُ أَيَّ أَثَرٍ حَسَنٍ قَالَ الرَّاجِزُ^٦)

مَنْ يَجْعَلِ اللَّهُ عَلَيْهِ إِصْبَعًا فِي الْخَيْرِ أَوْ فِي الشَّرِّ يَلْقَاهُ مَعَا

وقال الآخر^٧)

حَدَّثْتُ نَفْسَكَ بِالْوَفَاءِ وَدَمْ تَكُنْ لِلْغَدْرِ خَائِنَةً مُغِدًّا لِأَصْبَعِ،

١٥ وتقول والله ما أَعْرَجْتُ فِلَانًا أَيَّ مَا أَعْطَيْتُهُ عَرَجًا وَهِيَ الْقِطْعَةُ الْعَظِيمَةُ مِنَ

الْإِبِلِ نَحْوَ أَرْبَعِ مَائَةِ قَالَ الشاعر وتَلَّفَ الْخَيْلُ أَعْرَاجَ النَّعَمِ^٨)

وقال الآخر أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْغَزْوَ يُعْرَجُ أَهْلَهُ

أَيَّ يَكْسِبُهُمُ الْأَعْرَاجُ، وتقول والله ما لَقِيتُ أَبَا سَلْمَانَ وَلَا كَلِمَتَهُ أَبُو سَلْمَانَ

ضَرْبٍ مِنَ الْجَعْلَانِ، وتقول والله ما عِنْدِي عَجَلَةٌ وَلَا أَمْلِكُهَا فَالْعَجَلَةُ ضَرْبٌ مِنَ

الشَّجَرِ، وتقول والله ما عِنْدِي حَبَلٌ وَلَا مَلِكْتُ حَبَلًا يَعْنِي حَبَالَ الرَّمْلِ،

am حاشية^٢) Kosegarten, Hudsailian poems S. ٥٢. أبو المثلَم^١)

— Jākūt IV, ٩٣. أبو ذؤيب^٣) إذا لم تسخرج نواها) Rand:

٤) Sonst nicht überliefert. ٥) عبد الله بن عَنَمَةَ، vergl. S. ١٧, 12. ٦)

٧) Vgl. TA. ٨) صبح الكلابي، TA. صبح TA، لبيد^٦)

إِنَّ الْفَقِيرَ بَيْنَنَا قَاضٍ حَكْمٌ إِنْ تَرَدَّ الْمَاءُ إِذَا غَابَ النُّجْمُ
 وَقَالَ قَوْمٌ يَرِيدُ النُّجُومَ فَخَفَّفَ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ فُلَانًا بَعِيْنٌ وَلَا كَلِمَتَهُ
 بِلِسَانٍ فَالْعَيْنِ الْعَيْنِ مِنَ الْمَاءِ وَاللِّسَانِ الْأَمْرُ تُبَلِّغُهُ قَالَ الشَّاعِرُ^{١)}
 إِنِّي أَتَنَّى لِسَانٌ لَا أُسَرُّ بِهَا مِنْ عَلَوِّ لَا عَجَبٌ فِيهَا وَلَا سَاخَرُ^{٢)} ،
 ٥ وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ لِفُلَانٍ مُدْهُنًا وَلَا أَغْتَصِبُنْهُ عَلَيْهِ الْمُدْهُنَ النَّقْرَةَ^{٣)} فِي
 النَّجْمِ يَجْمَعُ فِيهَا مَاءَ السَّمَاءِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَذْهَبْتُ لِفُلَانٍ سِرًّا وَلَا أَشْشَيْتُهُ
 مِنْ قَوْلِهِمْ فُلَانٌ فِي سِرِّ صِدْقِي أَيْ فِي أَصْلِ صِدْقِي ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عَرَفْتُ (لِفُلَانِ)
 خَلِيقَةً مَذْمُومَةً وَلَا مَحْمُودَةً لِخَلِيقَةٍ مَنَّقَعُ مَاءٍ فِي صَفَاءٍ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا تَجَمَّتْ
 قَطْرٌ وَلَا عَرَفْتُ وَقْتُ تُلُوعِ نَاجِمِ التَّنَجُّمِ^{٤)} إِنْ تَحْفِرُ عَنْ أَصُولِ النَّجْمِ فَتَأْكُلُهُ وَالنُّجُومُ
 ١٠ كَلٌّ مَا تَجَمَّ مِنَ الْأَرْضِ مِنَ النَّبَاتِ مِمَّا لَمْ يَكُنْ لَهُ سَاقٌ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا فَجَّرْتُ
 فُلَانًا قَطْرًا أَيْ مَا شَدَدْتُهُ بِالْهَجَارِ^{٥)} وَهُوَ حَبْلٌ يُشَدُّ مِنْ حَقْوِ الْبَعِيرِ إِلَى رُسْغِ
 يَدَيْهِ قَالَ الشَّاعِرُ^{٦)}

فَكَعَكَعُوهُنَّ فِي صَبِيغٍ وَفِي ذَهَبٍ يَنْزُونَ مَا يَبِينُ مَبُوضٍ وَمَهْجُورٍ ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَمْلَكَ عَبْدًا وَلَا مَلَكَتُهُ عَبْدٌ جَبَلٌ مَعْرُوفٌ مِنْ جِبَالِ طَبِيِّ
 ١٥ قَالَ الشَّاعِرُ^{٧)} مُحَالِفُ أَسْوَدِ الرَّثَقَاءِ عَبْدٌ يَسِيرُ الْمُخْفِرُونَ وَلَا يَسِيرُ ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ فِي الدَّارِ أَنْسَانًا وَلَا كَلِمَتَهُ إِنْسَانًا مَاءٌ مَعْرُوفٌ مِنْ مِيَاهِ
 الْعَرَبِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عَرَفْتُ لِفُلَانٍ خَدَمًا وَلَا سَمِعْتُ بِهِ فَالْخَدَمُ جَمْعُ
 خَدَمَةٍ وَهِيَ السُّيُورُ الَّتِي تُشَدُّ فِي أَرْسَاقِ^{٨)} الْإِبِلِ ثُمَّ تُشَدُّ النِّعَالُ^{٩)} ، وَتَقُولُ
 وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ الْأَبْلَةَ قَطْرًا إِلَّا وَدَخَلْتُهَا فَالْأَبْلَةُ تَمْرٌ يَمْرُسُ بِلَبَنِ حَلِيبٍ قَالَ

^{١)} أعشى باهلة s. Lane S. 2144. ^{٢)} Als حاشية Cod. Rand
 الكذب d. i. السخر الكذب ^{٣)} Cod. النقر. فيه ^{٤)} So Bekrî
 ٦٥٥, 6 u. 7. ^{٥)} Cod. بالهجاه ، vielleicht بالهجار ^{٦)} — ابو زبيد
 أوساط ^{٧)} Jâkûf III, ٦٠٣; Bekrî ٦٤٦. ^{٨)} Cod. الطائي
 الخدم للخلاخل أيضا ^{٩)} Als حاشية Cod. Rand

وتقول والله ما خَرَطْتُ من هذه الشجرة وَرَقًا ولا أَمَرْتُ به فالوَرَقُ نَصْحُ الدم
على الثَّوبِ أو غيره إذا لم يكن كثيرًا فاحشًا قال الراجز^١)

تَرَى بها من كلِّ مِرْشَاشِ الوَرَقِ كَثَمِرِ الحُمَاصِ من هَقَّتِ العَلْفُ ،

وتقول والله ما أَخَذْتُ لفلان أَلوَاحًا ولا أَمَرْتُ بأخذها فالأَلوَاحُ كلُّ عَظْمٍ عَرِيضٍ
واحدها لَوْحٌ من الدَابَّةِ والإنسان نحو عَظْمِي الكَنَفَيْنِ وما أشبههما قال الشاعر^٢)

وَلَوْحُ الدِرَاعَيْنِ فِي بِرْكَةٍ إِلَى جُوجُورِهِ المَنَكِبِ ،

وتقول والله ما أَمَلِكُ قَصَبًا ولا له عِنْدِي أَصْلٌ فَالْقَصَبُ كلُّ عَظْمٍ فِيهِ مَخٌّ فهو

قَصَبٌ وَقَصَبَةٌ ، وتقول والله ما أَخَذْتُ من فلان تَابُوتًا ولا أودعني إِيَّاه فَالتَابُوتُ
ما أَشْتَمَلْتُ عَلَيْهِ ضُلُوعِ الصَّدْرِ قال الشاعر وَبَهُوَ تَابُوتٍ جَفَا حَصِيرَاهُ

١٠ يصف فرسًا عَرِيضَ الصَّدْرِ والبَهُو السَّعَةِ وحَصِيرَاهُ العَصَبَتَانِ اللتان فِي جنب

الفرس ، وتقول والله ما كُنْتُ حَدَادًا ولا مَلِكْتُ عِبْدًا حَدَادًا وَالْحَدَادُ
السَّجَّانُ فِي مَوْضِعٍ وهو الحَاطِرُ على الشَّيْءِ فِي مَوْضِعٍ آخِرٍ قال الشاعر

يَقُولُ لِي الحَدَادُ وهو يَقُودُنِي إِلَى السِّجِّينِ لا تُجْزَعُ فَا بِكَ من بَاسٍ

وقال الأَعشى فَفَمْنَا وَلَمَّا يَصِبحُ دِيكُنَا إِلَى جَوْنَةٍ عِنْدَ حَدَادِهَا

١٥ أَى الذى يَمْنَعُ عَنها وَيَحْطُرُها يعنى الحَمْرَةَ ، وتقول والله ما حَاجَبْتُ فَلانًا ولا

أَمَرْتُ مَنْ يَحْجُبُهُ أَى ما بَصُرْتُ حَاجِبَهُ ، وتقول والله ما رَأَيْتُ فَلانًا فَقَبِيرًا ولا

عَرَفْتَهُ بِذَلِكَ الفَقِيرِ بِمُرِّ مَعْرُوفَةٍ قال الراجز^٣)

ما لَيْلَةُ الفَقِيرِ إِلا شَيْطَانٌ يَدْعِي بِها القَوْمَ دُعاءَ الصَّمَانِ

والفَقِيرُ جماعةُ الفَقْرِ وهى نِقَابٌ تُحْفَرُ فِي الأَرْضِ رَكَايَا^٤) يَنْفُذُ بِعضها إِلَى بعض

٢٠ حتى يَجْتَمِعُ ماؤها إِلَى بئرٍ واحِدَةٍ أو يَسِجُ على الارض وهى الكَطائِمُ^٥) قال الراجز

^١) Cod. darüber وهو روبة (Vers 163 u. 164 der 'Urgüza). Cod.

hat und به und كتامر. ^٢) النابغة الجعدى ، nach Kamil ٤٤٣، Z. 8.

او و oder. ^٤) So ohne و oder. nach Bekrî 716, 18 (oft citirt).

^٥) Cod. الكواظم.

غَرَبَتْ قُضَاعَةٌ عَنكُمْ وَتَكْرَمَتْ عَنْ أَنْ تُنَاسِبَ جِلَّةً وَثَمَا
 كَانُوا الدَّرَى فَسَمُّوا إِلَى قَلْبِ النَّدى وَجَنَّبُوا أَنْ يَنْزِلُوا الْأَهْصَامَا
 وَقَوْلُهُ أَكْرَمْتُهُ أَي لَمْ أُعْطِهِ الْكَرَمَ وَهُوَ فِلَادَةٌ وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عِنْدِي عَسَلٌ وَلَا
 أَمْلِكُهُ فَالْعَسَلُ ضَرْبٌ مِنْ عَدُوِّ الدِّثْبِ قَالَ الرَّاجِزُ^{١)}
 وَاللَّهِ لَوْ لَا وَجَعٌ بِالْعُرْقُوبِ لَكُنْتُ أَبْقَى عَسَلًا مِنَ الذِّيبِ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا شَتَمْتُ فَلَانًا وَلَا شَتَمْتَنِي أَي لَمْ أَقُلْ لَهُ إِنَّكَ شَتِيمُ الْوَجْهِ وَالشَّتِيمُ
 الْقَبِيحُ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخْلَفْتُ فَلَانًا أَي لَمْ أُسْتَفِ لَهُ الْمَاءَ وَأَمُخْلِفُ الْمُسْتَقِي،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَنْعَمَ عَلَيَّ فُلَانٌ أَي مَا أَعْطَانِي نَعْمَاءً وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَمْلِكُ تَيْبِنًا
 وَلَا لِي أَرْضٌ فِيهَا تَيْبِنٌ فَالتَيْبِنُ جَبَلٌ مَعْرُوفٌ قَالَ الشَّاعِرُ^{٢)} — —
 — — وَأَيُّ مُقِيمٍ مَا أَقَامَ عَسِيبٌ^{٣)}
 وَعَسِيبُ الْفَرَسِ عَظْمٌ ذَنْبُهُ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ مِنْ فُلَانٍ شَيْبًا وَلَا أَمَرْتُ
 مَنْ يَأْخُذُهُ فَالشَّيْبُ جَبَلٌ مَعْرُوفٌ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لِفُلَانٍ عِنْدِي مَالٌ وَلَا عَرَفْتُ
 لَهُ مَالًا مِنْ قَوْلِهِمْ رَجُلٌ مَالٌ إِذَا كَانَ كَثِيرَ الْمَالِ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا مَلَكَتُ زَنْبَقًا وَلَا
 أَخَذْتُهُ مِنْ فُلَانٍ وَلَا أَعْتَصَبْتُهُ وَالزَّنْبَقُ (الْمِزْمَارُ)^{٤)} قَالَ الشَّاعِرُ
 وَحَنَّتْ بِقَاعِ الشَّامِ حَتَّى كَاتَمَا لِأَصْوَاتِهَا فِي مَنْزِلِ الْقَوْمِ زَنْبَقٌ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا كَانَ لِفُلَانٍ (فِي) هَذِهِ الْأَرْضِ خَلِيجٌ وَلَا رَأَيْتُ لَهُ خَلِيجًا فَالْخَلِيجُ
 الْحَبْلُ قَالَ الشَّاعِرُ^{٥)}
 وَبَاتَ يُغَيِّئِي فِي الْخَلِيجِ كَاتَهُ كُمَيْتٌ مُدْمَى نَاصِعُ اللَّوْنِ أَفْرَحُ،

^{١)} Vgl. S. I., 18. ^{٢)} Hier ist im Mscr. eine Lücke; der hier folgende Vers war von Nābiga (Ged. ٣٣, Vers 10 bei Ahlwardt), wie aus عاخورى hervorgeht, der mit dieser Stelle seinen Auszug schliesst. ^{٣)} Vgl. Guidi, IHišāmî Comment. in Carmen Ka'bi S. XXVI. ^{٤)} Oder الزَّمَارَةُ, in der Hdschr. ausgelassen, wie nachher (فِي). ^{٥)} خَلِجٌ nach Gauh. und TA ابن مقبل.

وَسَطُ الرَّأْسِ فِيهَا الدِّمَاغُ وَالصُّلْصُلُ ناصِبَتُهُ البَيْضَاءُ وَالبَيْعُوبُ عَرَّةٌ دَقِيقَةٌ
وَالقَرَّاشُ مَا يَحْجُبُ الدِّمَاغَ وَالسَّمَائِيَّ بَيَاضَ العَيْنِ وَالدُّبَابُ النَّاظِرُ الَّذِي فِي
سَوَادِ العَيْنِ وَالصُّرْدُ عَرَّةٌ فِي السَّاقِ¹⁾ وَالحُطَّافُ مَوْضِعُ عَقِبِ الفَارَسِ وَالرَّخْمَةُ
اللِّحْمَةُ الَّتِي فِي بَاطِنِ الفَخَذَيْنِ وَالعُرَابَانِ عَظْمَا الوَرَكَيْنِ النَّاتِمَانِ²⁾، وَتَقُولُ
هـ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ لِفَلَانٍ عِبَاءً وَلَا أَعْرِفُ آخِذًا فَالعِبَاءُ الرَّجُلُ الثَّقِيلُ مِثْلُ العِبَامِ
سَوَاءً، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخْفَيْتُ هَذَا الأَمْرَ أَي لَمْ أَلْفِ عَلَيْهِ الحِفَاءَ وَالحِفَاءُ
كِسَاءٌ يُطْرَحُ عَلَى السِّقَاءِ حَتَّى يَرُوبَ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا كَلَمْتُ صَفْوَانَ وَلَا هَمَامًا
فَالصَّفْوَانُ³⁾ اليَوْمَ البَارِدُ وَالهَمَامُ الشَّدِيدُ المَطَرُ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا تَقَدَّمتْ
فَلَانًا قَطَّ أَي لَمْ أَضْرِبْ مَقَادِيحَهُ قَالَ الشَّاعِرُ

1. وَعَنَسَ أَمُونٌ تَقَدَّمتُهَا لِيَأْكُلَهَا فَنِيَّةٌ جُوعٌ،

وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عِنْدِي تَوْرٌ وَلَا أَمْلِكُهُ فَالتَّوْرُ الرَّسُولُ بَيْنَ القَوْمِ فِي السِّرِّ قَالَ الشَّاعِرُ
وَالتَّوْرُ فِيمَا بَيْنَنَا مُعَمَّلٌ يَرْضَى بِهِ المَاتِيَّ وَالمَرْسِلُ،
وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لِفَلَانٍ عِنْدِي خُرْجٌ وَلَا أَخَذْتُهُ فَالخُرْجُ الوَادِي الَّذِي لَا مَنَقَدًا
لَهُ⁴⁾ قَالَ الشَّاعِرُ

10. فَلَمَّا أَوَّغَلُوا فِي الخُرْجِ رَدَّتْ صُدُورَ مَطِيهِمُ تِلْكَ الرِّضَامُ⁵⁾،

وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ لِفَلَانٍ خَلْخَالَ وَلَا سُورًا فَالْخَلْخَالُ الرَّمْلُ المَجْرِيشُ قَالَ
الشَّاعِرُ
مِن سَاهِكَاتِ⁶⁾ دُفْقٍ وَخَلْخَالٍ

دَفَقَ بِالْفَتْحِ وَالصَّمِّ وَالسُّورُ⁷⁾ الفَارَسُ مِنَ الفُرْسَانِ العَجَمِ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَجَلَلْتُ
فَلَانًا وَلَا أَكْرَمْتُهُ فَأَمَّا أَجَلَلْتُهُ مِنَ الجِلَّةِ أَي لَمْ أُعْطِهِ الجِلَّةَ وَهِيَ البَعْرُ وَأَنْشَدُ

صُرْدٌ am Rand حاشية 1) Als

2) Cod. عظامه الوركي والنابتان. 3) Sollte ohne Artikel stehn.

4) Vgl. TA خرج (S. ٣٩, Z. 24). 5) Cod. Rand (als حاشية)

6) Cod. الصخرة العظيمة والرضام حجارة توضع بعضها على بعض

7) So Cod., sonst أسوار von pers. سوار. شاهكات

عَصَبُهُ إِذَا أَشْتَكَى وَأَمَّا زَنْ بِالرَّأْيِ الْمُعْجَمَةِ فَمِنَ النَّوْنِ يُقَالُ رَجُلٌ زَنَلٌ^١ إِذَا حَبَسَ الْبَوْلَ وَأَنْشُدِ الْأَصْعَى^٢

دَعَيْتُ مَبْمُومًا لَهَا فَأَنَا وَقَامَ يَشْكُو عَصَبًا قَدْ زَنَا

وتقول والله ما طَرَقْتُ فَلَانًا لَيْلًا وَلَا زُرْتُهُ نَهَارًا قَوْلُهُ (مَا) طَرَقْتُهُ أَي لَمْ أَضْرِبْهُ ه
بِالْمِطْرَقَةِ وَالْمِطْرَقَةُ الْعَصَا الَّتِي يُضْرَبُ بِهَا الصُّوفُ وَقَوْلُهُ وَلَا زُرْتُهُ نَهَارًا أَي مَا ضَرَبْتُ زُورَهُ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ سَعْدَانَ وَلَا كَلِمَتَهُ وَلَا كَحَبْتَهُ فَالسَّعْدَانُ ضَرْبٌ مِنَ النَّبْتِ مَعْرُوفٌ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ قَوْسًا وَلَا أَمْلَكُ قَوْسًا فَالْقَوْسُ بَاقِي التَّمْرِ فِي أَسْفَلِ الْجَلْتَةِ وَالْقَوْسُ قَوْسُ الْغَيْمِ أَيْضًا، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ فَلَانًا قَطًّا مُتَعَفِّقًا وَلَا مُجْتَمِلًا فَالْمُتَعَفِّقُ الَّذِي يَشْرَبُ الْعُفَافَةَ وَهِيَ بَاقِي اللَّبَنِ فِي الضَّرْعِ ه
وَالْمُجْتَمِلُ الَّذِي يَأْكُلُ الْجَمِيمِلَ وَهُوَ الشَّحْمُ الْمَذَابُ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَكَلْتُ ثُومَةً وَلَا مَصْعَتَهَا فَالثُّومَةُ قَبِيْعَةُ السَّيْفِ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا ضَرَبَ فَلَانٌ وَلَا جِلْدٌ أَي لَمْ يُصِبْهُ الضَّرْبُ وَلَا الْجَلِيدُ وَهُوَ النَّدَى الْجَامِدُ الَّذِي يَسْقُطُ مِنَ السَّمَاءِ كَالْمَلِجِ وَكَذَلِكَ الضَّرْبُ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لُقِيَ فَلَانٌ فِي هَذَا الْأَمْرِ أَي مَا أَصَابَتْهُ لِقْوَةٌ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لَفَلَانٍ عِنْدِي ذَهَبٌ وَلَا أَخَذْتُهُ مِنْهُ فَالذَّهَبُ ه
مِثْيَالٌ يُكَالُ بِهِ بِالْيَمَنِ وَالْجَمْعُ أَذْهَابٌ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لِي أَرْضٌ فِيهَا أُسٌّ وَلَا أَمْلِكُ أُسًّا فَالْأُسُّ بَاقِي الْعَسَلِ فِي مَوْضِعِ الْحَلِّ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عِنْدَ فَلَانٍ خِرْقَةٌ يَلْبَسُهَا فَالْخِرْقَةُ الْقِطْعَةُ مِنَ الْجِرَادِ قَالَ الشَّاعِرُ

صَبَّ عَلَى مَرَزَمِهِ مِنْ وَاصِلِ خِرْقَةٍ رَجُلٍ مِنْ جِرَادٍ نَازِلٍ،

وَكُلُّ مَا كَانَ مِنَ الْفَرَسِ^٣ مِنْ أَسْمَاءِ الطَّيْرِ فَلِكِ أَنْ تَحْلِفَ عَلَيْهِ نَحْوَ الْحَمَامَةِ ه
وَالْقِطْعَةُ وَمَا أَشْبَهَ ذَلِكَ فَالْقِطَاعُ مَقْعَدُ الرِّدْفِ بَيْنَ الْوَرِكَيْنِ وَالْحَمَامَةُ الْمَوْضِعُ الَّذِي يُصِيبُ الْأَرْضَ مِنْ صَدْرِ الْفَرَسِ إِذَا رَبَّصَ وَالْفَرَّخُ وَهُوَ الدِّمَاغُ وَالْهَامَةُ

^١) So mit de Goeje, Cod. زَنَلٌ. Ich hatte زَنْنٌ und زَنْنٌ vermuthet.

^٢) Ḥamāsa v. 1, Z. 19. ^٣) S. Ahlwardt, Chalef el ahmar S. 260 ff.

من الجراد، وتقول والله ما بسطت في هذا الأمر يدًا ولا قبضتها فاليَد من
الفضل من قولهم له عندى يدٌ، وتقول والله ما ضربت لفلان صبيًا ولا
مسسته فالصبي مُلْتَقَى طَرْفِي الْفَكَيْنِ من الدخن قال الراجز يصف العير اذا
سأى أُنْتَه فجعَل على أَكْفَالِهَا ذَنْتَه مُسْتَحْمِلًا أَكْفَالِهَا الصَّبِيَاءَ

٥ وتقول والله ما أعرف من فلان قبيحًا فالقبيح مَعْرِزُ الْعُضْدِ من المرفق قال الشاعر
حَيْثُ نُلَاقِي الْإِبْرَةَ الْقَبِيحَاءَ

وتقول والله ما أبصرته اى لم أفشّر بصره والبصر قشّر أعلى الجلد، وتقول والله
ما لي جمل ولا ملكته فالجمل سمكة من سمك البحر، وتقول والله ما صدت طيئة
ولا طيئًا فالطيئة حياء الفرس الأنثى والطيئ كتيب معروف قال الشاعر^١

أَسَارِيعُ طَيِّئٍ أَوْ مَسَاوِيكُ إِسْحِلٍ،

١٠

وتقول والله ما كلمت الحسن ولا رأيتُه فالحسن كتيب معروف قال الشاعر^٢
لَأَمِ الْأَرْضِ وَيَلُ مَا أَحْنَتْ غَدَاةٌ أَضَرَ بِالْحَسَنِ السَّبِيلُ،

وتقول والله ما كلمت سهلًا ولا سهيلًا فالسهل ضد الحزن وسهيل نجم معروف،
وتقول والله ما رأيت في البلد عربيًا ولا نجما العرب مصدر عربت المعدة عربيًا
١٥ اذا فسدت والنجم من كل شيء نواه وحبه قال الشاعر^٣

وَجِدْنَا نَهَا كَلْقِيطِ الْعَجَمِ

ويروى كلقيط، وتقول والله ما ذقت لفلان لبنًا ولا أخذته فاللبن مصدر
لبنت عنقه تلبن لبنًا اذا اشتكت من تغيير الوسادة قال الراجز
حَسْبَةُ مِنَ اللَّبَنِ إِنْ رَأَهُ قَدْ مَلَّ وَرَيْنَ (وزن)^٤

٢٠ قوله حسبه اى وضع تحت رأسه الماحسبة وهى وسادة من آدم ويقال رن

١) Imruulqais, Mu'all. V. 39 (Arnold). ٢) عبد الله بن عمنة

s. Ḥamāsa fow, Mufaḍḍalijāt u. s. w. ٣) الأعشى, s. Kāmil ٢١٩ u. ٢٩٩.

٤) Cod. nur وزن.

فالرار الرقيق والقصيد المَخِّ المكننِزُ، وتقول (والله) ما نالني شكٌّ في هذا الأمر ولا
أَمْتِراءٌ فالشك ان يَطْلَعَ البعيرُ من وَجَعٍ يُصِيبُهُ في جَنْبِهِ والأَمْتِراءُ مصدرُ
أَمْتَرَيْتُ الناقةَ إذا مَسَّحَتْ خِلْفَها بيدك لتَدِرَّ، وتقول والله ما لَعِبْتُ ولا
عَبَيْتُ ولا تَهَبْتُ لأَعْبًا ولا عَابِنًا فقولهُ لَعِبْتُ اى سال لُعابِي وقوله عَبَيْتُ¹⁾
من العَيْبَةِ وهى أَقْطُ بِلْتُ بِسَمِي قال الشاعر²⁾

لَعِبْتُ عَلَى أَكْتافِهِمْ وَصُدُّوهُمْ وَلِيْدًا وَسَمَوْنِي مُفِيدًا وَعاصِبًا

وقال قومٌ لَعِبْتُ بَفَجِّ العَيْنِ قال الراجز³⁾

وِطَاحَتِ الأَلْبَانِ وَالْعَبَائِثِ،

وتقول والله ما دَرَعْتُ هذه الأَرْضَ ولا مَسَّحْتُها فَالْدَرَعُ ان تَضَعَ قَدَمَكَ على
أُذْرَاعِ البعيرِ البارِكِ لِيَرَكِبَهُ صاحِبُكَ والمَسْحُ مَسَّحَكَ الشىءَ بيدك،
وتقول والله ما أَخَذْتُ حَشِيْشًا ولا أَسْتَمَلِكُتَهُ⁴⁾ ولا عَرَفْتُ مَكَانَهُ فَالحَشِيْشُ
وَلَدُ الشاةِ وَالناقَةُ يَبْقَى في بَطْنِها حَتى تَطْرَحَها في العَمِ المُقْبِلِ، وتقول والله
ما جَلَسْتُ منذ دَخَلْتُ إلى ان خَرَجْتُ من قولِهِم جَلَسَ فلانٌ إذا دَخَلَ
تَجَدَّدًا وَجَدَّدُ هو المُجَلِّسُ قال الشاعر⁵⁾

إذا ما جَلَسْنَا لا تَرَأُ تَرَوُنَا سَلِيمٌ لَدَى أَيْبائِنَا وَهَوازِنُ،^{١٥}

وتقول والله ما ذَكَرْتُ فلانًا اى ما ضَرَبْتُ ذَكَرَهُ، وتقول والله ما عَرَفْتُ لِفْلاَنَةَ
بَعْلًا ولا رَأَيْتُهُ ولا رَأَيْتُ لها زَوْجًا فَالبَعْلُ الخَلُّ المُسْتَبْعِلُ الذى يَشْرَبُ بِماءِ
السَّماءِ وَالزَّوْجُ النَّمَطُ الذى يُطْرَحُ على الهَوْدَجِ قال الشاعر⁶⁾

زَوْجٌ عَلَيْهِ كِلَّةٌ وَفِرْأَمُها،

٢٠ وتقول والله ما قَدِمْتُ في هذا الأمرِ رَجُلًا ولا أَخَرْتُها فَالرَجُلُ القِطْعَةُ العَظِيمَةُ

1) Müsste عَبَيْتُ sein. 2) Labîd, 'Agâni XV, 56; Gauh. und TA لعب. 3) nach Gauh. und TA عبىت. 4) Cod. استهلكته.

5) Nach Kosegarten, the Hudsailian poems, S. 124 von مالك بن خاله oder المعطل. 6) Labîd, Mufallaka V. 13. (Arnold).

ولا أملكه فَمَرُّ كُوبٍ تَنْبِيَةٌ مَعْرُوفَةٌ بِالْحِجَازِ قَالَ الشَّاعِرُ

وَالْقَوْمُ مِنْ دُونِهِمْ سَعِيًّا وَمَرُّ كُوبٍ^١ ء

وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لِي فِي هَذَا الْكِتَابِ حَطٌّ وَالْحَطُّ سَيْفُ الْبَجْرِ ء وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لِي
فَرَشٌ وَلَا أَمْلِكُهُ فَالْفَرَشُ الصَّغَارُ مِنَ الْإِبِلِ وَفِي التَّنْزِيلِ^٢ وَمِنَ الْإِنْعَامِ حَمُولَةٌ
ه وَفَرَشَاءُ ء وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ لِفُلَانٍ بَطْنًا وَلَا فِحْدًا فَالْبَطْنُ بَطْنٌ مِنَ الْعَرَبِ
وَكَذَلِكَ الْفِحْدُ أَيضًا ء وَتَقُولُ وَاللَّهِ لَقَدْ دَخَلْتُ دَارَ فُلَانٍ نَا رَأَيْتُ فِيهَا
سَرِيًّا وَلَا رَأَيْتُ لَذَلِكَ أَثَرًا فَالسَّرْبُ الْمَاءُ الَّذِي يَخْرُجُ مِنْ حُرْزِ السِّقَاءِ الْجَدِيدِ
إِذَا صُبَّ فِيهِ الْمَاءُ قَالَ الرَّاجِزُ

نَصَحَ الْبَدِيعِ السَّرْبِ الْمُضْفَرًا^٣

١. الْبَدِيعُ السِّقَاءُ الْجَدِيدُ أَوَّلُ مَا يَجْعَلُ ء وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عِنْدِي تَبْنٌ وَمَا يَجُوبُهُ
مَلِكِي فَالتَّبْنُ الْعُشُّ مِنَ الْحَشَبِ الَّذِي لَمْ يُحْكَمْ صَنَعْتُهُ ء وَتَقُولُ وَاللَّهِ لَقَدْ
سُتِرَ عَنِّي مَصِيرُ فُلَانٍ نَا أَدْرَى أَيْنَ هُوَ فَالْمَصِيرُ وَاحِدُ الْمَصَارِينِ ء وَتَقُولُ (وَاللَّهِ)
مَا مَشَيْتُ فِي صَحْنِ فُلَانٍ وَلَا دَخَلْتُهُ فَالصَّحْنُ الْقَدَحُ الْقَصِيرُ الْجِدَارُ نَحْوُ الْجَامِ
وَمَا أَشْبَهَهُ ء وَتَقُولُ (وَاللَّهِ) كُرُّ رَاعِيَةٍ لِي فِيهِ صَدَقَةٌ إِلَّا مَا أَطْلَعْتُكَ عَلَيْهَا مِنْ قَوْلِهِمْ
١٥ فُلَانٌ كَثِيرُ رَاعِيَةِ الرَّأْسِ أَيْ مَا دَبَّ فِيهِ ء وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عَرَفْتُ لِفُلَانٍ رَجْرًا
وَلَا قَصِيدًا فَالرَّجْرُ دَاءٌ يَصِيبُ الْبَعِيرَ فِي عَجْزِهِ فَيَضَعُفُ عَنِ الْقِيَامِ قَالَ الشَّاعِرُ^٤
تَدْعُ الْقِيَامَ كَأَنَّمَا هُوَ جَدَّةٌ حَتَّى تَقُومَ تَكَلَّفَ الرَّجْرَاءُ

وَالْقَصِيدُ الْمُخُّ قَالَ الشَّاعِرُ

وَأَصْبَحَ بَعْدَ الْآيِنِ رَأْرًا قَصِيدَهَا

^١) Cod. القوم und سعى mit موضع darüber. Siehe aber diesen Vers der جنوب bei Kosegarten, The Hudsailian poems ٢٤٢ und Bekrîf vav. ^٢) Sâre 6, 143. ^٣) Dazu حاشية am Rand: المصفر الخيط المصفر قد صفر أي ركب عليه قطعه رقيقه. So mit de Goeje; Cod. صفر, بسر, المصفر. ^٤) أبو النجم, vgl. ZDMG. XII, 66.

أى أَشَدُّ عَلَيْهِ الرِّوَاءُ وَقَوْلُهُ دَرِيئَةٌ أَيْ خَنَلْتَهُ قَالَ الشَّاعِرُ^١
 فَإِنْ كُنْتُ لَا أَدْرِي الطِّبَاءَ فَإِنِّي أَدُّسُ لَهَا تَحْتَ التُّرَابِ الدَّوَاهِيَاءِ
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا قَتَلْتُ وَلَا جَرَحْتُ وَلَا طَعَنْتُ فَالْقَتْلُ الْمِزَاجُ يُقَالُ قَتَلْتُ الْحَمْرَ
 إِذَا مَرَجْتَهُ قَالَ الشَّاعِرُ^٢

٥
 إِنَّ آتِي نَاوَلْتَنِي فَرَدَدْتُهَا قَتَلْتُ قَتَلْتُ فَهَاتِنَا لَمْ نَقْتَلِ
 وَالْجَرْحُ الْكَسْبُ وَكَذَلِكَ فِيسْرٌ فِي التَّنْزِيلِ^٣ مِنَ الْجَوَارِحِ مَكَلِّبِينَ أَيْ الْكَوَاسِبِ
 وَيَعْلَمُ^٤ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ مِثْلَهُ وَالطَّعْنُ مِنْ قَوْلِهِمْ مَا طَعَنْتُ فِي عَرَضِهِ ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ لِفُلَانٍ جَوْزًا وَلَا بَعْتُهُ وَلَا أَمَرْتُ بِإِتْلَافِهِ الْجَوْزُ الْوَسْطُ ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا نَسِبُ فُلَانًا إِلَى السَّرْقِ وَلَا عُرْفُ بِهِ فَالسَّرْقُ الْحَرِيمُ فَارْسَى مَعْرَبٌ
 ١. قَالَ الشَّاعِرُ

بَنَاتُ الرُّومِ فِي سَرِقِ الْحَرِيمِ ،

وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا مَسِسْتُ لِفُلَانٍ خَدًّا وَلَا كَسَرْتُ لَهُ طُفْرًا اخْتَدَّ الشَّقُّ فِي الْأَرْضِ
 وَهُوَ الْأُخْدُودُ وَالطُّفْرُ مَا قَدَّمَ مَعْقِدِ الْوَتْرِ مِنَ الْقَوْسِ الْعَرَبِيَّةِ وَهُوَ طُرْفُ السِّيَةِ^٥ ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ مِنْ فُلَانٍ حَشْفَةً وَلَا دُونَهَا فَالْحَشْفَةُ حَشْفَةُ الدَّكْرِ
 ١٥ وَالْحَشْفَةُ صَخْرَةٌ رِخْوَةٌ تَنْفِرُ فِي قِصَاءٍ مِنَ الْأَرْضِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا كَسَرْتُ
 سَاقَ فُلَانٍ وَلَا مَسِسْتُهَا السَّاقُ سَاقُ الشَّجَرِ وَالسَّاقُ الدَّكْرُ مِنَ الْحَمَامِ ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا مَسِسْتُ أَلْيَةَ فُلَانٍ فَالْأَلْيَةُ أَصْلُ الْإِبْهَامِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ فُلَانًا
 عَاسِقًا الْعَاسِفُ الْبَعِيرُ الَّذِي تَنْزُرُ حَاجِرَتُهُ عِنْدَ الْمَوْتِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَنَا
 بِصَاحِبِ مَكِّيٍّ فَالْمَكْرُ صَرْبٌ مِنَ النَّبْتِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ قُرْوَةً فُلَانٍ وَلَا
 ٢. أَمَرْتُ بِأَخْذِهَا فَالْقُرْوَةُ جِلْدَةُ الرَّأْسِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا كَشَفْتُ لَهَا قِنَاعًا وَلَا
 عَرَفْتُ لَهَا وَجْهًا فَالْقِنَاعُ الطَّبَقُ وَالْوَجْهُ الْقَصْدُ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لِي مَرْكُوبٌ

١) Gauh. درى. ٢) Hassân ibn Tâbit, Dîwân S. ٧٣. ٣) Sûre

٥, 6. ٤) Sûre 6, 60. ٥) Cod. مَقْعِدٍ und السِّيَةِ.

فَصَّ اسْفَلَ ذِيهِ قَدْ^١ لَحْمٌ قَوَائِمُهُ وَكَثُرَ لَحْمُ أَعْلَاهُ وَالْبَكْرُ الْغَتِيُّ مِنَ الْإِبِلِ
وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَسْمَعْتُ فَلَانًا وَلَا سَبَبْتُهُ فَاسْمَعْتُهُ مِنْ قَوْلِهِمْ أَسْمَعْتُ الدَّلْوَّ إِذَا
جَعَلْتَ فِي أَسْفَلِهَا عُرْوَةً ثُمَّ شَدَدْتَهَا بِخَيْطٍ إِلَى الْعِرَاقِيِّ وَقَالَ قَوْمٌ بَلْ أَسْمَعْتُهَا
إِذَا شَدَدْتَ وَسَطَهَا خَيْطًا لِيَقْلَ أَخْذَهَا مِنَ الْمَاءِ فَتَخَفَ وَسَبَبْتُهُ قَطَعْتُهُ قَالَ
الشاعر^٢ ٥

بَا كَانَ ذَنْبُ بَيْ مَالِكِ بَأْنَ سَبَّ مِنْهُمْ غُلَامٌ فَسَبَّ
سَبَّ الْأَوَّلُ شُنَيْمَ وَسَبَّ الثَّانِي قَطَعَ يَدَيْ عَلَى ذَلِكَ قَوْلُهُ بَعْدُ
بَابَيْصَ ذِي شُطْبٍ صَارِمٍ يَقْدُ الْعِظَامَ وَيَبْوِي الْعَصَبَ
وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَنْتَبَذْتُ فِي جِرِّ قَطْ وَلَا مَلِكْتُهُ الْجِرُّ^٣ الْفُسْحُ الْغَلِيظُ مِنْ
الأرض قال الشاعر

كَمْ تَرَى بِالْجِرِّ مِنْ جُمُجِمَةٍ وَأَنْكِفٍ قَدْ أُتْرَتْ وَجِرْلٍ
أُتْرَتْ قَطِيعٌ وَجِرْلٍ قِطْعٌ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا خَرِبْتُ لِفَلَانٍ قَرْيَةً وَلَا أَنْفَلْتُ لَهُ
تَمْرَةً فَالْقَرْيَةُ قَرْيَةُ النَّمْلِ قَالَ الرَّاجِزُ
وَأَقْبَلَ النَّمْلُ قِطَارًا يَنْقُلُهُ بَيْنَ الْقَرْيِ مُدْبِرُهُ وَمُقْبِلُهُ
١٥ وَالثَّمَرَةُ طَرْفُ السَّوْطِ مِنَ الْقَدَمِ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عِنْدِي عَنَبٌ وَلَا مَلِكْتُهُ
فَالْعَنَبُ التَّمْرُ وَبِهِ سَمَى الْعَنَبِيُّ بْنُ عَمْرٍو بْنِ تَمِيمٍ أَبُو هَذِهِ الْقَبِيلَةِ، وَتَقُولُ
وَاللَّهِ إِنَّ هَذَا لِلْحَدِيثِ مَا رَوَيْتَهُ وَلَا دَرَيْتَهُ فَرَوَيْتَهُ شَدَدْتَهُ بِالرَّوَاءِ وَهُوَ الْحَبْلُ
قال الراجز^٤

أَتَى عَلَى مَا فِئِي مِنْ تَحْدِيدِ وَدِقَّةٍ فِي عَظْمٍ سَاقِي وَيَدِي
أَرَوَى عَلَى ذِي الْعَكْنِ الصَّفَنْدِيدِ ٢٠

^١) So Cod. Wol قَدْ oder Lücke? ^٢) سبب nach TA ذو الجرق الطهوي ^٣)

وفي الحديث نهى عن شرب نبيذ الجر: TA: So mit de Goeje, welcher auf TA: verweist; Cod. immer جر. Statt في wol من zu lesen. Der Vers ist von
روى. ٤) Gauh. s. Jákút II, 57 u. JHisám ١١٦. عبد الله بن الزبير

لا يبلغ ان يكون جبلاً والساجد المدين النظر في الأرض يقال ساجد
 وأسجد إذا أدمن النظر الى الأرض قال الشاعر¹⁾

أغرِك منا أن ذلك²⁾ عندنا وإسجاد عينيك أفتولين رايح

وقال آخر

تظلل ساجدة والعين خاشعة كأنها راعف أو مقتف أثر

والمصلى الذى يجىء بعد السابق من الخيل قال الشاعر³⁾

فأب مصلوه بعين جليئة وغودر بالجولان حزم وثائل

الجولان موضع بالشام دفين فيه النعمان بن الحرث الغسانى⁴⁾ ، وتقول والله

ما ملكت قطيعاً قط فالتطيع السوط من القيد قال الشاعر⁵⁾

تكاذ تطير من رأى القطيع ،

وتقول والله ما رأيت فلاناً مجنوناً قط وهو الذى قد جنه الليل وإن شئت

جن عليه الليل ، وتقول والله ما رأيت صليبا قط ولا مسسته فالصليب

العظم السائل الودك والجلد الذى قد سال ودك وبه سمى المصلوب قال

الشاعر

بها جيف الحسرى فأما عظامها فبيض وأما جلدها فصليب ،

وتقول والله ما أعرف من آل فلان ذكر ولا أنتى فالدكر ذكر الرجل والأنتى

الخصية ، وتقول والله ما عندى تبيد ولا أملكه فالنبيذ الصبى المنبون وكل

شئ ألقىته من يدك فقد نبذته ، وتقول والله ما رأيت علياً ولا كلمت

بكرًا فالعلى الفرس الشديد الخلق قال الشاعر وهو ابن مقبل⁶⁾

وكل علي قص أسفل ذيله فشم عن سابق وأوظفة عاجر

¹⁾ nach Gauh. u. TA ساجد und Addâd 1,9. ²⁾ So lese ich mit TA und Islâh el mantîk (fol. 127^r); Cod. ذالك. ³⁾ An-Nâbîga, s. Ahlwardt, The Divans S. 34. ⁴⁾ Cod. والغسانى. ⁵⁾ الشماخ

nach Kâmil 112 und 494. ⁶⁾ JDuraïd, Geneal. 344.

وَكَلَّ كُمَيْبٍ كَجَدِّحِ الطَّرِيقِ يَرْدَى عَلَى سَلْطَاتٍ رُثْمٌ
 سَلْطَاتٌ حَوَافِرُ صِلَابٍ رُثْمٌ النِّى قَدْ أَقْرَتَ فِيهَا الْحِجَارَةَ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا
 أَمَرْتُ وَلَا أَحْبَبْتُ فَأَمَرْتُ صِرْتُ أَمِيرًا وَأَحْبَبْتُ مِنْ قَوْلِهِمْ أَحَبُّ الْبَعِيرِ إِذَا
 بَرَكَ وَلَمْ يَنْتَرْ قَالَ الْمَرَاجِزُ وَهُوَ حَارِثَةُ مِنْ بَدْرِ
 كَرِنُبُوا وَدَوَلِبُوا وَحَيْثُ شَتْتُمْ فَأَذْهَبُوا
 قَدْ أَمَرَ الْمَهْلَبُ

وقال ¹⁾ في أَحْبَبْتُ

حَلَّتْ عَلَيْهِ بِالْقَطِيعِ صَرْبًا صَرَبَ بَعِيرٍ السَّوَةَ إِذَا أَحْبَبَاءُ
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا بَعْتُ وَلَا أَكْرَيْتُ قَوْلُهُ بَعْتُ أَيْ أَشْتَرَيْتُهُ قَالَ الْمَرَاجِزُ
 إِذَا الثَّرِيًّا طَلَعَتْ عِشَاءً فَبِعَ لِرَاعِي الْغَنَمِ كِسَاءً
 أَيْ أَشْتَرِيهِ وَقَوْلُهُ أَكْرَيْتُ تَأَخَّرْتُ قَالَ الشَّاعِرُ ²⁾

وَتَوَاهَقَتْ أَحْفَافُهَا طَبَقًا وَالظِّلُّ لَمْ يَفْضُلْ وَلَمْ يَكُرْ

أَيْ لَمْ يَبْتَاعْهُ وَلَمْ يَنْقُصْ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عَصَى فَلَانٌ وَلَا خَلَعَ قَوْلُهُ مَا عَصَا
 أَيْ لَمْ يَضْرِبْ بِالْعَصَا وَخَلَعَ لَمْ يَخْلَعْ ثَوْبَهُ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عَرَفْتُ لِفَلَانٍ تَخَلًّا
 وَلَا شَجْرًا فَالْتَخَلُّ مَصْدَرٌ تَخَلْتُ الشَّيْءَ أَتَخَلُّهُ تَخَلًّا وَالشَّجْرُ مِنْ قَوْلِهِمْ
 تَشَاجَرِ الْقَوْمِ إِذَا ائْتَمَرُوا فِي التَّنْزِيلِ ³⁾ حَتَّى يُجَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ،
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا زَرْتُ فَلَانًا أَيْ مَا أَصَبْتُ زَوْرَهُ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ فَلَانًا رَاكِعًا
 وَلَا سَاجِدًا وَلَا مُصَلِّيًا فَالرَّكْعُ الْعَائِثُ الَّذِي قَدْ كَبَا لَوَجْهَهُ قَالَ الشَّاعِرُ ⁴⁾

وَأَفَلَّتْ حَاجِبٌ فَوْقَ الْعَوَالِي عَلَى شَقَاءٍ تَرَكُّعٌ فِي الطَّرَابِ

²⁾ شَقَاءٌ فَوْسٌ طَوِيلَةٌ بَعِيدَةٌ بَيْنَ الْفَرْجِ وَالطَّرَابِ جَمْعُ طَرِبَ وَهُوَ غَلَطٌ فِي الْأَرْضِ

¹⁾ Nach TA حبيب von ابو محمد الحُدَيْلِي الفَقْعَسِي Vgl. JDuraid
 Geneal. ٢٤, wo حَلَّتْ ²⁾ كرى u. وفق, طبق, s. Gauh. unter أهم ³⁾
³⁾ Sûre 4, 68. ⁴⁾ So auch 'Asâs al balâga u. d. W.; TA ركع
 hat فوت st. فرق.

الأرض ، وتقول والله ما رأيت سعدًا ولا سعيّدًا فالسعد من سعد النجوم
 والسعيد النهر الذى يسقى الأرض منفردًا بها تقول هذا سعيد هذه
 الأرض اى نهرا ، وتقول والله ما رأيت جعفرًا ولا كلمت سريًا فالجعفر النهر
 والسرى النهير الصغير كذلك فسر في التنزيل ¹⁾ ، وتقول والله ما رأيت
ه ربيعًا ولا كلمته الربيع ²⁾ حظ الأرض من الماء فى كل ربع ليلة أو ربع يوم ،
 وتقول والله ما كلمت عمرا فالعمر واحد عمور الأسنان ، وتقول والله ما رأيت
قطنا ولا أبانا وهما جبلان معروفان ، وتقول والله ما حصرت لفلان جفنة قط
ولا رأيتها فالجفنة أصل الكرم ، وتقول والله ما وطئت لفلان أرضا ولا دخلتها
فالأرض باطن حافر الفرس قال الشاعر ³⁾

١. إذا ما استأخمت أرضه من سمائه تبوع بوع الشادين المتطلق ،

وتقول والله ما أخذت من فلان جرابًا لا صغيرًا ولا كبيرًا الجراب جراب البئر
 وهو ما حولها من باطنها ، وتقول والله ما أخذت له بيضة ولا فرخًا فالفرخ
 فرخ الهامة وهو مستقر الدماغ والبيضة الحديد ، وتقول والله ما رأيت من
هؤلاء القوم كافرًا ولا فاسقًا فالكافر الذى قد تغطى بثيابه او سلاحه والفاسق
 هو الذى قد تجرد من ثيابه ⁴⁾ من قولهم أنفست الرطبة اذا خرجت من
 قشرها ، وتقول والله ما أخذت من فلان عسلًا ولا خلاً فالعسل عدو من
 عدو الذئب واتخذ الطريق فى الرمل قال الراجز

والله لولا وجع العرقيب لكنت أبقي عسلًا من ذئب ، ⁵⁾

وتقول والله ما عرفت لفلان طريقًا ولا سلكته فالطريق التحل الذى يُنال

٢. باليد قال الشاعر ⁶⁾

خفاف بن نذبة ³⁾ S. Lane ربيع Ende. ²⁾ Sure 19, 24. ¹⁾ in den Mufaddalijät; Lane 1, 1669. Hier sind Theile zweier Verse zu einem verbunden. ⁴⁾ Lane فسق nach As-Sarakustî. ⁵⁾ So hier, siehe aber S. ٢., Z. 4 und Maidânî III, 41. ⁶⁾ الاعشى nach Gäuh. und TA لخصب st. لخصاب خصب TA رثم st. لثم سلط —

قُلُوصُ حُبَارَى رِيْشِهَا قَدْ تَمَّوْرَاءُ ١)

وتقول والله ما ضربت لفلان يداً ولا رجلاً فاليد واحد الأيدي المصطنعة
والرجل القطعة من الجراد قال الشاعر

فَلَنْ لَمْ أُصَبِّحْكُمْ بِهَا مُسَبِّطَةً كَمَا زَهَتْ النُّكْبَاءُ رِجْلَ جَرَادٍ

وتقول والله ما رأيت لدابتك سواداً ولا بلقاً فالسواد الخيال تراه بالليل والبلق
الفسطاط، وتقول والله ما رأيت لفلان حصيراً ولا جلست عليه فالحصير
اللحمة المعتزلة في جنب الفرس ترى حاتمها إذا هزل وللحصير أيضاً
الملك قال الشاعر ٢)

وَمَقَامَةٍ ٣) غَلَبَ الرِّقَابِ كَأْتَهُمْ جِنَّ لَدَى بَابِ الْحَصِيرِ قِيَامٌ

١. وتقول والله ما أخبرت فلاناً بشيء قط معنى أخبرت ٤) أى ما ذهبت لهم خبراً
وهي شاة يشتريها قوم يقسمونها بينهم وكذلك تقول والله ما أخبرني فلان
بشيء أى ما فعل بى ذلك، وتقول والله ما أملت هذا الكتاب ولا قرأته
قوله أملت من قوله ٥) عز وجل إنما نعلمي لهم ليزدادوا إنما وقوله قرأت أى
جمعت قال الشاعر ٦)

هِيَجَانِ اللَّوْنِ لَمْ تَقْرَأْ جَنِينَا

١٥

أى لم تجمع فى رحمها ماء الفحل، وتقول والله ما أخليت فلاناً فى منزل
ولا غيره أى لم أعط الخلى والخلى الرطب وهو حشيش تعلفه الإبل، وتقول
والله ما أفسدت لفلان كرمًا ولا دخلته فالكرم القلادة قال الشاعر
عَرَّوسُ السَّرَى لَا يَقْبَلُ الْكَرَمَ جَيْدَهَا

٢. وتقول والله ما كنت قائداً قط ولا أصلح لذلك فالقائد الجدول يسقى

١) Darüber (wol) تعط. ٢) Labîd, s. Gauh., TA u. Muht. حصر.

٣) Cod. Rand وقامر. ٤) Die Wörterbücher haben sonst nur تخير in dieser Bedeutung, s. Lane.

٥) Sûre 3, 172. ٦) 'Amr ibn Kultûm, Mu'all. V. 14.

وتقول والله ما رأيت له أتاناً ولا أخذتها فالأتان صخرَةٌ في بطن الوادى تسمى أتان الصَّحْل والضَّحْل الماء الذى تَبِينُ فيه الأرض، وتقول والله ما عندى نَحْشَةٌ ولا أملكها فالنَحْشَةُ الصُّوفُ الملقوف كالخَلْفَةُ يجعلها الرجل في ذِراعِهِ لِيَعْرِزَ لها، وتقول والله ما أخذت من فلان دَجاجةً ولا قُرُوجاً فالدَجاجة الكُتْبَةُ من العَزَلِ والفُرُوجِ الدَّرَاعَةُ، وتقول والله ما أعرف لفلان طَلْعَةً ولا وَجْهاً فالطَلْعَةُ من طَلَعِ التَّخْلِ والوَجْهِ الناحية التى تَقْصِدُ لها، وتقول والله ما أخذت لفلان بَقْرَةً ولا تَوْرًا فالبقرة العِيَالُ الكثير يقال جاء فلان يسوق بَقْرَةَ اى عيالاً كثيراً والثَّورُ القطعة العظيمة من الأَقْطِء، وتقول والله ما أخذت من فلان حَمَلًا ولا عَنزًا فالْحَمَلُ السَّحَابُ الكثير الماء قال الشاعر

سَحَّ حَاجِءُ الحَمَلِ الأَسْوَدِ^١ ١.

والأَسْوَدُ السَّحَابُ الكثير الماء والعَنزُ الأَكْمَةُ السوداء قال الراجز

وَأَرِمَ أَحْرَسَ^٢ فَوْقَ عَنزِ

قال ابوبكر أَحْرَسَ^٣ رواية أهل البصرة وهو الذى مضى عليه الحَرَسُ والحَرَسُ الدهرُ ورواية البغداديين أَحْرَسَ وهو الذى لا يتكلم والآرَامُ أَعْلَامٌ تَنْصَبُ ١٥ من حجارة يُهْتَدَى بها، وتقول والله ما ضربت له بَطْنًا ولا ظَهْرًا فالْبَاطِنُ^٤ الغامض من الأرض والظَّهْرُ المرتفع من الأرض، وتقول والله ما كسرت لفلان قَنَاةً ولا أَحْرَبْتِها فالقَنَاةُ قَنَاةُ الظَّهْرِ والقَنَاةُ الواحدة من القنَاءِ وتقول والله ما سَبَبْتَ له أُمًّا ولا جَدًّا ولا خَالًا فالأُمُّ الدِمَاجُ والجَدُّ الحِطُّ والحَالُ الأَكْمَةُ الصغيرة، وتقول والله ما أخذت لفلان قَلُوصًا ولا رأيتها فالقَلُوصُ قُرْحُ الحُبَارَى

٢. قال الشاعر^٤

١) Nach Ḥamāsa v. ٨, 9 und Ġauh. سحل u. حمل ist die richtige Lart alsسول und der Dichter ist der Ḥudāilite المننخل nach dem Cod. Gothanus des Ġauh. ٢) Cod. احرص. ٣) So Cod., wofür man erwartet. ٤) الشماخ، TA. قلس

وَالْمِنْصَحَةُ الْإِبْرَةُ وَالنِّصَاحُ أَحْبَبْتُ الَّذِي يُحَاطُ بِهِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ

لِفُلَانٍ رِدَاءً وَلَا أَمْلِكُ لَهُ رِدَاءً فَالِرِدَاءِ السَّيْفِ قَالَ الْأَعْمَشِيُّ¹⁾

وَيَوْمَ يُبَيِّلُ النِّسَاءَ الدِّمَاءَ جَعَلْتُ رِدَاءَكَ فِيهِ حِمَارًا

يُبَيِّلُ النِّسَاءَ أَي تَسْقِطُ مِنْ هَوْلِ ذَلِكَ الْيَوْمِ حَمَلَهَا ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ

لِفُلَانٍ بَرًّا وَلَا لَهُ عِنْدِي بَرٌّ وَلَا أَمْلِكُهُ أَيضًا فَالْبَرُّ السِّلَاحُ قَالَ الشَّاعِرُ وَهُوَ

مُتَمِّمٌ بِنِ تَوْبِرَةَ

وَلَا بَكْهَامٍ بَرٌّ عَنْ عَدُوِّهِ إِذَا هُوَ لَاقِيَ حَاسِرًا أَوْ مُقَنَّعًا

وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا ظَلَمْتُ فُلَانًا وَلَا غَيْرَهُ أَي مَا سَقَيْتُهُ ظَلِيمًا وَالظَّلِيمُ اللَّبَنُ قَبْلَ

أَنْ يَرُوبَ قَالَ الشَّاعِرُ

وَأَهْوَنُ مَظْلُومٍ سِقَاءٌ مَرُوبٌ²⁾

وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ مِنْ فُلَانٍ حَلِيًّا وَلَا رَأَيْتُهُ فَالْحَلِيُّ صَرَبٌ مِنَ النَّبْتِ وَهُوَ يَابِسٌ

النَّصِي³⁾ (مَنْ) مَرَأَى الْإِبِلَ وَالْحَلِيَّ الْمَلْبُوسَ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَعْرَفُ لِفُلَانٍ لَيْلًا وَلَا

نَهَارًا فَاللَّيْلُ وَلِدُ الْكُرْوَانِ وَالنَّهَارُ وَلِدُ الْحُبَارَى ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَمْلِكُ حِمَارًا

وَلَا أَخَذْتُ مِنْ فُلَانٍ حِمَارًا قَطُّ فَالْحِمَارَانِ حَاجِرَانِ يُنْصَبُ عَلَيْهِمَا حَاجِرٌ

وَيُجَفَّفُ عَلَيْهِ الْأَفِطُ وَالْحِمَارُ هُوَ أَحَدُ الْحَجَرَيْنِ اللَّذَيْنِ يُنْصَبُ عَلَيْهِمَا الْعَلَاةُ

وَهِيَ صَخْرَةٌ رَقِيقَةٌ فَالْحَجْرَانِ يُقَالُ لِهَمَا الْحِمَارَانِ وَالْحَجْرُ الْأَعْلَى يُقَالُ لَهُ الْعَلَاةُ قَالَ

الرَّاجِزُ⁴⁾

لَا يَنْفَعُ الشَّائِئِي فِيهَا شَاتُهُ وَلَا حِمَارَاهُ وَلَا عَلَاتُهُ

إِذَا عَلَاةٌ اقْتَرَبَتْ وَفَاتَهُ

¹⁾ Nach Lane رداء، von الحنساء. ²⁾ Maidânî II, 889; TA,

Gauh. und Lane unter روب. ³⁾ Das ist vielmehr الحلي. Bei JHi-

šâm 81, 13 steht aber auch الحلي nach einer Lesart. ⁴⁾ Nach TA

مبشر بن هذيل بن فزارة الشماخي يصف جذب الزمان (S. 159) von

أيضا كَرِكْرَةُ البعير قال الشاعر

رَحَى حَيْرٌ وَمِهَا^١ كَرَحَى الطَّحِينِ ؁

وتقول والله ما أخذت من فلان جُبَّةً ولا لَبِسْتُهَا فَالجُبَّةُ جُبَّةُ السِنان وهو الموضع الذى يدخل فيه رأس الرمح والجُبَّةُ أيضا مَدْخَلُ رَأْسِ الرُّسْعِ فى الحافرة ؁
ه وتقول والله ما كنتُ عاملاً قطّ ولا أَصْلَحُ لذلك فاعامِلْ قَدْرَ الذِّراعَيْنِ من أعلى الرمح ؁ وتقول والله ما كنتُ ساعياً قطّ ولا أَصْلَحُ لذلك فالساعى الذى يَلِي الصَّدَقَاتِ قال الراجز

يا أَيُّهَا الساعى على غَيْرِ قَدَمٍ تَعَلَّمَنَّ أَنَّ الدَّوَاةَ وَالْقَلَمَ^٢

تُبْقَى^٣ وتودى ما كَتَبْتَ بِالْغَنَمِ

١. أى ما كتبت فى الصَّحيفة ؁ وتقول والله ما رأيتُ لفلان كاتِباً ولا عرفتُ له كاتِباً من قولهم كتبتُ الأداة^٤ وغيرها اذا خرزتها وكتبتُ البغلة اذا ضمنت شقريها بحلقة قال الشاعر^٥

لا تَأْمَنَنَّ فَرَأْيَا خَلَوْتَ بِهِ على قَلْوِكَ وَأَكْتَبَهَا بِأَسْيَارِ ؁

وتقول والله ما دخلتُ لفلان بَيْتاً ولا رأيتُ له بَيْتاً فالبيتُ القَبْرُ قال لبيد^٦

١٥ وصاحبُ مَلْحُوبٍ مُجْعِنًا بِيَوْمِهِ وعند الرِّداعِ بَيْتُ آخَرَ كَوَثِرِ

والبَيْتُ المَرأةُ قال الراجز^٧

ما لى اذا أَجْدَبُهَا صَايْتُ أَكْبَرُ قَدِ غَالِي أَمْ بَيْتُ ؁

وتقول والله ما نَصَحَ فلانٌ فلاناً ولا جُحِسُنْ ان يَنْصَحَ فالنَّصَحُ الخِيَاطةُ

^١) Cod. خَيْرٌ وَمِهَا. ^٢) Cod. Rand. فى العلم. ^٣) Cod. تَبْقَى.

^٤) So عحورى; Cod. الأداة. ^٥) ابن دارة s. Hamâsa 193, 5 und

Kâmil 481, 4. ^٦) Dîwân S. v. ^٧) روبة nach Šawâhid Muġnî

Cod. Weil Heft 27, S. 4 Rand, wo besser عالى; Variante غيرنى, vgl.

TA und Gauh. بيت, Gauh. صأى u. s. w.

من أخفاف الإبل والنعل القطعة (الغليظة)^١ من الأرض قال الشاعر
 فِدَى لِمَرِيٍّ وَالنَعْلُ بَيْنِي وَبَيْنَهُ شَقَى غَيْمَ نَفْسِي مِنْ رُؤْسِ الْحَوَائِرِ
 الحَوَائِرِ مِنْ بَنِي حَوَثَرَةَ وَمِ بَطْنٍ مِنْ عَبْدِ الْقَيْسِ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا لِفَلَانٍ عِنْدِي
 جَارِيَةٌ وَلَا أُعْتَصِبْتُه عَلَيْهَا يَعْنِي سَفِينَةً ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَمْلِكُ كَلْبًا وَلَا فَهْدًا
 ٥ وَلَا أَعْرِفُ لَهَا مَوْضِعًا فَالْكَلْبُ الْمِسْمَارُ فِي قَائِمِ السَّيْفِ قَالَ الشَّاعِرُ
 تَوَسَّمتُ كَلْبِيهِ فَقُلْتُ لِصَاحِبِي لَهَا شَاهِدًا عَدْلٍ لَهُ فَتَوَسَّما

وَالْفَهْدُ مِسْمَارٌ فِي وَاسِطِ الرَّحْلِ قَالَ الرَّاجِزُ
 كَأَنَّ نَابِيَهُ مِنَ التَّنْغِيدِ صَرِيرٌ فَهْدٍ^٢ وَاسِطٌ جَدِيدٍ
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا أَخَذْتُ مِنْ فُلَانٍ شَعْبِيرَةً فَمَا فَوْقَهَا الشَّعْبِيرَةُ رَأْسُ الْمِسْمَارِ مِنَ الْفِضَّةِ
 ١. وَالْحَدِيدِ فِي قَائِمِ السَّيْفِ قَالَ الرَّاجِزُ

كَأَنَّ وَكَّتَ عَيْنَهُ الصَّرِيرَةَ شَعْبِيرَةً فِي قَائِمِ مَسْمُورَةٍ
 الْوَكْتُ الْأَثَرُ فِي الشَّيْءِ وَكَّتَ فِي الْأَرْضِ وَنَكَتَ وَقَالَ الرَّاجِزُ
 كَأَنَّ نَكَتَ عَيْنَهُ الْمَكْوَكَبَةَ شَعْبِيرَةً فِي قَائِمِ مَرْكَبَةٍ
 وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا عِنْدِي صَقْرٌ وَلَا أَمْلِكُهُ فَالْصَقْرُ دِبْسُ الرُّطْبِ وَالصَقْرُ لَبَنٌ حَامِضٌ
 ١٥ أَشَدُّ حُمُوزَةٍ تَكُونُ^٣ ، وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا كَسَرْتُ لِفَلَانٍ سِنًّا وَلَا صِرْسًا فَالْسِّنُ
 قِطْعَةٌ مِنَ الْعُشْبِ تَتَفَرَّقُ فِي الْأَرْضِ وَالصِّرْسُ قِطْعَةٌ مِنَ الْمَطَرِ مُتَفَرِّقَةٌ فِي الْأَرْضِ
 وَالْجَمْعُ الصُّرُوسُ وَالسِّنُّ عِنْدَ الْعَرَبِ الثَّوْرُ الْوَحْشِيُّ قَالَ الرَّاجِزُ
 يَجُحُورُ فِيهَا كَأَحْوَارِ السِّنِّ ،

وَتَقُولُ وَاللَّهِ مَا خَرَّبْتُ لِفَلَانٍ رَحَى وَلَا طَاحِنًا^٤ فَالرَّحَى مِنْ رَحَى الْأَضْرَاسِ وَالرَّحَى

^١) Setze ich mit den Wörterbüchern hinzu; darüber steht im
 Cod. (roth) الحَرَّةُ d. i. الْحَرَّةُ ^٢) Cod. فَهْدٍ، aber am Rand aus-
 drücklich الى واسط. ^٣) Cod. Rand بعضهم الحله
^٤) Sic. طاحونا? ^٤) الجحلة من الجحلة? ; في الشعر في باطن أذن الفرس

يريد أنها تعرض في كلامها وحديثها فتزبله عن جهته فجعل ذلك لحنًا
 فأما اللحن في العربية فهو راجع إلى هذا لانه إذا قلت ضرب عبد الله
 زيد^١ لم يدّر أيهما الضارب ولا المضروب فكأنك قد عدلته عن جهته فإذا
 أعربت عن معنك فهم عنك فسمي اللحن لحنًا لأنه يخرج عن نحوين
 ه وتخته معنيين وسمي الإعراب نحوًا لأن أصل النحو قصدك الشيء تقول
 نحوت كذا وكذا أي قصدته فالتكلم به يأنو الصواب أي يقصده قال أبو
 زيد لحن الرجل إذا تكلم بلغته وألحنه إذا أفهمته ه

وهذا أول الملاحن تقول والله ما سألت فلانًا حاجة قط فالحاجة ضرب من
 الشجر له شوكة والجمع حاج^٢ قال الراجز

١٠ خلت القدي الجائل في حاجها من حسيك التلعة أو من حاجها
 وتقول والله ما رأيت فلانًا قط ولا كلمته^٣ بمعنى ما رأيتني أي ما ضربت رقتة
 ومعنى كلمته جرحته قال الشاعر

يفدى بأمية العرادة بعد ما تجا وضواحي جلده لم تكلم
 العرادة اسم فرسه وضواحي جلده ما ضحا منه للشمس أي برز ولم تكلم لم
 ١٥ تجرح ويعنى بأمية أمه وخالته وتقول والله ما بطنت فلانًا أي ما ضربت
 بطنه وقال الراجز

إذا ضربت موقراً فأبطن له فوق قصيراه^٤ ودون الجلة
 أي أضرب بطنه وتقول والله ما أعلمت فلانًا ولا أعلمني أي ما جعلته أعلم
 أي ما شققت شفته العليا وتقول والله ما أخذت من فلان خفا ولا نعلًا فأنف

١) Cod. ضرب عبد الله زيد. ٢) Cod. d. i. حى dartiber. ٣) Cod. وكلمته. ٤) Cod. فصارة، ich lese mit Islāh al manṭiq
 (Cod. Lugdun. fol. 29^r), der الصلع الموحرة في آخر الاضلاع مع قصيرى
 und في الجلة mit الحمل erklärt.

كثيراً قال أَبْلَغُ قَوْمِي الْحَيَّةَ وَقُلْ لَهُمْ لِيُكْرِمُوا فَلَانًا يَعْنِي أَسِيرًا كَانَ فِي أَيَدِيهِمْ
 مِنْ بَكْرِ بْنِ وَائِلٍ فَإِنَّ قَوْمَهُ لِي مُكْرِمُونَ وَقُلْ لَهُمْ إِنَّ الْعَرْفَجَ قَدْ أَدْبَى وَقَدْ
 شَكَّتِ النِّسَاءَ وَأُمَرُّهُمُ أَنْ يُعْرَوْا نَاقَتِي الْحَمْرَاءَ فَقَدْ أَطَالُوا رُكُوبَهَا^{١)} وَإِنْ يَرْكَبُوا
 جَمَلِي الْأَصْهَبَ بَابِيَّةً مَا أَكَلْتُ مَعَهُمْ حَيْسًا وَأَسْأَلُوا الْحَرْثَ عَنْ خَبْرِي فَلَمَّا
 ٥ أَدَّى الْعَبْدُ الرِّسَالَةَ إِلَيْهِمْ قَالُوا لَقَدْ جُنَّ الْأَعْوَرُ وَاللَّهِ مَا نَعْرِفُ لَهُ نَاقَةَ حَمْرَاءَ
 وَلَا جَمَلًا أَصْهَبَ ثُمَّ سَرَحُوا الْعَبْدَ وَدَعَوْا الْحَرْثَ فَقَصَّوْا عَلَيْهِ الْقِصَّةَ فَقَالَ قَدْ
 أَنْذَرَكُمُ أَمَّا قَوْلُهُ أَدَّى الْعَرْفَجَ فَيُرِيدُ أَنَّ الرِّجَالَ قَدْ أَسْتَلَّامُوا وَلَبَسُوا السِّلَاحَ
 وَقَوْلُهُ قَدْ شَكَّتِ النِّسَاءَ أَيْ اتَّخَذُوا الشِّكَاةَ لِلسَّفَرِ وَاحْتَدَتْهَا شَكْوَةً وَأَنْشَدَ

شَكَّتِ^{٢)} الْمَاءَ فِي الشِّتَاءِ فَقَلْنَا بَلْ رِدِيهِ تَوَافِقِيهِ سَخِينَا

١. وَقَوْلُهُ النَّاقَةُ الْحَمْرَاءُ أَيْ أَرَحَلُوا عَنِ الدَّفْنَاءِ وَأَرْكَبُوا الصَّمَانَ وَهُوَ الْجَمَلُ
 الْأَصْهَبُ وَقَوْلُهُ أَكَلْتُ مَعَهُمْ حَيْسًا يُرِيدُ أَخْلَاطًا مِنَ النَّاسِ قَدْ غَزَوْكُمْ لِأَنَّ
 الْحَيْسَ يَجْمَعُ التَّمْرَ وَالسَّمْنَ وَالْأَقِطَ فَامْتَثَلُوا مَا قَالَ وَعَرَفُوا لَحْنَ كَلَامِهِ وَأَخَذَ
 هَذَا الْمَعْنَى أَيْضًا رَجُلٌ كَانَ أَسِيرًا فِي بَنِي تَمِيمٍ فَكَتَبَ إِلَى قَوْمِهِ شِعْرًا

حَلُّوا عَنِ النَّاقَةِ الْحَمْرَاءِ أَرَحَلَكُمُ وَالْبَايِزِلُ الْأَصْهَبُ الْمَعْقُولُ فَاصْطَنِعُوا

١٥ إِنْ الدِّثَابُ قَدْ أَخْضَرَّتْ بَرَائِثُهَا وَالنَّاسُ كُلُّهُمْ بَكْرٌ إِذَا شَبِعُوا

يُرِيدُ أَنَّ النَّاسَ كُلَّهُمْ إِذَا أَحْصَبُوا أَعْدَاءَهُمْ لَمْ يَكْبُرْ بَيْنَهُمْ وَائِلٌ وَقِيلَ لِمُعَاوِيَةَ^{٣)}
 أَنَّ عُبَيْدَ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ يَلْحَنُ فِي كَلَامِهِ فَقَالَ أَوْلَيْسَ بِظَرِيفِ ابْنِ أَخِي يَتَكَلَّمُ
 بِالْفَارَسِيَّةِ فَظَنَّ مُعَاوِيَةَ أَنَّ الْكَلَامَ بِالْفَارَسِيَّةِ لِحْنٌ إِذْ كَانَ مَعْدُولًا عَنْ جِهَةِ
 الْعَرَبِيَّةِ وَقَالَ الْفَرَارِيُّ^{٤)}

٢. وَحَدِيثُ أَلْدُهُ هَوْمًا يَنْعَتُ النَّاعِتُونَ يُوزَنُ وَزْنًا
 مَنْطِقٌ صَائِبٌ وَتَلْحَنُ أَحْبَابًا نَاً وَأَحْلَى الْحَدِيثِ^{٥)} مَا كَانَ لِحْنًا

١) Cod. طَالُوا رُكُوبَهَا. ٢) Cod. hat stets شككت. ٣) Vgl.

Houtsma, Kitābo-'l-adhdād S. 100. ٤) D. i. مالك بن أسماء, s. 'Agānī

XVI, 43. ٥) Ein über den الحديث stehendes خير ist Glosse zu وأحلى.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ أَجْمَعِينَ ٥

أَحْمَدُ لِلَّهِ الْأَوَّلِ فِي ذِيَوْمَتِهِ الْآخِرِ فِي أَرْبَعِينَ الْوَاحِدِ فِي مَلِكِهِ الْقَرْدِ فِي
سُلْطَانِهِ الْعَالِي فِي دُنُوهِ الْقَرِيبِ فِي عُلُوِّهِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا نَبِيِّ الرَّحْمَةِ وَمِصْبَاحِ
الْهُدَى وَالْمُنْقِذِ مِنَ الضَّلَالَةِ (١) وَالْعَمَى وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا ٥ هَذَا كِتَابٌ
أَلْفَنَاهُ لِيَقْتَرَعَ إِلَيْهِ الْمَجْبَرُ الْمُطَهَّدُ (٢) عَلَى الْيَمِينِ الْمُكْرَهُ عَلَيْهَا فَيُعَارِضُ بِمَا
رَسَمْنَاهُ وَيُضْمِرُ خِلَافَ مَا يُظْهِرُ لِيَسَلَّمَ مِنْ عَادِيَةِ (٣) الظَّالِمِ وَيَتَخَلَّصَ مِنْ حَيْفِ
الْعَاشِرِ وَسَمِينَاهُ كِتَابَ الْمَلَايِحِ وَأَشْتَقِقْنَا هَذَا الْأِسْمَ مِنَ اللُّغَةِ الْعَرَبِيَّةِ
الْفَصِيحَةِ الَّتِي لَا يَشُوْبُهَا الْكُدْرُ وَلَا يَسْتَوِي عَلَيْهَا التَّكْلُفُ وَمَا تَوْفِيقُنَا إِلَّا بِاللَّهِ
عَزَّ وَجَلَّ ٥

قال أبو بكر معنى قولنا المَلَايِحُ لَأَنَّ اللَّحْنَ عِنْدَ الْعَرَبِ الْفِطْنَةُ وَمِنْهُ قَوْلُ
١. النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَعَلَّ أَحَدَكُمْ أَلْحَنُ بِحُجَّتِهِ مِنْ بَعْضِ أَيْ أَفْطَنُ لَهَا وَأَعْوَصُ
عَلَيْهَا وَذَلِكَ أَنَّ أَوَّلَ اللَّحْنِ أَنْ تَرِيدَ شَيْئًا فَتَوَرَّى (٤) عَنْهُ بِقَوْلِ آخِرِ كَقَوْلِ
الْعَبْرِيِّ الْأَسِيرِ فِي بَكْرِ بْنِ وَائِلٍ حِينَ سَأَلَهُمْ رَسُولًا إِلَى قَوْمِهِ فَقَالُوا لَهُ لَا تُرْسِلْ
إِلَّا حَضَرْنَا لِأَتَهُمْ كَانُوا قَدْ أَرْمَعُوا غَزَوْ قَوْمَهُ فَخَافُوا أَنْ يَنْذِرَ عَلَيْهِمْ فَجِيءَ
بِعَبْدٍ أَسْوَدٍ فَقَالَ لَهُ أَنْتَعِقْ قَالَ نَعَمْ إِنِّي لَعَاقِلٌ قَالَ مَا أَرَاكَ كَذَلِكَ فَقَالَ مَا هَذَا
٥ وَأَشَارَ بِيَدِهِ إِلَى اللَّيْلِ (٥) فَقَالَ هَذَا اللَّيْلِ (٥) قَالَ مَا أَرَاكَ عَاقِلًا ثُمَّ مَلَأَ كَفَيْهِ مِنَ الرَّمْلِ
فَقَالَ كَمْ هَذَا فَقَالَ لَا أَدْرِي وَإِنَّهُ لَكَثِيرٌ قَالَ أَيُّهَا أَكْثَرُ النُّجُومِ أَمْ النَّبِيرَانُ قَالَ كُلُّ

١) Cod. الصلاة. ٢) Für الْمُطَهَّدُ, Cod. الْمُصْطَهَّدُ. ٣) عذاب. ٤) Cod. فيورى. ٥) Sic. الأبل.

١) Cod. الصلاة. ٢) Für الْمُطَهَّدُ, Cod. الْمُصْطَهَّدُ. ٣) عذاب. ٤) Cod. فيورى. ٥) Sic. الأبل.

کتاب الملاحین

لأبْنِ دُرَيْدٍ

~~JUN 1 1979~~

